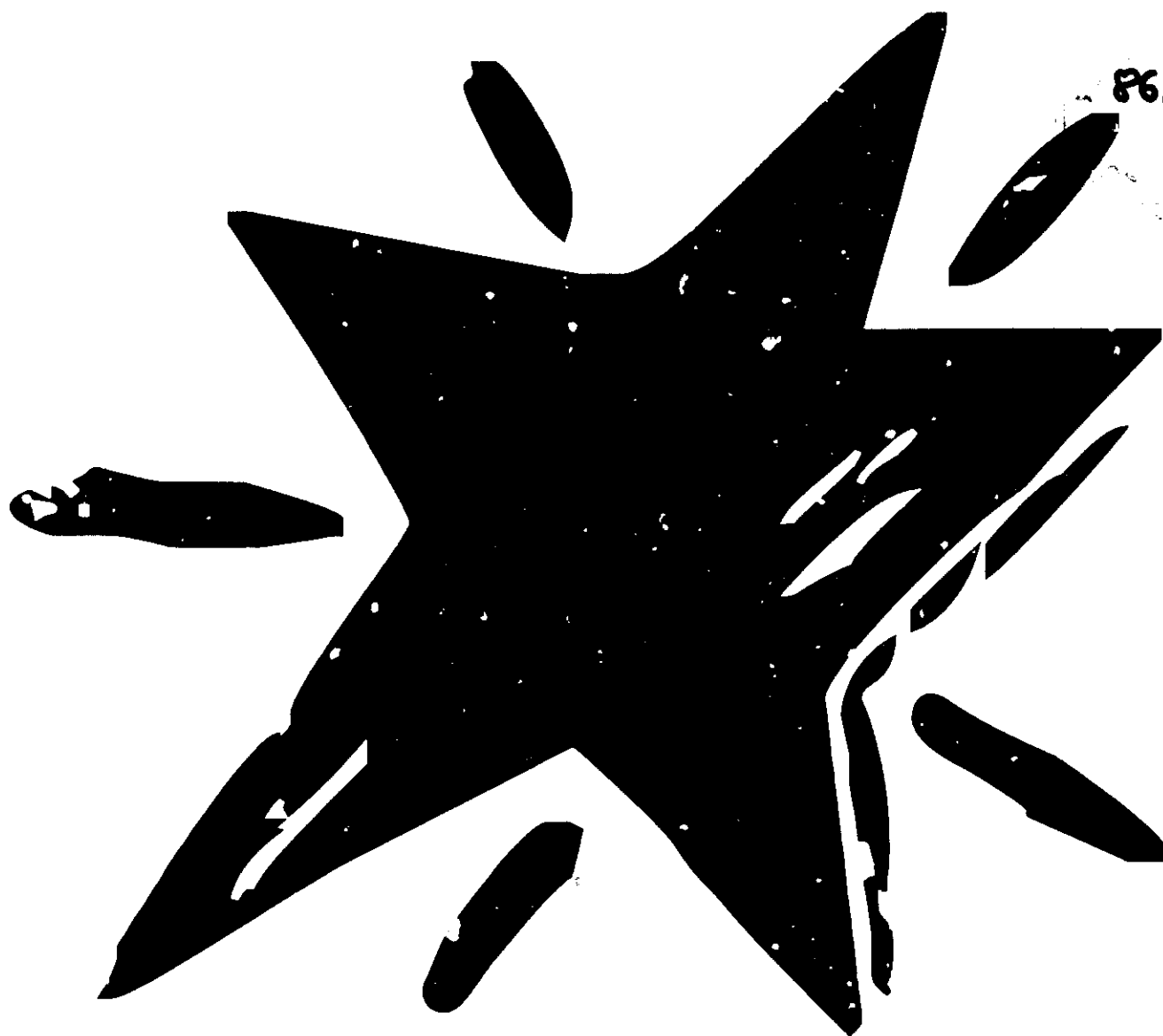

E U R O P E E S 9 4

Programa Electoral

COALICIÓ IZQUIERDA UNIDA-INICIATIVA PER CATALUNYA

Índex

Balanç de la feina feta (1989-1994)	3
IC, una força d'esquerres europeista i conseqüent	6
Una nova política econòmica per a Europa	11
La defensa del medi ambient	19
Les nacions, les regions i els municipis: el paper de Catalunya a Europa	23
Per la igualtat d'oportunitats de les dones a la Unió Europea	27
Educació i cultura	35
Pels drets humans i contra l'exclusió social	39
Una Europa més activa al món, promotora de pau i seguretat	47

Programa d'IC per a les Eleccions Europees

Edita: Iniciativa per Catalunya

Aprovat per la Comissió Permanent d'IC el 2 de maig de 1994

**Balanç de la feina feta
(1989-1994)**

Amb el lema "l'esquerra que compleix", Iniciativa per Catalunya (IC) es va presentar a les eleccions al Parlament Europeu (PE) de 1989 en una candidatura a Catalunya vinculada, a efectes electorals, amb les llistes d'Izquierda Unida (IU) en el conjunt de l'Estat.

Enguany, el 12 de juny proper, tornen a haver-hi eleccions al PE, i de nou IC s'hi presenta vinculada a IU i amb aquest programa electoral. Un programa que creiem que ha de fer, d'entrada, un balanç de la feina feta en la passada legislatura.

Els quatre eurodiputats d'IU-IC han treballat al PE en base al programa electoral de 1989 i la declaració política de constitució del grup **Per l'Esquerra Unitària Europea**, subscripta a Brussel·les el 20 de juliol del 89 per part dels diputats d'IU-IC i els del PCI, a la qual es van adherir els diputats del Partit Socialista Popular Danès i de la Coalició d'Esquerra i Progrés Grega.

Tres han estat els grans objectius que han definit el seu treball i que han marcat totes les seves estratègies i polítiques sectorials:

- a- La lluita per una **Unió Política Europea** amb institucions democràtiques supraestats i per la superació del dèficit democràtic.
- b- La defensa de la **cohesió econòmica i social** per tal d'acostar el nivell i la qualitat de vida dels ciutadans de les diverses regions europees, a partir de la filosofia del desenvolupament sostenible i amb l'objectiu clar de la plena ocupació.
- c- La cooperació de la Unió Europea amb els països del Tercer Món.

Els quatre eurodiputats d'IU-IC es van fer càrrec com a membres titulars o suplents de diferents comissions parlamentàries i de diferents delegacions. A partir de l'equip de col·laboradors del grup, i a partir també del treball en les sessions plenàries, va ser possible fer un seguiment de les tasques d'altres comissions.

Des del primer moment es va donar gran importància als objectius institucionals de cara a superar el **dèficit democràtic** i a un procés cap a la Unió Política que anés a poc a poc substituint les decisions entre governs per un funcionament **federal i supraestatal**. En aquest sentit, el grup va lluitar per aconseguir que, al costat d'una conferència sobre la Unió Econòmica i Monetària, es realitzés també una **conferència sobre la Unió Política**. Però, tal com va passar amb el projecte d'Unió Europea d'Spinelli, l'any 84 -que va tenir com a resposta l'Acta Única, clarament inferior a aquell projecte-, aquesta conferència sobre la Unió Europea va donar lloc al tractat conegut amb el nom de Maastricht.

Un eix central de treball ha estat la incorporació de l'Europa de les regions a l'entramat institucional. Ja des de l'anterior legislatura de 1987, l'eurodiputat català **Antoni Gutiérrez Díaz** havia situat com una de les tasques preferents l'activitat en el camp de la política regional. Però el treball a partir de 1989 i, especialment, el fet que **Antoni Gutiérrez Díaz** ha estat el president de la

Comissió de Política Regional, Ordenació del Territori i Relacions amb els Poders regionals i locals des del gener de 1992 han estat el motor de molts dels avenços comunitaris que s'han fet en aquest camp.

En base al criteri de la **cohesió econòmica i social** (que a l'Acta Única era només una política d'acompanyament i passa a ser un principi fonamental després de Maastricht) s'ha treballat, a partir de la Comissió de Política Regional, per l'**augment dels recursos financers**, amb dos eixos bàsics: el **desenvolupament sostenible i l'objectiu de crear ocupació**. Els nous reglaments dels fons estructurals (FEDER, FSE, FEOGA) aprovats el juliol passat inclouen també dos aspectes claus del nostre programa: la **participació dels agents socials i la igualtat d'oportunitats dona-home**.

Tot el treball dels diputats ha estat impregnat dels nostres principis sobre **política social**, en totes les seves vessants, a partir del seguiment que s'ha pogut fer de la comissió específica però, sobretot, a partir de la **Comissió de Peticions**, on s'han plantejat temes com ara els drets dels deficients mentals, les indemnitzacions a ex-presos polítics, les televisions locals o els que hi han portat diverses associacions de veïns, i d'altres de culturals, entre els quals hi ha la defensa que TV3 sigui rebuda al País Valencià i, especialment, el treball fet en el reconeixement com a llengües comunitàries del català, el gal·lec i l'euskara. Els temes socials han estat també abordats en els grans debats dels plenaris del PE, i un dels problemes que més cops ha motivat la seva actuació és el del **racisme i la xenofòbia** i tots els relacionats amb la **immigració**.

El treball en l'aplicació real dels principis de la **Carta comunitària dels Drets socials fonamentals dels Treballadors** ha estat important, així com la relació directa amb els col·lectius de treballadors afectats per diverses problemàtiques (duanes, naval, siderúrgia, mines o temes més concrets d'algunes empreses), alhora que s'ha donat suport públicament dins les institucions comunitàries a les convocatòries sindicals de mobilitzacions.

La **política agrícola** ha estat un camp de batalla constant sobretot a partir de la tasca de Teresa Domingo, que ha seguit aquesta comissió i que ha treballat especialment en el procés de reforma de la **Política Agrària Comuna (PAC)**. **Antoni Gutiérrez Díaz** ha defensat en concret la producció catalana d'avellana, en diferents preguntes i resolucions, i també altres temes agrícoles espanyols (com el del tomàquet a Canàries).

Teresa Domingo ha estat vice-presidenta de la Comissió dels **Drets de la Dona**, on ha treballat amb tres eixos:

- a- garantir l'eliminació de referències discriminatòries dels **textos jurídics** (amb una dedicació concreta al tema de dona i treball)
- b- definir **accions positives**, com el Tercer Programa d'Acció, amb una especial atenció a la formació professional de la dona
- c- promoure **campanyes de solidaritat** amb dones d'ètnies no majoritàries a la UE i amb dones del Tercer Món.

Quant a la defensa del medi ambient, els eurodiputats Alonso Puerta i Laura González han desenvolupat una activitat realment important, en estret contacte amb les associacions implicades en els problemes i també en col·laboració amb **Antoni Gutiérrez Díaz** com a membre titular de la **Comissió de Peticions**, a la qual arriben gran nombre de queixes de ciutadans europeus sobre temes de medi ambient.

Pel que fa a **Catalunya**, hem treballat activament en diversos casos d'atacs al medi ambient, com són els accidents de les centrals nuclears de Vandellòs I i II, la variant de Girona per la Vall de Sant Daniel o la contaminació del riu Besòs, i hem exigit el compliment de directives comunitàries en casos com la torre de control de l'aeroport del Prat (conservació de les aus) o l'autopista del Garraf (obligació de fer un estudi d'impacte ambiental). D'altra banda, el grup va celebrar, el juny de 1990, unes Jornades d'Estudi a Tarragona sobre la contaminació al Mediterrani.

Els eurodiputats d'IU-IC han insistit, sobretot, a exigir el compliment dels reglaments o lleis comunitàries i en la transposició completa de les directives al conjunt de lleis de cada país. No cal insistir en el fet que Espanya és un dels països que menys compleix les normatives comunitàries de medi ambient. I tot això s'ha fet sense ignorar en cap moment els problemes mediambientals del Tercer Món.

IU-IC ha treballat també en temes de política internacional i seguretat. La seva actuació en el tema de la guerra del Golf va aplegar un conjunt gens menyspreable de diputats d'altres grups. Ha defensat clarament els drets del poble palestí i el procés democratitzador a Sud-àfrica i ha proposat una reorganització i una democratització profundes de l'ONU. S'ha apostat clarament per una política exterior i de seguretat comuna pròpia de la Unió Europea i sotmesa al control democràtic del PE.

Els eurodiputats d'IU-IC han estat sempre al davant de les denúncies a les infraccions als drets humans, i han donat el seu vot negatiu als protocols financers amb determinats països que són clarament transgressors d'aquests drets, com en el cas del Marroc.

En el camp de la cooperació al desenvolupament, han estat constantment motiu de treball la solidaritat amb el poble saharià i la lluita contra l'embargament a Cuba (IU-IC ha estat l'impulsora dels dos intergrups que aborden aquests temes) i, pel fet de pertànyer a les delegacions de Centramèrica i Amèrica del Sud, s'ha fet un bon seguiment de tota la problemàtica d'aquelles zones, exigint un augment de l'ajut i de les relacions comercials per part de la UE. Al mateix temps, s'ha treballat en l'àmbit de la cooperació amb els països en vies de desenvolupament anomenats ACP (Àfrica, Carib i Pacífic). La defensa del paper de les ONG ha estat constant.

Una característica dels eurodiputats d'IU-IC -que els diferencia d'altres grups d'esquerra- ha estat el seu esforç per informar i la seva vocació per canalitzar la participació de nombrosos col·lectius. La tasca dels cinc Centres d'Informació Comunitària creats a Espanya (a Barcelona, València, Oviedo, Madrid i Sevilla) i l'edició de 17 números de la revista *Europa-España* responen a

aquest esforç. Al mateix temps, han organitzat nombrosos actes informatius sobre la política comunitària a tot Espanya, en el marc de la Campanya d'Informació del PE, i una gran quantitat de viatges per conèixer la seu del PE a Estrasburg. La Festa de Treball que IC organitza ha comptat cada any amb un estand del grup que, junt a la tasca diària del Centre d'Informació Comunitària a Barcelona, són els dos punts de relació directa entre els nostres eurodiputats, els subscriptors de la revista i la societat en general.

Aquest breu i forçosament limitat repàs a la feina feta al Parlament Europeu i als criteris que l'han guiada creiem que era necessari abans d'entrar a exposar quines són les grans línies i objectius amb què proposem continuar treballant aquesta legislatura propera, i ens permet dir que hem complert amb l'afirmació que vam fer a Catalunya el 1989 de ser l'**esquerra que compleix**.

Les eleccions del 12 de juny

Els ciutadans i les ciutadanes que donin el seu suport a IC estaran donant suport a un **programa de transformació de l'actual procés de construcció europea**. És a dir, un concepte alternatiu i articulat per arribar a una unitat europea d'acord amb els interessos de la majoria dels ciutadans i dels treballadors. Però també estaran donant suport a un projecte que intenta constantment introduir canvis i modificacions de caràcter progressista a les propostes concretes, tot buscant la coincidència amb diverses forces polítiques i socials d'esquerra en l'àmbit europeu.

IC considera que cal **construir una majoria de progrés a nivell europeu**, a la qual nosaltres volem contribuir des d'una àmplia coincidència programàtica i política amb les forces transformadores, verdes i alternatives. Una majoria de progrés que ja s'ha manifestat en nombroses ocasions, entre elles la guerra del Golf, la solidaritat amb el Tercer Món o la crítica a determinats continguts del Tractat de la Unió Europea. Les grans mobilitzacions ciutadanes que han tingut lloc a diversos països europeus en forma de vagues generals com la del 27 de gener a Espanya i que han estat veritables èxits de suport popular, constitueixen una demanda d'aquesta majoria de progrés.

Per tant, els ciutadans i les ciutadanes que el 12 de juny donin el seu vot a IU-IC tindran la seguretat que els nostres diputats i les nostres diputades treballaran per defensar aquest programa, coherent amb la trajectòria d'esquerra transformadora que ha caracteritzat l'acció del nostre grup **Per l'Esquerra Unitària Europea** al PE, i per enfortir la seva acció en coincidència amb tots aquells que apostin per la Unió política i per la **Cohesió econòmica i social**.

**IC, una força d'esquerres
europeista i conseqüent**

Iniciativa per Catalunya, junt amb Izquierda Unida, es compta entre les forces polítiques que, des d'un primer moment, van apostar decididament per la participació activa d'Espanya en el procés de construcció de la unitat europea.

La incorporació d'Espanya a la Comunitat Europea (CE) no podia ser tinguda en compte, òbviament, fins al restabliment de la democràcia i les llibertats. Entrar a la CE va ser, doncs, durant la lluita contra la dictadura, un dels punts principals del programa de les forces de l'oposició democràtica, entenent que el lloc natural del nostre país es trobava entre els Estats que estaven construint la unitat europea.

IU-IC va considerar l'ingrés a la CE no sols com un acte de normalització de la nostra presència a Europa, sinó com un pas imprescindible per continuar desenvolupant la política de construcció efectiva d'un Estat social i democràtic de dret i per contribuir des de la nostra especificitat a la unitat europea.

Per això vam donar suport, al seu moment, amb el nostre vot favorable al Congrés dels Diputats, al Tractat d'Adhesió d'Espanya a la CE i, posteriorment, a l'Acta Única europea.

La posició d'IU-IC va coincidir amb la voluntat europeista de la immensa majoria dels ciutadans espanyols, però la nostra postura no va ser mai, des del primer moment, ni seguidista, ni acomodaticia, ni acrítica.

El vot favorable d'IU-IC al Tractat d'Adhesió va ser un sí a la unitat europea, però un sí per transformar-la en un sentit profundament democràtic i social. Un sí a la unitat europea, però també un sí a la defensa dels interessos de tot l'Estat espanyol en un marc econòmic més ampli i històricament molt més avançat que el nostre.

Els governs de la UCD i del PSOE van proposar i van negociar la integració d'Espanya a la CE limitant-se a acceptar el que existia i, com hem denunciat reiteradament des de llavors, sense salvaguardar els grans interessos de l'Estat espanyol, tal i com les successives crisis en sectors productius industrials i agraris han posat dissortadament i dramàticament de manifest.

A més a més, el govern presidit per Felipe González va posar per endavant el fet de **lligar l'ingrés a l'OTAN amb l'ingrés a la CE**, deixant de costat l'esforç en la negociació d'unes millors condicions en el Tractat d'Adhesió.

IU-IC va votar afirmativament aquest Tractat perquè va considerar imprescindible la participació d'Espanya en la construcció europea, posant fi a l'aïllament a què ens va sotmetre la dictadura, i també perquè va entendre que l'única manera de poder condicionar aquest procés de construcció europea era fer-ho des de dins mateix.

Conseqüentment, IU-IC es va marcar des d'aquell moment dos objectius bàsics:

1- L'edificació de l'Europa unida dels ciutadans, els treballadors i els pobles, fent girar cap a l'esquerra el procés de construcció europea.

2- La defensa d'un procés democratitzador, amb la participació de les regions i la separació de poders.

Dit d'una altra manera, la nostra ha estat sempre una posició alternativa i crítica a les inèrcies del procés de construcció europea desenvolupat de forma funcionalista.

Aquesta crítica s'ha basat en una sèrie de punts fonamentals:

a- La unitat europea s'ha vingut fent d'esquena a l'opinió pública i als ciutadans. Es manté l'anomenat **dèficit democràtic**, exponent del qual és el fet que l'únic òrgan comunitari elegit per sufragi universal, el PE, no tingui suficient capacitat de legislació o de control, que no s'hagi produït la separació de poders i que les nacions i regions no tinguin una via de participació democràtica satisfactòria.

b- La **Unió Econòmica i Monetària (UEM)** ha primat sobre la Unió Política i l'Europa social, que s'han vist reduïdes sempre a un pla secundari i, fins i tot, marginal.

c- L'eix de la UEM ha estat afavorir la construcció d'un **mercat únic** des d'una concepció neoliberal, sense suficients mecanismes de cohesió econòmica i social.

Aquesta aposta de fons i de forma dels governs comunitaris en el procés de construcció europea ha marcat poderosament el **Tractat de la Unió Europea**, firmat a la ciutat holandesa de Maastricht, que, malgrat els modestos avenços polítics, no ha sabut respondre suficientment als grans reptes del moment.

Però el Tractat de Maastricht, ratificat després d'un llarg període de contestació -fruit de les justes crítiques de l'esquerra, la insatisfacció ciutadana per la seva marginació i l'erosió de la dreta que el considerava massa avançat, marca un **nou espai institucional**. Un espai institucional que creiem que cal tractar cruciament per intentar superar les insuficiències del Tractat en el camí de les noves modificacions de 1996, al mateix temps que impulsem l'aprofitament d'aquells aspectes polítics i competencials nous i positius que incorpora.

Els objectius de convergència nominal dels acords de Maastricht, fruit del seu caràcter fonamentalment monetarista, no sols han estat negatius, tal com vàrem anunciar, sinó que s'han revelat impossibles. Davant d'aquest fet es planteja la seva revisió amb la incorporació d'**objectius de confluència real**.

En l'àmbit polític, malgrat el reforçament de les competències del PE, els acords continuen sent fonamentalment intergovernamentals, mantenint a nivell del Consell de la Unió Europea l'exercici conjunt dels poders legislatiu i executiu, i marginant l'Europa social.

Alhora que s'esforça per modificar a favor de les classes populars la política actual hegemònica en la Unió Europea (UE), **IC considera que no hi ha un únic camí per construir la unitat europea**. Hi ha diferents possibilitats, des de posicions conservadores i des de posicions progressistes; des de la dreta o des de l'esquerra; des dels

interessos dels grans poders econòmics o des dels interessos dels treballadors; des del productivisme a ultrança o des de nous conceptes de desenvolupament ecològic i socialment sostenible; des del manteniment de les estructures de seguretat de la guerra freda o des d'alternatives de seguretat autònoma i compartida al marc paneuropeu; des de la continuació de l'explotació del sud del planeta o des de la solidaritat amb els països del Tercer Món.

Per a IC, la UE ha de ser, abans que res, una **unió política** que expliciti la voluntat dels pobles i dels ciutadans europeus, de la qual es derivin els processos econòmics i socials que articulin un espai democràtic comú.

IC està convençuda que l'objectiu de la UE, en una **perspectiva federal**, és un objectiu propi de l'**esquerra transformadora**, de les forces verdes i alternatives, compromeses amb la creació i el desenvolupament d'una democràcia europea solidària amb altres àrees econòmiques i polítiques que pateixen els efectes d'una relació profundament desigual que perpetua el neocolonialisme econòmic.

IC pretén una UE federal i democràtica, socialment avançada, respectuosa amb el medi ambient, pacífica i solidària, i està convençuda que només serà possible arribar a aquest objectiu construint Europa d'una manera diferent.

Apostem per canviar el model de l'arquitectura europea, posant en primer lloc els interessos dels ciutadans com a treballadors i dels sectors populars, i, abans que res, buscant decididament **una solució a la crisi econòmica que posi per endavant la lluita contra l'atur**.

L'esquerra transformadora, IC i IU, té un projecte d'UE que serveix als ciutadans i als treballadors per resoldre els seus problemes i per donar cabuda a la seva participació directa i democràtica en tots els processos de presa de decisions. En aquest sentit, IC i IU són les forces més europeistes d'una manera conseqüent, perquè el seu europeisme és una aposta de transformació i de coincidència amb els interessos de la majoria dels ciutadans europeus.

Des d'aquesta base, IU-IC va coincidir el 2 d'abril de 1993, per exemple, amb la jornada europea per l'ocupació convocada per la Confederació Europea de Sindicats (CES); des d'aquesta base, IU-IC va coincidir amb altres sectors progressistes a denunciar la guerra del Golf i també a demanar un nou model de desenvolupament; des d'aquesta base, IU-IC ha denunciat els aspectes negatius per als treballadors i el Tercer Món presents en els acords finals de la Ronda Uruguai del GATT; i ha demanat reiteradament la modificació del Pla de Convergència contingut en el Tractat de Maastricht per assolir la tercera fase de la UEM, amb la inclusió de paràmetres de convergència real.

Estem convençuts que, al món d'avui, és impossible solucionar els problemes en els marcs estatals i, per tant, considerem que **donar una solució progressista a la crisi econòmica i social d'Espanya només podrà fer-se en el marc europeu**. També estem convençuts que, per canviar en un sentit progressista l'orientació del procés de construcció europea, cal fer girar cap a l'esquerra la situació política espanyola.

Per tot això, manifestem als ciutadans que donar suport al programa d'IC significa:

- apostar per un **gir profund a l'esquerra**, a Catalunya i a tot Espanya;
- eixir una **sortida democràtica de la crisi**, favorable als treballadors;
- contribuir a la **construcció de la unitat europea des d'idees participatives**, plenament democràtiques, que assegurin la participació de les nacions i les regions i el respecte rigorós a la separació de poders;
- afirmar que volem una **Europa socialment justa i solidària** internament i externament.

IC desenvolupa els valors polítics expressats al seu dia per grans figures de l'europeisme, des dels valors de l'esquerra, com Altiero Spinelli. És per això que, junt amb IU, som l'única força política espanyola que el mes de febrer passat va votar al PE favor de l'adopció d'un projecte de **Constitució Europea** que servís de referència als ciutadans i als Parlaments, mentre que el PSOE, el PP i CiU hi van votar en contra.

Perquè volem rectificar l'actual procés de construcció europea sobre la base de noves idees de progrés i amb la participació dels ciutadans, el vot a IU-IC el 12 de juny expressarà una aposta per una Europa diferent i rebutjarà el manteniment de l'Europa de la crisi socio-econòmica i del neoliberalisme, fruit de projectes que, amb el suport indistint del PSOE o del PP, només generen desencís, angonya i euroescepticisme.

Per un procés constituent de la Unió Europea

En una maniobra conjunta, el PSOE i el PP han fet avortar al PE un primer esborrany de **Constitució Europea**, impidint-ne l'aprovació en el plenari del mes de febrer passat.

Volem que el PE elegit el 12 de juny iniciï un **procés constituent**. IC proposa que abans de la revisió del Tractat de la UE, prevista per al 1996, se celebri la **II Conferència dels Parlaments de la Unió**, per tal que, a través d'un debat públic, s'adopti un projecte de Constitució que pugui ser ratificat pels Estats membres i referendat en referèndum pels ciutadans de la Unió Europea.

Les institucions de la UEM hauran de ser controlades democràticament i els dos pilars intergovernamentals d.l Tractat de Maastricht -la PESC (Política Exterior i de Seguretat Comuna) i la cooperació policial i judicial- hauran de ser situats sota l'autoritat comuna de la UE.

La Constitució de la UE ha de ser clara per als ciutadans, concisa i coherent, i no pas un text fragmentat, contradictori i difícil d'entendre com el Tractat de Maastricht. IC proposa que el model constitucional europeu sigui el federatiu, cooperatiu i descentralitzat.

Basada en el principi de l'Estat social i democràtic de dret, la Constitució ha de distingir clarament les competències dels Estats i de les nacions i regions, les competències exclusives de la UE i les competències compartides en funció del principi de subsidiarietat. Aquest principi no podrà ser utilitzat per bloquejar les polítiques europees. La UE caldrà que legisli i intervingui quan no sigui possible fer-ho a nivell regional o estatal o quan la dimensió europea de la decisió així ho demani.

Per assegurar la democràcia, l'eficàcia i l'equilibri institucional, la Constitució haurà d'establir una clara separació de poders i un sistema de garanties jurídiques i polítiques dels drets i llibertats fonamentals dels ciutadans.

Democratització de les institucions de la UE

En resum, els nostres objectius són:

- la construcció d'una veritable Unió Política a través d'un procés constituent;
- la reforma de les institucions de la UE, eliminant el dèficit democràtic existent i establint una clara separació de poders;
- l'establiment de marcs de participació efectius dels municipis i les regions en les polítiques comunitàries;
- garantir a tots els ciutadans unes condicions de vida dignes i uns drets econòmics i socials bàsics, desenvolupant les llibertats i els drets fonamentals.

IC propugnarà el marc institucional següent:

El Consell de la UE, que reuneix els caps d'Estat i de Govern amb el president de la Comissió, ha d'assumir un paper estratègic d'impuls i de direcció política de la UE. Ha de cedir l'autèntica funció executiva a la Comissió.

El Consell de Ministres, que representa els Estats membres, ha de compartir el poder legislatiu amb el PE i adoptar els seus acords pel procediment de la majoria absoluta dels seus membres per a l'aprovació de les decisions d'especial transcendència i que afectin tots els Estats, i pel procediment de majoria simple en la resta de decisions. Ha d'eliminar el sistema d'unanimitat (i el conseqüent dret de vet) i el sistema de majoria qualificada. Els seus treballs han de ser transparents.

El Parlament Europeu serà elegit segons un sistema electoral uniforme, proporcional i amb circumscripció regional, i estendrà el dret de vot als joves en edat de treballar (16 anys). Ha de disposar del dret d'iniciativa legislativa i de codecisió amb el Consell de Ministres, i del poder d'investidura i de censura del president de la Comissió Europea. El PE, com a màxim òrgan fiscalitzador dels comptes de la UE, ha de programar i adoptar el pressupost plurianual de la UE.

Des d'una perspectiva federal d'Europa, i a partir de la propera reforma dels tractats, som partidaris que el PE

assumeixi cada cop més totes les competències i funcions pròpies de la representació popular en un sistema de divisió de poders, amb plenes competències legislatives en tot allò que sobiranament li hagin encomanat els pobles d'Europa.

El PE actuarà com a autèntic poder constituent, per a la qual cosa elaborarà una **Constitució Europea** que establirà un catàleg de drets i llibertats dels ciutadans membres, l'obligatorietat del sotmetiment de les institucions comunitàries als mecanismes de control en ella establerts, l'establiment de l'ordre de prelació de fonts del dret comunitari i, com a requisit fonamental, l'adopció del caràcter de norma vinculant per als Estats membres.

La Comissió Europea, els comissaris de la qual han d'incloure tots els Estats membres i ser-ne independents, ha de disposar del poder d'execució i d'iniciativa legislativa i ser políticament responsable davant del PE i el Consell Europeu.

El Tribunal de Justícia és la màxima autoritat jurisdiccional. Ha de garantir la interpretació i el respecte del dret comunitari -en especial, de la Constitució Europea-, i ha de sancionar els Estats membres i les institucions i organismes que no executin les seves sentències.

IC també defensarà:

El reconeixement de la iniciativa legislativa popular i el referèndum vinculant a nivell europeu.

El reconeixement d'un major protagonisme als joves: cal articular mecanismes per tal que els organismes de representació juvenil -com l'Oficina Europea de Cooperació (BEC), el Comitè Europeu de Consells Nacionals de la Joventut (CENYC) i el Fòrum de la Joventut (*Youth Forum*)- comptin amb les condicions necessàries que els permeti fer aquella tasca per a la qual van ser creats. Per això, considerem imprescindible fer arribar al coneixement dels ciutadans i les ciutadanes l'existència d'aquests organismes. Al mateix temps, proposem que el Youth Forum estigui dotat de capacitat per presentar propostes legislatives davant del PE i la Comissió.

L'ampliació de la UE

IC, que és favorable a l'ampliació de la UE a tot l'àmbit europeu, entén que les noves incorporacions s'han de fer amb la garantia d'acceptació plena dels avenços d'unitat política ja adquirits, la seguretat que es continuarà impulsant el procés d'unitat política i que es reforçaran els objectius de cohesió econòmica i social.

**Una nova política econòmica
per a Europa**

Una aposta per l'ocupació, el desenvolupament sostenible, el benestar i la cohesió econòmica i social

Els grans eixos de la proposta de política econòmica d'IC per a la UE són els següents:

- prioritzar la **creació d'ocupació** com a objectiu principal de la política econòmica
- construir un model econòmic de **desenvolupament sostenible**
- defensar la **coordinació** de les polítiques econòmiques dels Estats membres
- proposar una gran iniciativa europea d'**inversió pública** en infraestructures
- defensar l'Estat del benestar i combatre els atacs contra els **drets laborals i socials** dels treballadors
- fer efectiu el principi de **Cohesió Econòmica i Social**, posant els objectius socials al mateix nivell que els polítics i els econòmics en la construcció de la UE
- en l'avanç cap a la UEM, perseguir objectius de **convergència econòmica real** i revisar els indicadors de convergència nominal perquè són, a més de parcials i erronis, inassolibles per la majoria dels Estats de la UE
- **canviar els principis** inspiradors de l'actual política econòmica espanyola, basats en un model de convergència amb els Estats més desenvolupats de la UE que s'està mostrant socialment regressiu i econòmicament ineficaz
- aprofundir en una **política agrària i pesquera** dirigida a la reconversió estructural d'aquests sectors i al manteniment de les rendes dels seus treballadors
- construir una **política industrial** comunitària activa contra la crisi i per la recuperació de la competitivitat
- combatre el **dúmping social** des d'una perspectiva solidària tant amb els treballadors dels països en vies de desenvolupament com amb els dels països de la UE
- assolir la reducció simultània de la jornada laboral com a mecanisme de **repartiment del treball**.

Les pàgines següents desenvolupen les nostres propostes sobre les prioritats enunciades, llevat del **desenvolupament sostenible**, una de les idees centrals del nostre programa, que troba un espai propi a l'apartat següent.

Fer front coordinadament a la crisi

La crisi econòmica que reapareix a començaments dels 90, i que actualment té una especial cruïra a Espanya, ha recordat al món desenvolupat algunes assignatures pendents que els anys de bonança havien deixat en un segon pla: l'atur, la marginació d'àmplies capes de la població, els problemes de la indústria per continuar sent competitiva, els desequilibris econòmics, socials, ambientals i territorials, etc. La UE viu amb dramatisme aquesta situació, amb un 11% de la seva població activa en atur i amb creixements baixos o negatius de la seva producció durant l'any 1993 i probablement també durant 1994.

Els països comunitaris no han pres encara amb totes les conseqüències la decisió que d'ells s'espera: **fer front d'una forma comuna a la crisi i establir una política econòmica comuna** -o, com a mínim, coordinada- per abaixar els interessos, crear i repartir ocupació, negociar conjuntament els acords comercials i dissenyar un futur per a la indústria i els altres grans sectors productius. Des d'un punt de vista d'esquerres, assolir una política econòmica coordinada és una condició necessària, però no suficient, per poder donar sortides progressistes a la crisi. Precisament, la política neoliberal que ha dominat durant els anys 80 i que ara es mostra en crisi, ha promogut la no coordinació per imposar les seves propostes monetaristes, aprofundint així la paràlisi de l'economia comunitària davant els nous reptes de la interdependència econòmica mundial. Per IC, aquesta coordinació té sentit dins del nostre projecte europeista i federalista i a través de la democratització de les institucions de la UE.

Avui, per més esforços que es fan des de la Comissió Europea, especialment des de la seva presidència, els "dotze" ballen músiques diferents. Mentre que la Comissió Europea mateixa proposa una reactivació econòmica amb diner públic per crear 16 milions de llocs de treball en els propers anys, el Bundesbank ha trigat molt a abaixar els tipus d'interès als nivells que permet l'economia alemanya -i encara no els ha abaixat prou- i les discrepàncies davant de la fase final de la Ronda Uruguai del GATT han estat clamoroses.

Una economia solidària

Només una cosa sembla unir tots els governs: **el retall de les prestacions socials** i d'altres elements del que s'anomena l'Estat del benestar, el *Welfare State*. Actualment, a Espanya, la suma de parats i pensionistes sobrepassa la meitat de la dels treballadors en actiu. Mentre la demanda de prestacions socials i serveis públics augmenten, les hisendes estatals pateixen greus dèficits. La crisi fiscal és un fenomen estructural, però aquest fenomen no té com a causa única ni fonamental la despesa social. Per tant, enfrontar aquest problema no es pot fer a qualsevol preu, castigant les capes socials més desfavorides.

Pel que fa a la crisi de competitivitat, sembla que des dels governs es vol aprofitar aquest moment de crisi per reequilibrar la distribució de la renda en benefici de les rendes empresarials. En nom de l'austeritat i la moderació de rendes, es pretén castigar únicament les rendes salarials, com si els salaris fossin els culpables de la crisi de

competitivitat i de la inflació. Sense negar la necessitat de mesures d'austeritat i antiinflacionàries, no es pot acceptar com a recepta única i general la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris. A més, IC considera que no és una bona política econòmica en temps de crisi la depressió de la demanda interna de béns de consum a través dels retalls salarials.

Cal, per tant, defensar una millor distribució de la renda. I, en això, la política fiscal té, sens dubte, un gran paper. IC defensa una homogeneïtzació de les polítiques fiscals europees consistent a harmonitzar la fiscalitat a favor dels models més progressius, basats en la imposició directa (renda, patrimoni i societats bàsicament) i amb un sistema complet d'imposició indirecta amb l'IVA com a impost fonamental. Aquesta fiscalitat sols pot funcionar eficaçment si va aparellada a un bon control i una forta penalització del frau fiscal com a garantia màxima de l'objectiu redistribuidor de la fiscalitat. També s'ha d'introduir la imposició ecològica sobre productes i energies perjudicials per al medi ambient. En el moment actual de crisi del Sistema Monetari Europeu (SME), la política fiscal ha de ser un instrument per combatre l'acció especulativa de molts agents econòmics en el moviment de capitals, que atempta greument contra l'estabilitat canviària.

Una altra resposta dels governs europeus davant la crisi que IC rebutja és el retall d'algunes prestacions i serveis i el control en la gestió de la seva administració. Però hi ha qui vol fer passos enrere en la universalitat de la protecció i, fins i tot, els qui plantegen que una part de la societat ha de quedar al marge de la solidaritat. Tant els immigrants extracomunitaris als quals es dificulta disfrutar del principi de ciutadania com els parats i, especialment, àmplies capes de dones i joves poden quedar fora de joc, en un exercici de terciarització social que amenaça el sentit mateix de la democràcia.

Finalment, es proposa des de sectors conservadors una major flexibilització del mercat de treball. Certament, la flexibilització mateixa de la producció, que s'allunya del model fordista en favor de models descentralitzats i pateix els vaivens de la demanda i la duresa de la competència internacional, exigeix un mercat laboral menys rígid, però no fins al punt de desposseir acceleradament els treballadors de molts dels seus drets, amb l'objectiu últim i inconfessable de reduir dràsticament els costos laborals, augmentar els ventalls retributius i disciplinar la negociació col·lectiva. Curiosament, el repartiment del treball no forma part de les propostes esmentades perquè atempta contra el principi de la no plena ocupació com a mitjà per reduir la capacitat de negociació dels treballadors en el mercat de treball.

En els tres casos (rendes, prestacions i serveis públics i mercat de treball) es pot donar una doble lectura de la realitat: la lectura que amenaça amb trencar el consens polític i social que va donar carta de naturalesa a l'Estat del benestar i la lectura solidària que vol redefinir-lo a partir de les noves realitats. L'esquerra europea i, dins d'ella, IC vol defensar sense numantinismes aquesta segona alternativa. Està en joc un model de societat i, en la UE, un model de cooperació.

Per l'ocupació

Una de les resolucions adoptades durant el Consell de la UE celebrat el juny de 1993 a Copenhagen va ser la d'encarregar la confecció d'un pla econòmic amb les orientacions per aconseguir una recuperació econòmica capaç de crear llocs de treball i així fer front, amb una resposta comuna dins de la UE, al fantasma de l'atur que recorre Europa. El pla, convertit en el *Llibre Blanc sobre el creixement, la competitivitat i l'atur*, va ser presentat el mes de desembre a la cimera de Brussel·les.

Indubtablement, l'augment de l'atur, l'aprofundiment de la crisi i el sorgiment de corrents antieuropeïstes han forçat que, per fi, des de la Comissió no sols es facin referències conjunturals a l'economia real, sinó que s'assagi de plantejar, a través d'aquest pla, unes línies bàsiques d'actuació.

IC considera positiu que, per primera vegada, l'anàlisi parteixi del plantejament de l'atur com a principal qüestió a resoldre, i que s'arribi a indicar l'objectiu a assolir en la creació de 16 milions de llocs de treball des d'ara fins a l'entrada del segle XXI. Per a això, exposa la necessitat d'estructurar una economia amb unes determinades característiques, amb les quals coincideix bàsicament IC: una economia sana, en què es garanteixi el mínim d'estabilitat necessari per emprendre els reptes comuns; una economia oberta, integrada en els mercats mundials a través d'una Organització Mundial del Comerç (OMC) que ha substituït el GATT; una economia descentralitzada, tant a nivell administratiu, atorgant major importància als municipis, com a nivell empresarial, potenciant les pimes i en la qual les comunicacions juguin un paper important; una economia competitiva en què es doni suport a la creació de noves pimes i s'estableixin xarxes transeuropees d'infraestructures, noves tecnologies i formació que permetin aprofitar al màxim l'obertura dels mercats, intensificant alhora l'esforç en R+D i cooperació; i, finalment, una economia solidària, capaç de corregir les imperfeccions i els errors del mercat i d'integrar en el seu creixement tots els sectors socials, especialment els més desfavorits fins ara (regions més pobres, dones i joves en general, etc.), recolzant-se principalment en plans educatius i de formació continuada.

Ara bé, per IC aquests objectius són inseparables d'una política d'estructures que vagi més enllà de les línies proposades. En primer lloc, creiem imprescindible situar l'objectiu d'una economia ecològica, amb un model de desenvolupament sostenible. I, naturalment, IC creu que la gran prioritat de la política econòmica europea ha de ser la creació d'ocupació, la no acceptació de l'atur estructural.

A més, IC no coincideix en absolut amb les mesures concretes que els governs comunitaris, entre ells l'espanyol, han imposat recentment, especialment les que fan referència a una reforma del mercat de treball, que vol desregularitzar-lo i atempta així contra els drets dels treballadors. Aquestes mesures s'estan duent a terme en alguns països, entre ells Espanya, i han generat respostes socials molt dures, com ara la jornada de vaga del 27 de gener de 1994.

Des d'IC denunciem que s'està aprofitant la crisi.

econòmica per reduir salaris, precaritzar el treball i disminuir el poder negociador dels sindicats. A més de la regressivitat social evident d'aquestes mesures, hi ha un error de concepcions econòmiques molt greu, ja que el treball del futur ha de tenir majoritàriament una càrrega de formació important que és incompatible amb la precarització laboral, el buidatge de drets i la desmotivació consegüent a què es vol sotmetre els llocs de treball. En lloc de prioritzar **aspectes formatius i incentivadors**, es pretén entrar en la cursa de la disminució accelerada i irreflexiva del cost del factor treball.

Hi ha un altre error en aquesta concepció, ja que una reducció generalitzada dels salaris reals en temps de crisi condueix a una depressió de la demanda interna que té uns efectes contraproduents sobre l'oferta, portant encara més el teixit productiu a la seva decadència.

No podem acceptar les propostes que hi ha actualment de moderació de rendes -que avui es refereixen únicament a les rendes salarials- i de flexibilització del treball -mobilitat funcional i geogràfica, contractes a temps parcial i d'aprenentatge, etc. I tampoc no acceptem la radicalitat, la unilateralitat -és a dir, sense cap negociació real- que estan imposant diversos governs europeus i, entre ells, l'espanyol.

Noves infraestructures i noves empreses

Amb el doble objectiu de crear ocupació i promoure la competitivitat, IC proposa el llançament d'una política decidida de grans inversions a nivell europeu. Es tracta d'invertir en una sèrie d'infraestructures que no sols ajudin a generar més ocupació, sinó que permetin també aprofundir en la integració real dels països comunitaris, connectant-los a través de les xarxes transeuropees de transport, energia i telecomunicacions (com les anomenades "autopistes informàtiques"). En definitiva, aconseguir un augment de la productivitat general partint dels efectes positius de les noves tecnologies, les transformacions al sistema educatiu i els canvis organitzatius a les empreses, facilitant la comunicació amb les zones més allunyades i la lliure circulació dins de l'espai comú europeu. Entenem que aquesta proposta és compatible amb la que avui discuteixen els governs a partir de les propostes de la Comissió. Però aquesta discussió hauria de dur a una conclusió clara: la UE s'hauria de comprometre a finançar públicament part d'aquest programa, augmentant els seus fons estructurals i d'altres partides del pressupost comunitari i, si s'escau, emetent deute públic propi de la UE. L'emissió d'obligacions tindria el suport de la solvència financera internacional de què disfruta la UE i l'avantatge de procedir d'unes institucions que avui tenen un dèficit nul.

IC considera, també, que cal estimular un nou tipus d'empresa i d'emprenedor. Avui, la gran empresa té més facilitat que la petita i mitjana empresa per trobar solucions polítiques als seus problemes. A més, el funcionament del mercat presenta imperfeccions que normalment afavoreixen la gran empresa, especialment els oligopolis i monopolis. Paradoxalment, les *pimes* són les majors creadores d'ocupació i es poden adaptar millor a les exigències de flexibilització productiva. Cal, per tant, redissenyar les condicions de lliure competència per evitar la

discriminació real de les *pimes*. Cal afavorir la iniciativa dels petits i mitjans empresaris. I cal, també, potenciar l'economia social (cooperatives, societats anònimes laborals i altres formes jurídiques a la UE) com una forma de participació dels treballadors tant a l'empresa com a l'economia en general.

La importància del transport i les comunicacions

Amb l'aplicació total de l'Acta Única europea a partir de l'1 de gener de 1993 es va assolir la lliure circulació de mercaderies. Això afecta molt positivament el món del transport. Un altre aspecte favorable al transport és la prioritització de la construcció de xarxes transeuropees als criteris del Fons de Cohesió i al ja esmentat Llibre Blanc. IC dona suport a aquestes prioritats, que s'han d'aplicar especialment a regions marginals i perifèriques, entre elles les insulars.

A més, IC proposa donar un suport especial a les xarxes ferroviàries i al transport públic. Pel que fa al Tren de Gran Velocitat (TGV, a Espanya AVE), cal assegurar que la seva posada en marxa combina la rendibilitat econòmica i social amb el respecte al medi ambient. S' això és així, cal unir l'enllaç ferroviari d'alta velocitat a través de la frontera catalana amb França, que permetrà l'enllaç de la Península Ibèrica amb l'entorn comunitari. La defensa del TGV no ha d'anar, però, en detriment de la inversió en les xarxes de trens de rodalies, com ha passat en els últims anys.

Quant al transport de curta distància, IC proposa millorar les xarxes urbanes i metropolitanes en transport públic per disminuir la congestió i la contaminació i per estalviar energia. A més, és necessari endurir les mesures de control de trànsit: velocitat, normatives de conducció, progressiva introducció de la benzina sense plom, etc.

Cal una política industrial comunitària

La competitivitat industrial d'una zona geogràfica depèn d'una sèrie de factors, en essència els següents: existència i disponibilitat d'elements per a la producció, com ara infraestructura i oferta de treball qualificat; existència d'una demanda interior per a la producció obtinguda; presència d'altres indústries que puguin ser proveïdores d'elements semielaborats i/o de serveis; i condicions que defineixin l'estratègia industrial, és a dir, un marc legal per a la creació i la gestió de les empreses, així com el tipus de competència que s'estableix entre empreses.

Amb aquestes i d'altres explicacions s'havien definit unes zones eminentment industrialitzades dins del territori europeu, entre elles la regió del Rhur, el sud-est de la Gran Bretanya, el nord d'Itàlia i, a Espanya, entre d'altres, Euskadi amb la seva indústria pesada, i Catalunya i el País Valencià, amb una indústria orientada a la producció de béns de consum. Han estat precisament aquestes regions industrials les que han sofert més fortament les diferents crisis econòmiques que s'han succeït des de 1973.

Des del final de la llarga etapa d'expansió econòmica

iniciada després de la Segona Guerra Mundial, els problemes econòmics del món desenvolupat han tingut manifestacions especialment greus en les velles regions industrials.

L'any del *crac* petrolier, 1973, va significar el final d'un esquema de producció basat en la utilització extensiva d'energia barata per obtenir unes mercaderies que es venien a bon preu en un mercat amb una demanda en expansió. Les matèries primeres, en gran part importades de països subdesenvolupats, eren també barates, com ho era en molts casos el factor treball. Quan els increments salarials van encarrir aquest factor, eren compensats per augments de la productivitat i per increments de preus, fent possible així el manteniment d'alts marges de beneficis. Recordem que es tracta d'un període de constant incorporació de millores tecnològiques que induïen un efecte positiu de rebaixa als costos de producció.

Amb l'encariment de l'energia i el relatiu esgotament de les oportunitats de millorar la productivitat al mateix ritme que en les dècades anteriors, els costos de producció es van elevar. I ho van fer en unes circumstàncies en què la demanda ja no era capaç d'absorbir més i més mercaderies a preus creixents. Així va aparèixer l'espectre de la sobreproducció.

Precisament quan les circumstàncies del comerç internacional es fan menys favorables, el procés d'industrialització de països que havien estat mers proveïdors de matèries primeres comença a prendre cos sòlidament. I apareixen en el mercat mundial béns produïts a l'Extrem Orient amb uns costos que fan impossible la competència dels vells països industrials.

Per exemple, els productes tèxtils catalans han de competir amb les importacions que vénen de països com Corea o Taiwan, on es produeix amb tecnologia modern - el mercat de maquinària i de *know-how* funciona bé i ràpid - però amb salaris extremadament baixos.

Per això es parla de **dúmping social**. En un context que es pretén de major llibertat comercial és difícil argumentar el proteccionisme. Potser podria pensar-se a gravar aranzelàriament els productes que vénen de països on les condicions de treball són de sobreexplotació i entregar els ingressos obtinguts amb aquests aranzels als sindicats d'aquells països per donar suport a la seva lluita a favor de l'homogeneïtzació de les condicions laborals. Així, sens dubte, la competència seria cada dia més justa. En un moment en què s'està dissenyant el pas del GATT a l'OMC, IC dóna suport a la "clàusula social", és a dir, a l'exigència que la competitivitat dels països en vies de desenvolupament no es faci sobre la base de la perpetuació de la discriminació política i econòmica dels ciutadans en general i dels treballadors en particular d'aquests països. En canvi, no acceptem que aquesta clàusula sigui utilitzada "a la carta" pels països més rics i les seves multinacionals per pressionar més el Tercer Món i com una forma encoberta de proteccionisme i un instrument més de colonització econòmica. A més, **IC afegeix a la clàusula social una proposta de "clàusula ambiental"**, ja que l'exportació de la contaminació dels països rics als pobres no és cap solució als problemes del planeta.

El fet és que les velles zones industrials europees es

troben des de fa 20 anys amb dificultats que són més grans en la mesura que ho és el seu grau d'industrialització. Entre elles, les zones de gran indústria pesada (siderúrgia i drassanes, en especial) pateixen més agudament que les zones amb indústria transformadora (metall, química i tèxtil, entre d'altres). En aquestes últimes, un teixit industrial complex amb gran presència de petites i mitjanes empreses ha estat més susceptible de reconvertir-se i de transvasar recursos humans cap al sector servei, fomentant-ne així el creixement.

Representants de sectors ideològicament conservadors defenen amb convicció, en nom de la seva concepció de lliure mercat, que "la millor política industrial és la que no existeix". Espanya és avui testimoni que aquesta concepció és errònia. I ho és especialment a Catalunya, on les alegries dels anys de l'auge econòmic havien fet oblidar a molts **els grans problemes estructurals de la nostra indústria**, des de l'automobilística fins a l'alimentària, passant pel tèxtil. A més, la forta dependència del capital estranger ha motivat una major vulnerabilitat davant les estratègies de les multinacionals.

IC proposa una **política industrial comunitària activa** que actui davant la crisi industrial, el dúmping social i el proteccionisme dels altres grans blocs, el nord-americà i el japonès. Aquesta política industrial ha de ser tant **horitzontal** -oferiment de condicions per a tothom, especialment d'infraestructures territorials i de comunicació, formació i política comercial- com **vertical** -polítiques de reconversió de les iniciatives comunitàries de recerca i d'investigació i de les sectorials, com per exemple la iniciativa RETEX per a zones dependents estretament del sector tèxtil. Però aquesta política industrial i aquestes iniciatives no poden ser simbòliques i han de tenir els mitjans i l'abast necessari per ser eficaces.

L'avanç cap a la UEM: per la convergència real

Els acords de Maastricht, signats el desembre de l'any 1991, van posar les bases de la UE tant en el pla polític com en l'econòmic. IC manté, en la seva posició davant del Tractat de la UE, fortes discrepàncies amb el disseny de l'avanç cap a la UEM. IC **comparteix l'objectiu d'anar cap a una moneda única i un Banc Central Europeu**. Però manifesta la seva dissensió en dos aspectes essencials: els criteris de convergència i la independència del banc.

Els criteris de convergència adoptats a Maastricht tenien dos defectes bàsics: eren parcials i inaplicables a la majoria dels països. La parcialitat rau en el fet que sols es tractava de convergència nominal (dèficit i deute públic, inflació, tipus d'interès i estabilitat canviària), deixant de banda la convergència real (riquesa per càpita, desocupació, sistemes de protecció social, productivitat, polítiques industrial, fiscal i laboral, etc.). Aquesta parcialitat rima amb un criteri neoliberal de la convergència que pretén ignorar els costos econòmics i socials de les polítiques monetaristes. Anar cap a la convergència nominal sense marcar objectius i indicadors d'economia real produeix, especialment en els països més allunyats d'ella, com ara Espanya, efectes perversos. Un exemple sagnant l'hem tingut amb la prioritització que els governs del PSOE han

vingut fent de la disminució del dèficit públic i de la inflació i, sobretot, de l'estabilitat canviària, que han produït, fins a la tempesta monetària dels anys 1992 i 1993, una agudització dels nostres problemes de competitivitat i, en especial, un empitjorament de la nostra balança per compte corrent.

I, a més, aquests criteris no han estat aplicables, especialment a partir de la intensificació de la recessió i la crisi del Sistema Monetari Europeu, que han fet saltar enlaire les il·lusions d'una ràpida convergència nominal. Cal, per tant, revisar i ampliar els criteris de convergència, sense renunciar a l'objectiu d'unitat monetària, imprescindible per a la política econòmica europea que defensem, i **marcant com objectiu principal la convergència real i la cohesió econòmica i social.**

Quant al Banc Central Europeu, IC no dona suport a la seva independència, que significaria, en realitat, treure aquesta institució del control democràtic i deixar-la al servei dels països i els grups econòmics més forts, com ha passat amb l'errònia i perjudicial pràctica del Bundesbank de mantenir alts els tipus d'interès.

L'economia espanyola en el context comunitari

Quan Espanya va accedir a la CE, el 1986, la integració va coincidir amb l'inici de l'auge econòmic internacional, que va ser, en termes de creixement del PIB, més agut a Espanya, on les crisis tenen lloc quan hi ha crisi general i el mateix passa amb el creixement, però en els dos casos amb una major intensitat. I això és així probablement per la dependència creixent d'Espanya de la demanda exterior comercial i turística i de la inversió estrangera.

En tot cas, això s'ha confirmat entre 1985 i 1990, anys en què el creixement diferencial d'Espanya en relació amb la mitjana comunitària ha estat entre 1,7 punts (1987) i 3,6 (1988 i 1989). I ara, que s'ha girat la truita, Espanya està patint la crisi amb un creixement que el 1993 ha estat negatiu i que serà més elevat el 1994. Aprofundint més, **les dades macroeconòmiques bàsiques espanyoles són les següents:**

- **Fort creixement del dèficit públic**, que s'allunya de les previsions pressupostàries a causa de la disminució dels ingressos fiscals i les quotes a la Seguretat Social, el desbocament de les despeses de protecció social per l'augment de l'atur i la despesa sanitària i el manteniment de la despesa en inversió pública.
- **Fort augment de l'atur** a causa de la caiguda de la demanda, l'ensorrament de la inversió i la crisi de moltes empreses, especialment de la indústria. L'atur va ser el primer trimestre de 1994, segons l'Enquesta de Població Activa (EPA), de 3,7 milions, prop del 24% de la població activa. I recordem que aquestes dades es donen sobre una població activa baixa (58% de la població en edat de treballar) per la baixa incorporació de les dones al mercat de treball.
- **Insuficient moderació de la inflació interanual**, que sobrepassa el 4,6% l'any 1993 malgrat el retraïment de la demanda privada, que té taxes negatives, i que

té entre les seves causes la falta de l'establiment de mesures estructurals per col·locar el sector serveis en un mercat competitiu.

- **Alts tipus d'interès**, que, tot i la seva tendència a la baixa, continuen estant entre els més alts de la UE, a causa d'una certa relaxació de la política monetària, ja que ja no s'ha de defensar amb tanta força la pesseta després de la crisi del SME, els bancs centrals alemany i francès han baixat els seus tipus i la recessió obliga a obrir l'aixeta del crèdit. Aquests tipus dificulten greument la recuperació de la inversió i el consum.
- **Millora considerable de la balança comercial**, que continua sent molt deficitària, amb un augment important de les exportacions i un estancament a la baixa de les importacions. Les tres devaluacions sofertes per la pesseta des de setembre de 1992, que sumen un 25% en la relació amb el marc i el franc, expliquen bona part d'aquest fenomen, única dada positiva en un panorama tan desgraciat.

Fidel als compromisos contrets a Maastricht, el govern espanyol va exposar el 1992 un programa per a la **convergència nominal**, encara no retirat oficialment, que tenia els següents elements fonamentals i que actualment aporta aquestes dades: **reducció de la inflació**, objectiu no complert en aquest període; **reducció dels tipus d'interès**, que sí que s'està produint però no en la mesura necessària, i que està limitada per la persistència de la inflació en nivells més alts que a l'entorn comunitari i per la política del Bundesbank; **estabilitat monetària**, anul·lada per les tres devaluacions patides per la pesseta; **reducció del dèficit públic** fins a l'1% del PIB l'any 1996 (Maastricht només exigeix un 3%), objectiu que s'ha convertit ja en il·lusionari amb la crisi. Actualment, el dèficit públic espanyol volta el 7% del PIB.

Com veiem, aquestes quatre condicions de la convergència s'incomplixen a causa de la recessió. El cinquè, el **manteniment del deute públic** per sota del 60% del PIB, és l'únic que Espanya compleix encara, però l'augment del dèficit públic hi juga en contra.

IC es va oposar al seu dia i continua oposant-s'hi a un programa de convergència que no fa sinó aplicar a Espanya receptes que ja es donen per fracassades a Europa. Tant les condicions generals d'avenç cap a la UEM com la seva trasllació a Espanya són avui paper mullat. Cal replantejar la política econòmica a Europa i a Espanya a partir de propostes com les exposades en aquest programa electoral.

La política agrària comunitària

El maig de 1992 es va aprovar la reforma de la **Política Agrària Comuna (PAC)**, que es presentava pels seus impulsors com un intent d'acabar amb els excedents i estabilitzar la despesa agrària, alhora que com una contribució a les negociacions internacionals del GATT.

L'esquema bàsic de la reforma consisteix a reduir els preus dels productes agraris i a compensar aquesta disminució mitjançant ajuts directes als agricultors. Al mateix

temps, es mantenen mesures per frenar la producció, com les quotes o la retirada de terres.

Després de la posada en marxa de la reforma es pot afirmar que la injusta distribució dels ajuts que es denunciava fins i tot des de la Comissió Europea mateixa el 1991 (el 20% dels agricultors absorbeix el 80% dels ajuts) continua vigent. Això és així perquè els nous ajuts directes són proporcionals a les produccions històriques, i reben més, per tant, els agricultors més grans de les regions més productives.

Aquesta desigualtat, que té també implicacions territorials (reben menys ajut per agricultor els països amb explotacions més petites i menys productives, com Espanya) es fa ara més transparent per a l'opinió pública, per al contribuent que suporta el finançament dels ajuts, i s'introdueix així una forta incertesa política sobre la continuïtat de les mesures.

Un aspecte positiu de la reforma de la PAC és la possibilitat generalitzada d'ajuts a les explotacions com a contrapartida a una major gestió de l'entorn i per a la utilització de mètodes productius compatibles amb el medi ambient.

Una nova política agrària hauria de néixer d'una opció política clara de la societat a favor del manteniment d'un sector agrari que compleix diversos objectius principals: **abastament alimentari** en quantitat i qualitat adequades, conservació del paisatge i dels **recursos naturals** i equilibri territorial, amb unes zones rurals vives i dinàmiques.

Per aconseguir aquests objectius proposem un model d'agricultura basat en l'**explotació familiar** i en les **cooperatives**, i des del PE treballarem per canviar la PAC amb les orientacions següents:

- Modulació de totes les mesures a favor de les **explotacions familiars**, per corregir la injustícia actual en la distribució del suport públic al sector; defensarem també que s'aprofitin els marges de maniobra que deixa la PAC a les polítiques estatals per fer una política orientada a les explotacions familiars, corregint les actuacions del govern espanyol (per exemple, en la gestió de les quotes de llet).
- Política socio-estructural amb més recursos i finançada solidàriament al 100% pel FEOGA. El sistema actual, en què els Estats han d'aportar una part dels ajuts, porta en la pràctica que els països més pròspers apliquin amb més intensitat els ajuts, col·locant en situació d'avantatge els seus agricultors.
- Lluita contra les tendències a la **reestatalització** de la política agrària, perquè agreujaria les desigualtats entre els agricultors de països rics i pobres.
- La PAC ha d'integrar les necessitats de reformes agràries de les regions on la distribució de la propietat de la terra continua sent un problema. D'altra banda, cal que en el política socio-estructural es tinguin en compte els treballadors assalariats de l'agricultura
- **Més recursos comunitaris** per fomentar el desenvolupament rural integrat, gestionat descentralitzadament i amb la més àmplia participació social.

- Cap a l'exterior, l'Europa comunitària ha de treballar per un **ordre internacional més just en l'agricultura i l'alimentació**, desenvolupant la cooperació al desenvolupament i establint una política comercial preferencial que inclogui un fons de productes bàsics per estabilitzar els ingressos dels països pobres exportadors.

- Impuls i ajuts per a l'agricultura periurbana.

Aquestes orientacions seran defensades pels diputats i les diputades d'IU-IC en les reformes previstes de sectors no coberts pels canvis de maig del 92 (vi, sucre, fruites i hortalisses), que tenen una gran importància per al nostre país.

La política pesquera

L'activitat pesquera a la UE pateix greus desequilibris, amb uns recursos pesquers fortament explotats que representen l'única forma de vida per a moltes comunitats que viuen d'aquest subsector. IC proposa centrar la política pesquera de la UE en aquests dos grans objectius:

- a- **Preservar el nivell de vida de les comunitats pesqueres**, establint processos de reconversió dirigits a donar ocupació productiva a aquells que han viscut de la pesca i evitant que els fons assignats a partir del nou Instrument Financer d'Orientació a la Pesca (IFOP) es dilapidin en ajuts dispersos per mantenir la pau social sense crear nou teixit productiu.
- b- **Preservar tant els recursos pesquers propis com els de la resta del món**, assegurant dins i fora de les aigües pròpies unes formes d'explotació dels vaixells de bandera comunitària compatibles amb l'equilibri dels recursos naturals, especialment els pesquers. Això inclou la preservació de recursos amenaçats, com ara la balena blava.

Pel que fa a la **forma de control dels recursos**, IC es pronuncia per defensar als indrets de pesca on sigui possible formes de gestió que, sota control administratiu, afavoreixin el control social directe del recurs per part de la comunitat pesquera. En aquest sentit, institucions com les Confraries de Pescadors poden ser un instrument vàlid que cal democratitzar profundament. IC s'oposa a instruments de control que exclouin la participació dels treballadors i les petites empreses.

IC defensa el **reconeixement dels drets històrics de l'activitat pesquera d'altura en aigües comunitàries**. Cal assegurar que amb les noves incorporacions a la UE es manté un règim equilibrat d'accés dels pescadors dels Estats membres als recursos pesquers.

La cohesió econòmica i social: Europa social i els drets dels treballadors

Entre els aspectes positius dels acords de Maastricht cal anotar l'assumpció sobre el paper de l'objectiu de **Cohesió Econòmica i Social**. Però la realitat ens indica que es tracta més d'una declaració de principis que d'una estratègia de treball. Dins de l'aspecte social, cal apuntar críticament que aquest queda encara supeditat a la correcció dels excessos del mercat. **S'avança en els acords de Maastricht en aquests punts:** consulta als treballadors, igualtat d'oportunitats entre home i dones, integració dels marginats al mercat de treball, etc. Tots ells i altres poden ser decidits per la UE sense necessitat d'unanimitat. En canvi, **si que és necessari l'acord complet dels "dotze" en altres apartats:** seguretat i protecció social, coexistència, treball dels immigrants extracomunitaris, etc. Això pesa com una llosa sobre la capacitat de la Unió de tenir una política social pròpia. I encara és més negatiu que s'aparti de la política comunitària qüestions tan rellevants com els salaris, la cobertura social, el dret de vaga i altres. A més, la Gran Bretanya es va despenjar directament del protocol de política social.

En conseqüència, **IC denuncia que en la construcció de la UE el pilar social va més endarrerit que el pilar econòmic i, fins i tot, el polític.**

Davant d'aquesta situació, creiem que cal desbloquejar l'aprovació de les totes les directives del programa d'acció social, com les d'acomiadaments col·lectius, temps de treball, protecció de la dona embarassada, salut i seguretat al lloc de treball i comitès d'empresa europeus.

Proposem també l'estudi i l'elaboració de directives referides al finançament dels sistemes de Seguretat Social de forma que quedi garantida la universalitat i la qualitat d'aquests serveis públics.

Sobre el temps de treball, **IC dona suport a la idea que cal reduir simultàniament a la UE la durada del temps de treball**, tant en horari com en cicle de vida laboral, com a mecanisme per superar la greu taxa d'atur europea, que s'està convertint en estructural. L'aplicació d'aquesta idea ha de ser meditada i sotmesa a prova, ja que té molts riscos i dificultats, però així no nega que **cal treballar menys per treballar tots i totes**. A curt termini, les 35 hores setmanals són un objectiu assolible. Cal que a tota la UE s'acceleri el debat sobre aquesta proposta i la negociació conseqüent entre els sectors socials i amb els governs.

Sobre la situació d'Espanya i els altres tres països del bloc de la "cohesió" (Irlanda, Portugal i Grècia), IC creu que no pot haver dues Europes diferents en l'àmbit social i que cal anar a una equiparació dels drets socials de les societats en general i dels treballadors en particular. Sens dubte, aquest avenç no es pot fer per decret ni ràpidament. Però, igual que combatim el dúmping social que ve de fora de la Unió, tampoc no podem acceptar un dúmping social intern, en què els països de la "cohesió" oferirien treballadors amb salaris baixos per concentrar produccions que necessitin poca qualificació, mentre que altres països concentrarien feines més qualificades.

Quant a les relacions supraestatsals entre els agents socials, cal defensar la negociació social en comitès d'empresa europeus i constituir el Consell Econòmic i Social europeu, prenent com a referència el funcionament de la Confederació Europea de Sindicats i d'altres organitzacions socials (patronals, etc.) de l'àmbit comunitari.

Finalment, **IC continuarà defensant especialment els sectors socials que tenen més dificultats per entrar al món del treball i són pitjor tractats en ell, com són els joves i les dones**. En aquest sentit, combatrem les propostes de reducció dels salaris mínims interprofessionals per als joves, uns salaris que, a més, haurien de tendir a convergir a la UE cap al nivell dels Estats socialment més avançats. Igualment, IC proposa que l'edat mínima per treballar a tota la UE sigui els 16 anys. A més, cal promoure la contractació de joves i dones, especialment en aquells col·lectius concrets amb més dificultats d'inserció laboral (immigrants, dones joves, famílies monoparentals, disminuïts físics i psíquics, persones de zones rurals en declivi, etc.).

La defensa del medi ambient

La defensa i preservació del medi ambient han estat sempre dos valors fonamentals definidors d'IC. IC creu, en aquest sentit, que la garantia d'un entorn adequat ha de ser un dret de l'ésser humà que la futura Constitució de la UE hauria d'assegurar, tenint present que la qualitat d'aquest entorn depèn de manera directa de la qualitat ambiental a escala global del planeta.

IC és una formació que lluita per transformar l'actual sistema capitalista. Un sistema que prioritza la producció de béns materials i de beneficis sense reparar en la dilapidació dels recursos naturals i la degradació del medi ambient, que són pèrdues irreparables.

Un exemple del caràcter del sistema en què vivim és que l'indicador internacionalment acceptat en la comptabilitat econòmica d'un país, l'anomenat PIB, no considera en els seus càlculs la destrucció dels capital natural i sí que valora el deteriorament de les fàbriques i dels equaments del producte del total de béns i serveis. No es tenen en compte els costos externs de la contaminació de l'aire, l'aigua i el sòl, o altres efectes negatius de l'activitat econòmica. En no reflectir la realitat ecològica, genera polítiques econòmiques destructives des del punt de vista mediambiental.

L'efecte hivernacle, la deforestació, la pèrdua de sòl fèrtil, la desertització, la contaminació, l'esgotament dels recursos hídrics, la progressiva desaparició de la capa d'ozó o el creixement alarmant de la generació de residus tòxics perillosos són l'herència d'un model de creixement suicida que, any rere any, evidencia la destrucció de l'ecosistema europeu i planetari.

D'altra banda, aquest sistema actual de creixement i acumulació és preocupantment insolidari i generador de desequilibri. L'Europa comunitària consumeix el 14% de l'energia mundial, i emet el 16% del global de CO₂; és responsable del 70% de les exportacions de pesticides i consumeix el 20% de les fustes tropicals d'alt valor que es produeixen al món. El sector del transport és també el responsable del 22,5% de les emissions de CO₂ -corresponen el 80% a emissions de CO₂ al transport per carretera, l'11% a l'aeri i el 4% al ferrocarril. Això genera una paradoxa important: mentre que la major part dels beneficis econòmics produïts són privats, els costos ambientals són assumits per tota la societat, per tot el planeta.

A nivell global, la majoria de matèries primeres i de recursos energètics provenen dels països subdesenvolupats, que constitueixen aproximadament el 75% del planeta, en habitants i territori, mentre que només es beneficien d'aquests recursos els països desenvolupats, que constitueixen una quarta part de la Terra. Aquesta insolidaritat també és extensible a les generacions futures, que trobaran un planeta mancat de recursos naturals i amb una qualitat ambiental molt malmesa.

Aquest model de creixement, per tant, és avui insostenible. Es basa en una confiança cega en les possibilitats il·limitades d'explotació dels recursos naturals per a la producció de béns materials, però sense tenir en compte els efectes negatius de les activitats productives o de consum sobre la salut i la vida de les persones, sobretot el medi ambient, i sobre la disponibilitat de recursos per a les generacions futures.

Els països que integren la UE són responsables directes d'aquest desenvolupament descontrolat de l'economia: els recursos naturals i l'ambient eren considerats bé com a inesgotables, bé com un llast per a l'economia (un fre a l'ocupació).

En un principi, els Tractats constitutius de la CE no tenien en compte una política específica per a la defensa del medi ambient. Més tard, però, al si de la Comunitat es van anar obrint pas dues idees fonamentals: una bona política mediambiental crea ocupació i, d'altra banda, és més barat prevenir la contaminació que eliminar-ne les conseqüències.

Amb aquesta nova mentalitat, a partir de la cimera de París de 1972 es projecten quatre programes d'acció comunitària sobre el medi ambient i es comencen a aprovar més de 200 textos legislatius -directives, reglaments- referits a contaminació de l'aigua, l'atmosfera, el soroll, els productes químics, la producció de residus, etc.

D'altra banda, el 1986 l'Acta Única recull els objectius que la Comunitat s'havia marcat en la dècada dels setanta i reconeix formalment el paper que ha tenir la defensa del medi ambient en totes les activitats de la Comunitat.

És per això que des d'IU-IC hem donat suport a l'establiment d'un **Cinquè Programa d'Acció** fins a l'any 2000, que defensa que cal anar cap a un altre model de civilització, lluny del malbaratament energètic i de l'agressió contínua i massa cops impune i irreversible a la natura.

IU-IC considera que el PE ha de ser -encara més- un instrument eficaç per combatre els desequilibris ecològics. Estem convençuts de la necessitat d'una forta política comunitària en matèria mediambiental perquè la contaminació no coneix fronteres: hi ha masses d'aire contaminat que travessen tot Europa, molts llacs i rius que són compartits per diversos Estats, la capa d'ozó és comuna a tot el planeta, etc.

Per això hem insistit -i continuarem insistint- en el compliment dels reglaments i les directives comunitàries i dels programes d'acció, i exigint responsabilitats, més si tenim en compte que l'Estat espanyol és un gran transgressor del medi ambient que no compleix les seves obligacions comunitàries.

Per un model de desenvolupament sostenible

El model europeu de creixement que defensem i defensarem a les institucions comunitàries passa per un gir en la política econòmica, orientant les activitats i ocupacions cap a la compatibilitat amb el medi ambient per comptes de malbaratar els recursos. Tot això implica reorientar les prioritats d'inversió cap a noves línies de producció ecològicament desitjables.

I per aconseguir aquest model de creixement sostenible tenim propostes concretes a curt i llarg termini que continuarem fent arribar al PE:

- **Política energètica:** des del rebuig al funcionament de les centrals nuclears, apostem perquè Europa comenci una transició energètica cap a les energies "netes" i renovables. Al mateix temps, és imprescindible potenciar l'estalvi energètic.
- **Política industrial:** els sectors industrials incompatibles amb el medi ambient haurien de ser reconver- tits, introduint tecnologies netes en els sectors tradi- cionals en el marc d'una necessària transformació ecològica del teixit industrial. Alhora, caldria poten- ciar altres sectors ecològicament profitosos com les indústries d'energies renovables o de transport col·lectiu. Potenciar un "mercat de la indústria ver- da" a nivell europeu.
- **Transport:** el model econòmic desequilibrador que volem superar porta intrínseca una concepció indivi- dualista i privada del transport. IU-IC promourà una concepció global del transport que fomenti els mit- jans col·lectius abans que els individuals, més conta- minants. D'altra banda, continuarem parant especial atenció al fet que els traçats i les xarxes de carreteres no atemptin contra els ecosistemes o els paisatges. I, donat el nombre creixent d'accidents, proposarem que s'augmentin les mesures de seguretat pel que fa al transport de mercaderies perilloses.
- **Política agrària:** qualsevol iniciativa comunitària en aquest sentit haurà de recordar les necessitats de conservació del paisatge i dels recursos naturals. Cal limitar els excedents agrícoles obtinguts per la utilit- zació massiva de productes químics.
- **Política fiscal:** IU-IC defensarà la implantació a nivell comunitari de l'impost sobre l'energia (sobre l'energia primària, no la provinent de fons renova- bles). Durant la passada legislatura, ja vam participar activament en el debat de les *ecotaxes* a l'Europa comunitària. Per això, continuarem promovent que es gravin amb taxes d'aplicació ecològica totes aque- lles activitats que es desenvolupin en detriment del medi: emissions contaminants de centrals elèctri- ques, emissió d'aigües contaminades, certs contin- guts dels fertilitzants, envasos no retornables, trans- ports de mercaderies per carretera, etc. De tota manera, aquestes activitats hauran de ser considera- des com a figures de caràcter "finalista".
- **Política de residus:** L'actual model de creixement comporta una progressió geomètrica de la producció de residus, situant-la com un important problema mediambiental. IU-IC defensarà que la UE promogui una veritable política de residus, que passa per la minimització, la reutilització, la recuperació i el reci- clatge.

D'altra banda, creiem que la UE ha de promoure la col·laboració entre els Estats membres per a una lluita coordinada contra la *criminalitat internacional* a nivell de delictes contra la salut i el medi ambient. Des del principi que "qui contamina, paga" (que no significa que qui paga té dret a contaminar) cal perseguir els infractors de les directives i els reglaments comunitaris.

Pel que fa als fons estructurals comunitaris, cal exi- gir més control per part de la Unió per evitar -com ja hem

denunciat al PE diverses vegades- que subvencionin obres o projectes que parcialment o totalment atempten contra el medi ambient.

Finalment, i en contra del que defensava el sistema no sostenible que volem superar, IU-IC expressarà el seu convenciment que **una reconversió ecològica del model econòmic genera ocupació**. Pel que fa a les energies renovables, especialment l'energia solar i l'eòlica, tenen una relació treballador / potència generada molt superior a les energies convencionals, cosa que significa creació d'ocupació. En aquest sentit, continuarem propugnant una *tasca pedagògica*, no sols davant dels governs i dels poders econòmics, sinó també entre els treballadors i les organitzacions socials.

Especialment important, considerem, dins d'aquest nou model econòmic, el tema dels **joves i les zones rurals**. En el darrer mig segle les zones rurals han sofert una transformació radical, per la constant transferència de població dels pobles a les ciutats, per la mecanització massiva i l'extensió de l'agro-indústria i, finalment, per la urbanització cultural, la progressiva homogeneïtzació de les pautes culturals entre les ciutats i les zones rurals.

Malgrat tot, les zones rurals continuen patint greuges comparatius en relació amb les grans àrees urbanes pel que fa a infraestructures, serveis de tota mena o comunica- cions que no permeten una veritable igualtat d'oportunitats per als joves que viuen en països amb profundes desigual- tats territorials. Aquesta situació s'aguditzava en aquells casos on encara persisteixen estructures socials anacròni- ques, com passa a bona part del sud d'Europa.

A Catalunya només el 2,5% de la població activa es dedica a l'agricultura. El relleu generacional i la possibili- tats de viure del camp estan seriosament qüestionades per la manca d'un suport clar a les explotacions familiars. Deixant de banda les mesures més estrictament econòmi- ques, IU-IC defensarà:

- fomentar la **formació professional agrària**, com a formació continuada que impulsi un tipus d'agi- cultura de qualitat i uns pagesos coneixedors de les noves tecnologies i de la importància ecològica del seu treball;
- incentivar especialment entre els joves pagesos una **agricultura ecològica** i desenvolupar la funció d'ordenació del territori i de protecció ambiental;
- potenciar el desenvolupament integral de les zones rurals per tal d'**aturar la marxa dels joves** de les zones més deprimides.

En la passada legislatura, els nostres eurodiputats i eurodiputades, sense ignorar els problemes d'altres països, van insistir en allò que incideix més al nostre país: conta- minació dels rius i de les costes, agricultura intensiva, transvasament de recursos hidrològics, desertització del Sud, tractament de residus, desaparició progressiva de centrals nuclears, control de les aigües de bany (tema amb forta repercussió per al sector turístic), realització d'auto- pistes i altres obres que suposen un atac al medi ambient, etc. IU-IC ha demanat constantment l'aplicació i el reforçament de la directiva 85/337, que obliga a fer un

estudi d'impacte ambiental abans de la realització d'una obra.

A part del treball concret en la **Comissió de Medi ambient** del PE, s'ha treballat en estret contacte amb la **Comissió de Peticions**, on arriben gran quantitat de denúncies d'agressió al medi ambient.

Els punts fonamentals del nostre programa eren i són els mateixos que els d'altres forces d'esquerrres i verdes. La coincidència de criteris durant els debats en el marc del Parlament Europeu i del conjunt de forces progressistes durant la darrera legislatura ha representat l'únic contrapès existent a les polítiques neoliberals i insolidàries a nivell europeu. És des d'aquesta experiència que continuarem treballant per construir un pol roig i verd al PE en convergència amb tots aquells que apostin per una Unió Política respectuosa amb el medi ambient.

**Les nacions, les regions i
els municipis: el paper de
Catalunya a Europa**

Donar un major paper a les regions i nacions dins la Unió Europea és una qüestió fonamental per garantir un sentit democràtic i federal de la seva evolució. Cal avançar en un projecte coherent i general, que comprngui tots els nivells institucionals democràtics. La UE ha de ser, en primer lloc, la unió dels seus ciutadans, i, com a conseqüència, ha de comportar la integració en la seva arquitectura institucional dels **diferents nivells d'autonomia i representació democràtica** d'aquests ciutadans. El nivell regional, tan arrelat i present en una Europa que només es pot concebre com la unió de les diversitats, ha estat, fins ara, l'oblit més greu.

La unió federal ha de superar l'actual estadi de submissió als Estats membres, avui representats únicament pels seus governs. Això és essencial per a la correcta integració d'un país com Catalunya, i resulta evident per a IC. En la direcció de potenciar el protagonisme que li pertoca a Catalunya en el procés de construcció europea, cal **desenvolupar els mecanismes que assegurin la participació dels poders locals i les comunitats autònomes** -en especial de les que representen entitats nacionals com Catalunya- en la formació de la voluntat estatal a la UE i en l'aplicació i execució de les polítiques comunitàries en els territoris respectius.

La batalla comença amb el **principi de subsidiarietat** -segons el qual es distribueix l'execució de les competències a la UE- i la seva interpretació: si la UE legisla i porta a terme polítiques en àmbits clarament regionals i locals (pensem en "ordenació del territori", "desenvolupament econòmic local", "lluita contra l'exclusió social", "medi ambient", "agricultura" i tants d'altres), cal que les regions tinguin un lloc en l'estructura decisional europea i que trobin en ella el reconeixement de la seva autonomia.

El Tractat de la UE ha creat el **Comitè de les Regions**. Considerem això com un pas, tímid, en la bona direcció. Des del PE treballarem perquè aquest organisme tingui la màxima rellevància, però, alhora, pensem que no és suficient i que no pot ser definitiu. Té defectes evidents en la forma de nominació dels seus membres i manté una greu confusió entre regions i municipis.

De cara a la reforma dels Tractats prevista per al 1996, treballarem per fer avançar el paper de les regions, no sols mitjançant el Comitè de les Regions, sinó també i això és especialment important per al cas de Catalunya- reconsiderant la naturalesa mateixa del **Consell de la UE**, i per possibilitar el desenvolupament, per a Catalunya, de facultats per a l'execució directa de les competències que han passat a la UE.

Malgrat el canvi del seu nom, el **Consell de la UE** continua sent una reunió de ministres dels governs, que decideix sense transparència i en el qual les regions no hi tenen la presència que mereixen. Pensem que la seva evolució lògica hauria de ser la d'una "càmbra alta" o senat, on les delegacions dels Estats reflectissin la pluralitat estatal i regional, i que deliberés públicament.

D'altra banda, els municipis i els poders locals tenen una especificitat que no es pot barrejar amb les regions. Necessiten la seva pròpia estructura de participació en la vida de la UE, que ha de prendre la forma d'un organisme consultiu. La capacitat d'implicació dels municipis, les

institucions democràtiques més properes als ciutadans, és fonamental per a una construcció europea democràtica. Encetar una política urbana comunitària, o completar la d'ordenació del territori a nivell europeu -avui limitada a algunes accions aïllades i a les xarxes de transport- suposaria un gran impuls d'aquest objectiu.

Per tant, caldrà, en la reforma del tractat el 1996, introduir una modificació que assegurí la **representació democràtica diferenciada de regions i municipis** a les institucions de la UE, d'acord amb els seus nivells competencials i la seva identitat.

La **cooperació interregional** constitueix un altre element fonamental. Actualment, els governs mantenen la tutela d'aquesta cooperació, que tracten com a relacions exteriors. La UE ha de donar una cobertura jurídica per a la cooperació interregional directa, i no sols de tipus transfronterer. Són molts els àmbits on aquesta cooperació pot ser molt productiva i creadora, tant per a les regions com per al conjunt de la UE: ordenació territorial, política social, cultural, de cooperació científica...

Els fons estructurals

Els fons estructurals comunitaris (el fons regional, FEDER; el social, FSE; l'agrícola, FEAGA, i el pesquer, IFOP) són el principal instrument d'acció de la Comunitat de cara a l'objectiu de la **cohesió**. Actuen a partir de dos postulats: combatre les causes estructurals de les disparitats econòmiques i socials, i finançar aquestes accions amb mecanismes de solidaritat derivats dels pressupostos de la UE.

En el camí de la normalització de la participació de les regions en l'acció comunitària, cal garantir la màxima participació de les nacions i les regions en la gestió d'aquests fons.

Però els resultats de l'aplicació dels fons estructurals han estat totalment insuficients per contrarestar les fortes tendències desequilibradores derivades de la creixent integració dels mercats. Les nostres propostes per tal que els mitjans s'ajustin com correspon a l'objectiu fonamental de la Cohesió Econòmica i Social són els següents:

- **Augment dels recursos:** el 1993, el pressupost de la UE ha significat l'1,22% del PIB del conjunt dels Estats membres. Dins d'aquest pressupost, el total de les accions estructurals ha suposat un 32%, és a dir, que el 1993 tots els fons dedicats a la política de cohesió han representat un 0,34% del PIB comunitari. Aquesta és una explicació prou clara del problema. Perquè l'acció estructural de la UE es correspongui de forma creïble amb l'objectiu de distribuir harmoniosament els beneficis de la integració econòmica, calen més recursos. Cal un pressupost comunitari de major pes relatiu i cal una major participació dels fons estructurals dins d'aquest pressupost. Proponem la perspectiva que el pressupost de la UE suposi el 3% del PIB comunitari i que, d'aquest, un 50% es destini a les accions estructurals i de cohesió. Però també cal una altra cosa: que la cohesió no sigui només l'acció dels fons estructurals, sinó que sigui

realment un "principi de la UE" present en totes les seves polítiques, començant per la més cara actualment: la política agrària comunitària (PAC).

- **Regionalització de les accions estructurals:** falta molt encara per aconseguir que la política regional comunitària sigui realment la clau que doni coherència a totes les accions dels fons estructurals. El cas més flagrant és el del **Fons de Cohesió** (destinat al transport i al medi ambient), que els governs han usurpat totalment, monopolitzant les seves actuacions amb molt poca transparència i nul·la participació, la qual cosa ha portat en la pràctica que el govern espanyol, sense cap control democràtic, hagi dedicat el 71% dels recursos atribuïts a Espanya a infraestructures de transports i sols un 29% a polítiques mediambientals.

La regionalització ha de ser la clau de l'acció comunitària. En el terreny de les accions estructurals la proximitat és la garantia de l'eficàcia. I això val per al disseny de les estratègies a seguir, per a la programació d'aquestes, per a l'execució i el seguiment. El nivell regional i també el nivell local, quan l'abast de l'acció ho sigui, són els més adients i, sobretot, són una exigència de participació i transparència democràtica.

- **Coordinació:** es tracta d'un principi fonamental per a la coherència de les accions i la seva eficàcia, principi que ha faltat, de forma manifesta, en l'aplicació de la política regional comunitària a l'Estat espanyol. Els diversos fons han de coordinar-se entre ells, inclòs el Fons de Cohesió, que actualment és gestionat pel MOPT en solitari. Les accions comunitàries han de coordinar-se amb les governamentals o autonòmiques. Les diverses polítiques (agrària, social, industrial ...) han de coordinar-se entre elles, sota el risc, si no, que es contradiguin les seves mesures. Un indicador de la voluntat de superar l'actual fase d'incoherència podria ser l'establiment d'un sol ministeri com a competent per als fons estructurals europeus.

- **Iniciatives comunitàries:** aquests programes, que estan sota la responsabilitat directa de la Comissió Europea i als quals s'atribueix un 9% dels recursos globals dels fons estructurals, requereixen una major transparència general i, en especial, una implicació més directa del PE en el seu seguiment i la seva avaluació.

D'altra banda, aquests programes, els més comunitaris de tots els de la política de cohesió -perquè responen exclusivament a una decisió de la UE-, han d'obrir camí i gestionar-se sobre la base d'una relació directa entre les institucions comunitàries i les regions, relació no tutelada pels Estats.

- **Participació social:** no hem d'oblidar que, d'una banda, és imprescindible la solidaritat financera (vessant macroeconòmica) amb les regions desfavorides i, d'altra banda, també ho és que aquests recursos siguin capaços de mobilitzar les forces endògenes (vessant microeconòmica) de les regions beneficiàries. De la forma de fer-ho depèn poder passar del

simple ajut a l'impuls productiu. Per això, al costat de la participació democràtica, cal una àmplia participació social. Calen estratègies de desenvolupament regional que siguin el fruit de la participació més àmplia possible. No podem dir que Catalunya, ni la resta de l'Estat, s'hagi distingit per un reconeixement de la importància i l'eficàcia d'una implicació real dels interlocutors socials en temes de desenvolupament i actuacions estructurals.

- **Desenvolupament sostenible:** cal superar la inèrcia de finançar infraestructures de forma massiva, que després condicionen fortament el model d'activitat econòmica i social que aquestes infraestructures sostenen. Per a IC el medi ambient no requereix tant una política sectorial específica com una integració horitzontal de nous criteris mediambientals a totes les polítiques. En el cas del desenvolupament regional hem de ser molt exigents. La conservació dels recursos naturals i els guanys de qualitat de vida són objectius que no es mesuren correctament amb el PIB per habitant o altres indicadors utilitzats per al "benestar". Els desastres ambientals d'algunes accions estructurals no s'han de reproduir. Els fons comunitaris no han de servir per finançar qualsevol cosa, ja que els costos socials d'actuar sense una programació basada en criteris sostenibles solen ser molt grans.

- **Igualtat d'oportunitats home-dona:** com ja ha estat una constant en les esmenes introduïdes per la **Comissió de Política Regional**, sota la presidència d'IC, al costat dels principis de la participació dels agents socials, de la defensa d'un model de desenvolupament sostenible i de l'augment dels recursos s'ha incorporat l'exigència de respectar la igualtat d'oportunitats home-dona a l'hora d'elaborar els programes de desenvolupament regional lligats als fons estructurals.

**Per la igualtat d'oportunitats
de les dones a la Unió Europea**

Balanç de la feina feta a la Comissió de Drets de la Dona del PE

Com ja hem dit, cal valorar positivament el treball fet per IU-IC des de la vice-presidència de la Comissió dels Drets de la Dona del PE, comissió que va ser constituïda l'any 1980. El PE va ser el primer parlament que va adoptar aquesta decisió.

Encara que el PE no té totes les competències que volem i la UE té un escàs pressupost en aquest tema, la pràctica quotidiana de la Comissió ha permès avançar cap al reconeixement dels drets de la dona de forma àmplia. Cal destacar la tasca de l'intergrup de Dones d'Esquerra del PE, en el qual IU-IC participa, que ha fet una tasca d'impuls constant perquè s'introduïssin a la Comissió propostes progressistes en la vida comunitària que han servit de pauta d'actuació a alguns Estats membres.

Destaquem a continuació alguns dels treballs realitzats per la Comissió:

- **Diverses directives** que reconeixen la igualtat de drets i l'obligació dels Estats membres de complir-les, com les que es refereixen a l'aplicació progressiva del principi d'igualtat en el tracte entre homes i dones en matèria de seguretat social, i a la protecció en el treball de la treballadora embarassada i de les mares.
- Desenvolupament de **programes d'acció globals, específics per a dones**, com la iniciativa NOW, el programa ILE, programes de formació professional i de lluita contra la feminització de la pobresa.
- Des de la Comissió s'ha donat suport a la constitució del **lobby de dones europeu** i, en general, a la xarxa de dones europees (xarxa IRIS, de seguiment dels programes de formació professional per a les dones) i altres organitzacions. S'està col·laborant amb l'ONU en la preparació de la Conferència de Pequín de 1995.
- L'aprovació pel PE del **Codi de conducta sobre les mesures per combatre l'assetjament sexual en el treball** ha estat un pas important per eradicar aquest tipus de violència contra les dones. En el Codi es recomana als Estats membres que adoptin les mesures necessàries per fomentar la conscienciació social sobre el tema, així com el rebuig social a actituds d'assetjament sexual i, en general, a qualsevol mena de conducta que sigui lesiva per a la dignitat de les persones. Es demana especialment als governs que el sector públic i l'administració serveixin de model per al sector privat en l'aplicació del Codi. Recentment s'ha fet un pas més en aquest sentit en aprovar-se una resolució en què es demana als Estats membres que obliguin les empreses a incloure en el seu reglament intern mesures de prevenció, acompanyades de sancions per evitar i castigar aquestes conductes. Es proposa, també, la creació d'una nova figura a les empreses: un conseller encarregat de combatre aquests casos i de protegir tant les víctimes de les agressions com les persones que en són testimonis.

- Cal assenyalar, a més, dues iniciatives recents. La primera, el projecte d'opinió sobre el **Llibre Blanc: creixement, competitivitat, ocupació**, que constitueix una crida d'atenció sobre la manca de propostes del Llibre Blanc pel que fa a les dones i els seus problemes en el món del treball. I la segona, l'informe de la Comissió sobre **la dona en el procés decisiu**, en el qual es considera que la representació proporcional de dones i homes als òrgans de decisió enfortirà la legitimitat i la qualitat de la presa de decisions. I es recorda que la UE té l'obligació de representar de la millor manera els interessos de les dones.

Les dones dins de la UE

A l'Europa dels dotze Estats membres hi ha 168 milions de dones. És a dir, les dones constitueixen una mica més de la meitat (51,3%) del total de la població. Però la nostra representació en els processos de decisió no es correspon en absolut amb aquest percentatge. Així ens trobem que en els Estats membres la mitjana de dones que participen en els governs i parlaments estatals és de l'11%. Al PE aquesta mitjana és del 19,3%. Als parlaments regionals o autonòmics és del 15%. A nivell local hi ha una mitjana d'un 5% d'alcaldeses, un 8% de tinentes d'alcalde i un 19% de regidores. Als sindicats, les dones no arriben a ocupar ni una quarta part dels càrrecs amb responsabilitat de decisió, i dins les patronals el percentatge és inferior al 10%. La proporció de dones als òrgans consultius oficials de caràcter socio-econòmic és del 7%, i la mitjana de dones que ocupen els càrrecs més alts de l'administració és del 9%.

El panorama no és massa engrescador, ja que evidencia que, malgrat l'existència d'una legislació cada vegada més igualitària de les polítiques en defensa de la igualtat d'oportunitats i de promoció de les dones, la situació als llocs clau continua sent d'una franca inferioritat. Amb tot, hi ha variables que indiquen que al llarg de la dècada passada **les dones europees han iniciat un camí, sense retorn, vers la plena incorporació en el món públic**. Aquestes variables són les que fan referència a l'accés massiu de les dones al mercat de treball.

En els anys noranta s'està produint la confirmació de les tendències observades des de la dècada dels setanta: **l'índex d'activitat femenina es troba en constant augment** mentre que l'índex d'activitat masculina baixa o s'estanca. La permanència d'aquesta evolució i la seva generalització al conjunt de països europeus és deguda, en gran part, a l'augment de l'activitat de les dones entre 25 i 49 anys. Això vol dir que són les dones joves, mares de família la majoria, les que han fet saltar les estadístiques del mercat laboral europeu. Al nostre país, per exemple, segons les dades de l'Enquesta Metropolitana de 1990, la taxa d'activitat de les dones és del 39%, però aquesta taxa augmenta fins al 80% entre les dones de 26 a 35 anys i és superior a la dels homes entre les més joves. Així, per sobre dels desequilibris geogràfics tradicionals, es constata la regularitat i el caràcter general a tota Europa del fet que **les dones són l'element més actiu del mercat de treball**. Entre 1985 i 1990, els 2/3 dels llocs de treball creats en la CE van ser ocupats per dones, encara que l'atur ha afectat més les dones que els homes.

No sembla existir un factor determinant que expliqui aquesta entrada massiva al treball amb la intenció de romandre tota la vida activa. La modificació de les estructures familiars, amb el descens dels índexs de fecunditat pot fer que algunes persones es facin la pregunta següent: ¿És possible que les dones treballin més perquè tenen menys criatures? La resposta és força complexa, perquè no hi ha correlació directa entre l'índex de fecunditat i l'índex d'activitat. Per exemple, les dones daneses, que presenten l'índex d'activitat més elevat de l'Europa dels dotze, tenen un índex de fecunditat molt proper a les neerlandeses, que tenen un índex d'activitat que figura entre els més baixos.

D'altra banda, és evident que les possibilitats reals de comptar amb serveis públics que tinguin cura de les criatures facilita l'activitat femenina, però tampoc no existeix cap automatisme en aquest fet. La proporció dels serveis varia molt d'un país a un altre. Dinamarca posseeix el sistema més progressista i desenvolupat, que inclou les criatures de tots les edats. En segon lloc apareixen Bèlgica i França. En l'extrem contrari es troben Irlanda, els Països Baixos i el Regne Unit. Doncs bé, a Bèlgica els índexs d'activitat de les dones entre 25 i 49 anys (65,5%) són sensiblement més baixos que els francesos (73,2%). Irlanda presenta un índex dels més baixos, el 45%, mentre que el Regne Unit es troba amb un dels índexs d'activitat més alt de tota la UE, el 73%. Probablement la forma d'ocupar-se de les responsabilitats familiars és la que fa variar els índexs d'activitat de les dones. **Aconseguir l'autonomia personal és avui, per a les dones, una necessitat vital** que, un cop aconseguida, genera alhora problemes diferents d'aquells a què la societat mateixa (dones i homes, Estat i les altres administracions) ha de donar sortida i decidir quines són les formes de vida més adients.

Mentre que la influència de les obligacions familiars sobre l'activitat de les dones sembla que cada vegada és menor, la relació entre el nivell educatiu i el nivell d'activitat és clar: a major nivell d'instrucció, més nivell d'activitat. I a tota Europa està augmentant el nivell de formació de les dones, fins a superar en alguns casos el dels homes. El nivell d'instrucció no només influeix en el volum de l'activitat de les dones, sinó que marca també els cicles de l'activitat: les dones amb un alt nivell de formació desenvolupen amb més freqüència la seva professió de manera continuada, sense parar per l'arribada dels fills, mentre que en les dones amb un baix nivell de formació s'observa un procés d'acumulació de dificultats que les aparta del mercat de treball.

L'activitat femenina ha augmentat no només perquè ha canviat el comportament de les dones, sinó també perquè aquesta oferta de treball s'ha vist acompanyada d'una demanda, encara que aquesta demanda està concentrada en alguns sectors laborals ja molt feminitzats que van ser, al mateix temps, els que van generar més ocupació. Això pot constituir un perill, ja que, mentre els comportaments d'activitat de les dones es modifiquen profundament, es confirma la concentració sectorial de les ocupacions femenines. És a dir, la persistència d'aquesta concentració és l'índex d'una segregació que continua, al mateix temps que constitueix un dels elements explicatius de l'augment de l'ocupació de les dones.

El sector terciari ocupa el lloc preponderant en l'ocupació femenina. Aquest sector va ser el que va crear més

llocs de treball la dècada passada, de la qual cosa se'n van beneficiar les dones.

El sector públic és un gran ocupador de dones, però, després de l'impuls dels anys seixanta i setanta, l'augment de l'ocupació en la funció pública pateix una forta desaceleració a mida que es passa de la dècada dels vuitanta al noranta, encara que la proporció de dones continua augmentant fins al punt que en alguns països són majoritàries (França, Dinamarca). Malgrat la creixent feminització del sector públic, les dones continuen estant limitades a un petit nombre de professions "femenines", i només en poques ocasions arriben als llocs directius. És a dir, la segregació horitzontal i la segregació vertical continuen existint a l'Europa dels "dotze".

L'augment de l'atur afecta, amb més o menys dramatisme, la totalitat de la població activa de la UE, però és particularment intens en el cas de les dones. A excepció del Regne Unit, l'índex d'atur de les dones europees és sistemàticament més elevat que el dels homes. L'any 1990 les taxes mitjanes d'atur eren del 6,6% en el cas dels homes i de l'11,2% en el de les dones. Aquesta diferència és independent del nivell global d'atur en cada país. Així, per exemple, a Alemanya, amb un índex d'atur baix, l'atur de les dones és quasi el doble que el dels homes (3,9% de parats, 7% de parades). A l'Estat espanyol la taxa d'atur masculí és del 19,38% i el femení del 29,39%; la diferència és de 10 punts. A Catalunya la diferència és de 7 punts, 11% de parats i 18% de parades, segons dades de 1993.

Les prestacions per desocupació suposen una altra desigualtat: les dones en atur disfruten de menor proporció que els homes de les prestacions per atur. En el conjunt de la UE, el 26% de les dones i el 34% dels homes en atur perceben un subsidi d'atur o un ajut social. La causa d'aquesta desigualtat es trobaria, d'una banda, en la temporalitat del treball femení (interrupcions), en el fet que les dones ocupen majoritàriament els llocs de treball a temps parcial, experimentant sovint dificultats per complir les condicions exigides en les cotitzacions. D'altra banda, pel que fa als ajuts assistencials, solen anar dirigits al "cap de família", en detriment de les dones casades, dependents dels ingressos del marit.

Per acabar arribem a la qüestió de les **diferències salarials**, que constitueixen una constatació evident de les desigualtats professionals. Malgrat que tots els països han adaptat les seves legislacions a les directives comunitàries que estableixen "**la igualtat de remuneració per igual treball, o per un treball de valor equivalent**", les dones continuen estant significativament pitjor pagades que els homes.

Aquesta discriminació vindria perquè en la majoria dels casos els homes i les dones no realitzen el mateix treball o, quan ho fan, la valoració que es fa de l'activitat que desenvolupen no és la mateixa. El centre d'aquesta qüestió està en el caràcter estanc de l'estructura de l'ocupació i en la manca de **reconeixement del valor social del treball de les dones**.

Malgrat la situació que s'ha descrit, les dones europees continuen anant al mercat de treball, ja que la sortida de la invisibilitat de la llar és caminar vers el reconeixement de les dones com a persones i com a ciutadanes, encara que aquesta entrada al món públic ha d'anar acom-

panyada d'un canvi cultural que comporti un canvi en l'organització productiva actual que faci que les persones siguin més importants que les coses, i que els valors de les dones siguin reconeguts com a patrimoni de la humanitat.

Les propostes d'IC

Treballar menys, per treballar totes i tots, per viure millor

Aquesta és una vella reivindicació del moviment obrer que el moment històric que estem vivint fa possible aconseguir si deixem, també des de l'esquerra, de pensar que la centralitat de la vida es troba en el temps que dediquem al treball productiu. En l'actual fase de desenvolupament de la societat és possible pensar la jornada de viure com el punt de partida per redistribuir (quant haurà de durar i com haurà de ser) la jornada de treball. És en aquest moment de canvi, incert, quan hem de fer una aposta decidida per aconseguir que la vida humana esdevingui la mesura de les coses i del temps. Només d'aquesta manera serà possible donar a les noves generacions un futur de vida al planeta.

L'augment de la productivitat i l'estalvi de temps que porten les noves tecnologies no han de provocar, necessàriament, l'augment incessant i estructural de l'atur que se'ns presenta des d'unes determinades polítiques econòmiques neoliberals, sinó que dependrà de les polítiques que es desenvolupin que siguin un avanç en la qualitat de vida de les persones o bé un retrocés. **Avui és possible realitzar un repartiment social del treball que superi la desocupació; una reducció del temps de treball que permeti desenvolupar totes aquelles activitats necessàries per al creixement humà i cultural de les persones i de la societat.**

Així, el repartiment dels temps dels treballs existents esdevé el mecanisme clau per disminuir l'atur, proporcionar més temps de lleure i augmentar la qualitat de vida de les persones; sempre que s'introdueixin paral·lelament mecanismes de consum menys depredadors i menys possessius; en definitiva, un consum social i solidari.

Tenim davant nostre una perspectiva transformadora apassionant: la construcció d'una civilització del temps alliberat. Cal plantejar-se com a objectiu una autogestió real del temps i dels horaris, que permeti repartir el temps de treball entre les persones, i que aquest alliberament del temps sigui compatible amb els projectes personals o amb la situació familiar de cadascú. Treballar menys perquè puguem treballar totes i tots ha de comportar, necessàriament, repartir entre dones i homes el temps dedicat a les tasques domèstiques i a la cura dels altres.

Aquesta política d'alliberament del temps i de repartiment suposa, d'una banda, que a nivell de cada servei públic, de cada branca d'activitat o de cada gran empresa es faci una programació dels beneficis de productivitat relacionats amb l'evolució tecnològica i una programació relativa a la durada del treball i del nivell dels efectius humans necessaris per dur-lo a terme. I, d'altra banda, que es faci el repartiment entre dones i homes, sense obli-

dar la part que correspon a l'Estat, de les responsabilitats en la producció de vida.

Perquè una de les principals característiques que diferencia les dones treballadores dels homes és la responsabilitat que nosaltres assumim en la reproducció social, en els treballs domèstics i de cura de les persones, unes feines sense les quals la societat, tal i com està concebuda, no podria sobreviure, però que al mateix temps són desvalorades cada vegada més.

Hi ha una diferent valoració social del treball productiu i del treball reproductiu, de l'esfera considerada, fins ara, pròpia dels homes i de la considerada pròpia, "natural", de les dones. Amb la incorporació massiva i irrevocable de les dones al mercat de treball s'ha produït un doble procés: les dones, en tant que persones, cada vegada més som admeses al món públic; però, paral·lelament, el treball domèstic i de cura de les persones ha perdut qualsevol mena de consideració social. **Per això és necessari que la societat (les dones i els homes, l'Estat i les altres administracions) valorin el treball reproductiu com el treball social imprescindible que és.**

Les dones tenim la responsabilitat de fer sortir de la invisibilitat la qualitat del treball reproductiu, de manera que augmenti la valoració que el conjunt de la societat li adjudica, i així fer veure als homes la necessitat que tenen ells mateixos, com a persones, de compartir-lo.

En definitiva, es tracta de repartir el temps dedicat al treball productiu i al treball reproductiu, de manera que totes les persones tinguem més temps alliberat per a nosaltres mateixes, per als nostres projectes personals de formació i de vida, per dedicar atenció a les altres persones, per desenvolupar la solidaritat.

En aquest sentit, els eurodiputats i les eurodiputades d'IU-IC treballaran per:

- La creació d'un **Fòrum europeu** que estudiï una dràstica reducció de l'horari de treball (les 35 hores setmanals, per arribar a les 30 hores), el repartiment d'aquest bé escàs entre les persones, la compatibilitat amb la vida familiar i amb la formació personal.
- Valorar l'**aportació de les dones a la societat amb la seva incorporació laboral**, donat que en moments de crisi es manifesta un agreujament de la competitivitat per als llocs de treball, i s'obliden no només els drets de les dones, sinó la contribució que suposen com a motor del desenvolupament i dels canvis socials necessaris.

Per això s'han d'extremar els mecanismes de control per a la **no discriminació de les dones en el treball**, tant pel que fa a l'entrada en el mercat laboral com en la seva permanència i promoció.

- **Polítiques d'infraestructures socials** suficients i de qualitat (guarderies, atenció a la gent gran, atenció a persones discapacitades) garantides per una directiva que comprometi tots els Estats membres. Hi ha un ampli sector d'activitats dins dels serveis que s'ha de desenvolupar i que pot suposar un nombre important d'ocupacions, combinant el sector públic amb el privat. En aquest context, s'haurà de garantir

- la participació paritària d'homes i de dones i el reconeixement social del seu treball. Amb això es cobririen dos objectius. D'una banda, es crearien noves ocupacions, i, de l'altra, es dotaria les persones de mitjans per poder conciliar la vida laboral i familiar.

- Promoure iniciatives per introduir **formes d'organització del treball més flexibles** que permetin a tothom compatibilitzar-lo amb altres projectes de vida.

- Promoure el **repartiment de les responsabilitats** ja que tota l'organització dels temes que tenen a veure amb les persones -es tracti d'una estructura familiar o d'una altra- queda automàticament adjudicada a les dones, la qual cosa no solament estalvia recursos als Estats, sinó que, fins que no sigui d'una altra manera, esdevindrà un dels pitjors obstacles amb què es troben les dones per poder accedir a feines de responsabilitat, a ascensos, a millorar professionalment, a tenir millors sous, a participar en associacions, a tenir temps lliure, a participar en la política.

Hem d'anar més enllà en el canvi de mentalitats, hem de fer veure a la societat que les responsabilitats reproductives (tenir cura dels infants, del seu ensenyament, salut i benestar, així com de les persones grans i de les persones amb disminucions; l'organització del món domèstic, etc.), les poden assumir tant homes com dones, tant nenes com nens; que una societat justa comença per repartir totes aquestes responsabilitats i així possibilitar que les dones vagin assumint cada cop més altres responsabilitats relacionades amb el món públic. **Les dones d'esquerres hem de treballar per un veritable repartiment de les responsabilitats domèstiques, professionals i socials.**

Polítiques d'acció positiva per a la incorporació i permanència de les dones en el mercat de treball i en bones condicions:

- Les institucions europees, en la mesura que també generen ocupació, han d'establir **objectius numèrics per a la contractació de dones, així com per a la proporcionalitat en els càrrecs electius.**
- Una política de **creació d'ocupació** que tingui en compte la progressiva incorporació de les dones al mercat laboral, especialment als països del sud i entre les generacions més joves.
- Polítiques de **formació** que permetin que les dones puguin accedir als treballs qualificats que el mercat demanda actualment, tant per l'adopció de noves tecnologies com per la reconversió dels sectors tradicionals, especialment per a aquelles dones que han abandonat el món laboral temporalment. Promoure l'autocupació.
- Continuar la lluita contra la discriminació indirecta, salarial, d'accés a l'ocupació i de promoció, aprovant la **directiva sobre la inversió de la càrrega de la prova** i modificant les directives que siguin necessàries.
- Aplicar i millorar les directives que incideixen en les **condicions de treball**, especialment pel que fa a

salut i seguretat laboral, maternitat, assetjament sexual, treball atípic, treball de les joves.

- Garantir a les dones la **informació necessària** sobre els seus drets i els mecanismes per exercir-los, ja que només la informació garanteix la llibertat d'elecció.
- Crear canals més actius de participació de les **associacions de dones** en el disseny i la posada en pràctica de les polítiques d'acció positiva comunitàries.
- Intensificar i desenvolupar la **xarxa IRIS** com a punt de trobada d'experiències de qualificació ocupacional de dones i possibilitat de treball transnacional comú.
- Propugnar, en la línia empresa en la recent modificació dels reglaments, una major implicació dels **fons estructurals (FEDER, FSE, FEOGA, IFOP)** en les polítiques d'igualtat, creant auditories en paritat per comprovar que els programes, i els fons, es destinen efectivament als projectes per als quals van ser sol·licitats.

Decidir tothom per decidir millor

Darrerament s'ha sentit molt el terme **democràcia paritària**, que per a les dones significa anar molt més enllà de la igualtat de dret.

En l'actualitat, una de les garanties primeres que ha d'oferir la UE als seus ciutadans i a les seves ciutadanes és la del principi democràtic. **La democràcia de veritat és la fórmula que garanteix tota una sèrie de drets, deures i principis -entre ells el de la igualtat-, per a totes les persones, per a homes i per a dones, per a nenes i per a nens.**

Els Estats que pertanyen a la UE presenten una realitat heterodoxa pel que fa a l'evolució del principi d'igualtat a tots nivells, però el que malauradament tenen en comú tots aquests països és la infrarepresentació de les dones en els òrgans i llocs on es prenen les decisions.

La UE ha de servir per garantir una igualtat de dret, tant en aquells Estats en què es gaudeix d'un bon nivell de legislació, com en aquells on encara no s'acompleixen els mínims. Però també els òrgans de la UE han de servir per potenciar que aquesta igualtat de dret es converteixi en igualtat de fet, en una igualtat no només d'oportunitats sinó de resultats.

Els diferents Estats membres han de portar a terme, seguint l'exemple comunitari, accions que accelerin la representació de les dones en els llocs de decisió. **Mentre no hi hagi una veritable paritat entre homes i dones no es podran defensar els interessos de les dones ni tampoc no es podran valorar com es mereixen les aportacions de les dones al conjunt de la societat.**

Aquest equilibri entre els gèneres no s'aconseguirà només legislant. S'han de prendre mesures des de totes les instàncies de la vida econòmica, social i política de la UE. En aquest sentit, és bàsic que les dones participin en la política, ja que, si bé és veritat que no existeix una democràcia sense representació de tota la població, la

política tampoc no representa els interessos de les dones si aquestes no hi participen.

Hi ha dones que han participat juntament amb els homes en nombroses reivindicacions per una societat més justa, amb l'esperança que també aconseguirien els drets que, com a dones, com a persones, es mereixien i no tenien. Però hem pogut comprovar que, després de nombroses revolucions, els drets de les dones han quedat relegats a un tercer o quart terme, fins que a poc a poc s'estant començant a assolir gràcies a una important participació dels moviments de dones i una predisposició de les institucions democràtiques.

Quan passem al terreny dels interessos la cosa canvia: no és el mateix parlar d'uns drets que com a gènere ens corresponen, que parlar dels interessos, inquietuds, desitjos, preocupacions, projectes, utopies, etc. de les dones. Necessitem tenir representació en tots els llocs on es prenen decisions; d'una banda, per poder vehicular els nostres interessos i voluntats, i, de l'altra, per poder aportar en àmbits tradicionalment masculins -sobretot pel que fa a la manera d'exercir el poder- una altra manera de fer les coses.

Perquè això passi, s'han d'establir estratègies específiques i adequades a cada lloc de decisió.

- Que es mantingui la xarxa d'expertes en el tema, creada el 1992. D'aquesta manera es poden fer propostes a la Comissió amb coneixement ampli del tema.
- Elaborar un paquet de mesures concretes per fer augmentar la participació de les dones en la presa de decisions a nivell públic en els 5 anys propers.
- Que es destinin fons per a aquestes accions.
- Que s'insti els Estats membres a realitzar campanyes d'informació i sensibilització a fi que l'electorat, els partits polítics i els representants de la presa de decisions no només tinguin coneixement de la infrarepresentació de les dones en càrrecs públics, sinó que la considerin indesitjable.
- Que s'estableixin per als càrrecs amb responsabilitat decididora dins dels organismes públics -com, per exemple, les alcaldies- objectius numèrics per al 2000.
- Que els Estats membres organitzin sistemes electorals de tal manera que es promogui al màxim la participació de les dones en els òrgans de representació.
- Sol·licitar als partits polítics que adoptin polítiques d'acció positiva per aconseguir una representació democràtica equilibrada, incrementar la participació de les dones en la vida política i que puguin ser elegides per a diferents càrrecs.
- Que es demani als Estats membres que assegurin en la legislació una representació igualitària en la designació de membres de consells, juntes i comissions, exigint a les autoritats i organitzacions que fan propostes que presentin candidatures d'homes i de dones.

- Que els agents socials (sindicats, partits polítics, etc.) que comporten processos de presa de decisions controlin i adequin els criteris de composició de llistes per no discriminar les dones.
- Democratitzar els mecanismes d'elecció del **lobby europeu de dones**, garantint la independència de les expertes i dels experts que assessoren la Comissió.
- Impulsar la consolidació de la **xarxa per a una comunicació no sexista** que realitzi campanyes a tota la UE de canvi d'imatge de les dones als mitjans de comunicació i a la societat mateixa, vigilant el contingut no sexista de la publicitat, atès que cada vegada més les cadenes de televisió i la premsa tenen un mercat europeu i no només estatal. Promoure canals adequats per fer denúncies de la publicitat sexista.
- El nomenament de comissàries en **paritat**; paritat, també, al Consell Econòmic i Social i al Comitè de les Regions.

Acabar amb les agressions a les dones

La violència és un fenomen estructural a les nostres societats i, en particular, la violència contra les dones és un fet corrent a tots els països i societats, independentment de la classe social, l'ètnia, la religió o la cultura.

Les agressions poden anar des de la humiliació i el xantatge econòmic fins al mal físic, psíquic o sexual. Les lesions marquen psíquicament i físicament moltes de les víctimes per a tota la vida. Malgrat això, en molts casos no acostumen a buscar ajut en altres persones per por a una violència encara més forta. La manca de seguretat econòmica o el voler protegir la vida privada podrien ser algunes de les causes de la no denúncia.

La desigualtat social que pateixen les dones les col·loca en una posició subordinada i, en totes les societats, els valors socials influeixen de manera determinant en la reacció contra la violència del tipus que sigui.

Darrerament, sembla que cada vegada més apareix, de forma dramàtica, la violència en un primer pla, tant física com sexual, de què són objecte les dones. El fet de la sortida de la invisibilitat és positiu, d'una banda, perquè reflecteix un estat d'ànim social receptiu a aquests problemes, i, d'altra banda, per l'augment de l'autonomia personal de les dones que suposa.

IC proposa, en aquest sentit:

- Establir mesures a curt termini per protegir les víctimes, i mesures a llarg termini per a la prevenció de les agressions contra les dones.
- A curt termini, les víctimes han de rebre assistència immediata. Cal proporcionar-los ajut material, serveis socials i informació sobre els seus drets jurídics. Se'ls ha de proporcionar un lloc on refugiar-se (cases d'acollida).
- És necessari afavorir els mecanismes per tal que les persones (dones i homes) que siguin objecte d'agres-

sions puguin denunciar-les, així com prendre mesures coercitives contra els culpables.

- Assegurar que la llei, la policia, els tribunals i els serveis penitenciaris protegeixen les persones agredides, salvaguardant el seu anonimat i la celebració de judicis privats.
- Plans de preparació especial per a metges, policies, advocats i personal relacionat amb aquest tema per atendre els casos de maltractaments.
- A llarg termini, és indispensable fomentar la independència econòmica de les dones, sobretot per evitar la violència dins la llar.
- L'educació és la mesura més important a llarg termini. Les escoles i els mitjans de comunicació de masses han de transmetre el missatge que la violència és inadmissible.
- Organitzar campanyes de conscienciació que contrastin l'hegemonia dels estereotips masculins i de submissió de les dones que omplen avui dia els mitjans de comunicació.

Solidaritat entre les dones del món

Guanyar la igualtat, viure la diferència, no només per a les dones europees, sinó també per a totes les dones del món, moltes de les quals estan ja vivint entre nosaltres.

Les dones immigrades de països extracomunitaris pobres són un grup humà especialment vulnerable que pateix una triple marginació: com a immigrades, com a dones i com a treballadores. Aquestes dones es troben discriminades laboralment no sols enfront dels ciutadans i les ciutadanes de l'Estat o comunitaris, sinó també en relació amb els homes dels seus països d'origen. Aquestes dones són abocades a fer els pitjors treballs, en les pitjors condicions en l'economia submergida. La neteja i el servei domèstic, quan no la marginalitat més absoluta i la prostitució, seran el seu horitzó de vida en la nostra societat.

Aquestes dones, en patir discriminació en les seves societats d'origen, poques vegades poden comptar amb els recursos econòmics, la informació i l'autonomia necessaris per afrontar individualment el procés d'emigrar. Quan ho fan, acostuma a ser el resultat de l'estratègia dels seus grups familiars i per tal d'incrementar els seus ingressos. La seva permanència al país receptor està condicionada, en molts casos, a l'existència i manteniment de vincles conjugals, de manera que una dona que ingressa com a part d'una estratègia d'unificació familiar, pot perdre el seu permís de residència i ser expulsada si se separa del seu marit.

Tenim davant nostre un repte fonamental: **mantenir una Europa oberta al món i solidària enfront dels qui la voldrien com una fortalesa tancada**. Per això IC proposa:

- **Emprendre mesures de suport** a les dones immigrants residents als Estats de la UE.
- **Modificar l'estatut** de les dones immigrants perquè

puguin ser titulars de drets propis i no sols dels derivats (concretament residència pròpia).

- **Desenvolupar programes específics** de salut, formació professional i ocupació per a les dones immigrants.

Els drets comunitaris de les dones

Un objectiu prioritari per nosaltres és estendre el coneixement dels drets comunitaris de les dones a totes les dones espanyoles i els seus mecanismes d'utilització.

Una fita important, també per a les dones, és la **modificació dels Tractats que tindrà lloc l'any 1996**. Cal que els nous Tractats incorporin base jurídica per legislar temes d'igualtat de tracte en tant que ciutadanes de la UE i no només com a treballadores.

La posada en pràctica de la ciutadania europea ha de crear condicions per a l'accés a la defensa dels drets propis i no només dels derivats, la qual cosa suposa evitar una bona part dels motius d'exclusió social.

- Proposar una **carta de drets específics** necessaris per al reconeixement de la identitat civil de la dona com a dona, ja sigui major o menor d'edat.
- Reconeixement mitjançant una **Carta de Drets europeus** la inviolabilitat física i moral de la dona com a dona.
- Garantir que les dones puguin percebre la **pensió per vellesa** com un dret propi.
- Garantir les **pensions** a les dones divorciades, malgrat la mobilitat geogràfica de l'ex-marit, així com la custòdia de les criatures quan la tinguin concedida.
- Programes de **lluita contra la pobresa** generals i específicament adreçats a eradicar-ne la feminització.
- Participar des de la UE en la campanya de l'ONU de preparació de la **Conferència de Pequín de l'any 1995**, en la qual es valorarà la situació de la dona al món.

Un altre dret fonamental és el **dret a rebre un ensenyament no sexista**. La Comissió Europea estableix com a àmbits d'acció del Tercer Programa (1991-1995) per assolir el gran objectiu relatiu a la incorporació de les dones al mercat de treball, amb plena igualtat d'oportunitats, el de l'educació.

No és casual que la Comissió estableixi aquest àmbit d'acció per poder fer una tasca de prevenció de les discriminacions per raó de sexe, ja que es tracta d'un dels espais, juntament amb el familiar, que afavoreix amb més facilitat la reproducció de papers, conductes i actituds més o menys sexistes, alhora que això permet tractar un dels àmbits on treballa un alt percentatge de dones, informant, sensibilitzant, coeducant, orientant professionalment sense discriminació, i que tot reverteix en una població, la infantil, que esdevindrà la futura societat. En l'apartat d'aquest programa dedicat a l'educació plantejarem tota una sèrie de propostes d'actuació.

Educació i cultura

La cultura

El camí cap a la UE passa per la manifestació i el foment de la **identitat cultural europea**, que és el resultat d'una interacció d'una civilització i d'un pluralisme de **cultures nacionals, regionals i locals**.

L'acció comunitària en el camp de la cultura, tot i ser important, té avui dia determinats buits o insuficiències. IU-IC continuarà treballant perquè:

- **Augmentin els crèdits pressupostaris per al 94.**
- S'incrementi l'**intercanvi** d'exposicions artístiques i històriques entre els Estats, les nacions, les regions i les ciutats, dins el marc més ampli del foment de les relacions culturals interregionals.
- Es presti més atenció a les **expressions populars regionals i locals**, fins ara oblidades a favor de determinats sectors (arquitectònic, llibre, audiovisual). Cal, en aquest sentit, que s'estableixi un diàleg amb les organitzacions socials que treballen en el camp de la cultura.
- S'estudiï la **situació econòmica i social dels artistes i els escriptors**, que no és gens satisfactòria a la majoria dels Estats membres. Cal elaborar una **Carta europea dels Artistes** (autors i intèrprets).
- S'exigeixi el compliment dels acords de Maastricht en el sentit que cal examinar, per a cada política concreta (incloses les polítiques de cooperació amb el Tercer Món), si és **compatible amb la dimensió cultural**.
- Es retorni el **patrimoni cultural espoliat** a altres pobles.

La política comunitària en cultura ha de centrar-se en la llibertat d'expressió. En aquest sentit, cal que la UE s'adhereixi al **Conveni europeu per a la protecció dels drets humans**.

La defensa del **patrimoni lingüístic**, la supressió de les barreres lingüístiques i la protecció de les llengües europees de menor difusió són vectors essencials dins la política cultural. En aquest sentit, IC continuarà treballant en la línia que ens va portar, el 1990, a ser ponents de l'informe sobre el **reconeixement del català com a llengua viva comunitària**. Cal fer complir els punts de la resolució aprovada i, alhora, anar-la superant i ampliant en nous aspectes, com s'ha fet en la pràctica en la Comissió de Política Regional del Parlament Europeu a través de la presidència d'IC. Exigim la ratificació per part dels Estats membres de la **Carta de protecció i foment de les llengües minoritàries**.

La UE ha de prestar atenció a les accions culturals per als **joves**, especialment els qui viuen a zones perifèriques o rurals.

L'educació

Tot i les noves competències en educació a partir de l'aprovació del Tractat de Maastricht, aquestes són encara molt insuficients. Cal avançar en una progressiva igualació de les condicions d'estudi i de les titulacions. D'altra banda, una sortida progressista de la crisi comporta una major inversió en educació i una millora de la qualitat de la formació a tots els nivells.

Els diputats i les diputades d'IU-IC defensaran al PE:

- L'increment dels programes d'**intercanvi educatiu**, de formació professional i de cooperació en la investigació. Cal augmentar les seves dotacions pressupostàries, augmentar-ne la informació i facilitar-hi l'accés.
- L'**homologació efectiva de títols i diplomes**, que garanteixi la mobilitat professional.
- La integració de l'ensenyament de la llengua i la cultura d'origen dels **immigrants** als sistemes educatius europeus.
- La creació d'un **Consell coordinador europeu de política educativa**, amb una composició i un funcionament àmpliament participatiu i amb l'orientació d'anar augmentant les competències de la UE en el camp educatiu. Algunes de les seves tasques hauran de ser:
 - analitzar i avaluar els diferents sistemes educatius de la UE;
 - fer propostes perquè els diferents sistemes educatius es fonamentin en la comprensivitat i en metodologies que fomentin la formació crítica;
 - vetllar per la potenciació dels valors de la solidaritat, respecte al medi ambient, pacifistes i no sexistes, en la línia d'una formació integral de la persona;
 - promoure mesures que facin possible les diferències pròpies de l'Europa de les nacionalitats i garanteixin, alhora, la coordinació i l'homologació de les polítiques educatives dels Estats membres;
 - promoure mesures per garantir l'accés a tots els nivells de l'educació (beques, salaris, ajuts, etc.);
 - coordinar la creació d'un pla comunitari de formació del professorat.
- La potenciació de l'**educació d'adults**, així com d'**activitats culturals i d'educació en el temps lliure**. La protecció i la potenciació de l'**ensenyament públic**.
- Incloure el tema de l'educació en l'àmbit d'aplicació dels **fons estructurals**, com a clar element de correcció de les desigualtats territorials.
- La cooperació activa de les institucions educatives europees amb els **països menys desenvolupats**, des-

tinant a aquest fi el 0,7% del pressupost educatiu global, com a mínim.

Considerem especialment important el **dret a rebre un ensenyament no sexista**. En aquest sentit, IC proposa:

- Que la UE marqui objectius i insti els Estats membres a establir fórmules per garantir programes de formació de professorat, d'educadors, d'educadores i de famílies en matèria d'ensenyament no sexista a tots els nivells de l'ensenyament, amb mecanismes posteriors de control i avaluació dels resultats.
- Que s'insti els Estats membres perquè desenvolupin mecanismes de control de publicacions i llibres de text adreçats a infants i de programes de televisió (dibuixos, sèries, etc.).
- Donar suport a trobades i intercanvis amb la finalitat de conèixer els programes d'ensenyament no sexista i les accions que es duen a terme als països més avançats en aquest tema.
- Que s'impulsi la diversificació professional a fi de facilitar l'accés normalitzat al mercat de treball de les dones a tots els sectors i a tots els nivells.

L'esport

El sector esportiu significa una part important (2,5% del comerç mundial) del moviment econòmic europeu, i té unes implicacions evidents en les directives comunitàries sobre la lliure circulació d'esportistes professionals, sobre el reconeixement de les titulacions, sobre la lliure circulació d'imatges televisives i les limitacions de la publicitat de determinats productes, sobre les subvencions públiques d'activitats professionals, sobre el consum d'estimulants, seguretat, normalització d'equipaments, investigació aplicada, noves tecnologies, medi ambient o lliure circulació de materials. Al mateix temps, representa una activitat d'evident transcendència social, educativa i comunicacional en la construcció de la UE.

L'acció de la Comunitat pel que fa a l'esport ha estat, fins ara, puntual i "dubitatosa", aplicant algunes directives a l'esport professional i fent servir l'esport com a instrument de difusió de la UE. Els eurodiputats d'IU-IC treballaran decididament per promoure una **veritable política esportiva de la UE**, d'acord amb els principis següents:

- Reconèixer els **valors socialitzadors, educatius i de foment de la salut** que té l'adequada pràctica esportiva.
- Incorporar l'esport als programes educatius i de foment de la salut.
- Prioritzar els programes de **foment de l'esport dels ciutadans**, de l'esport amateur i, particularment, de l'esport escolar, amb una especial insistència en el **període juvenil**.
- Reconèixer i respectar el **caràcter civil i autònom** de

l'organització de l'esport, entenent el paper de la UE com a complementari i cooperador de la iniciativa de la societat civil.

- Aplicar amb escrupolositat el criteri de subsidiarietat de la iniciativa pública respecte de la privada, de la UE respecte dels Estats, i dels Estats respecte de les regions i els municipis.
- Donar suport al manteniment de les **competicions "europees"** que tenen lloc en un àmbit geogràfic més ampli que la UE. Així mateix donar suport a l'esport com a instrument d'intercanvi i de **cohesió interregional**.
- Prestar una especial atenció a fer possible la pràctica esportiva efectiva dels ciutadans i les ciutadanes amb **minusvalies** i d'altres col·lectius amb majors dificultats.
- Incorporar les instal·lacions esportives als programes de **subvenció per a equipaments**, controlant les implicacions **mediambientals**.
- Ordenar l'**esport professional** d'acord amb les directives de la UE, respectant, però, l'autonomia de les organitzacions esportives.

Pel que fa a les mesures concretes a desenvolupar per part de la Comissió Europea, IU-IC defensarà les propostes en l'informe Larive del PE, en particular:

- Aplicar a les normatives esportives, amb agilitat, les **directives comunitàries** que garanteixin l'exercici de la llibertat de contractació d'esportistes professionals, la llibertat d'afiliació i de donar-se de baixa d'un club, la defensa dels menors contra els abusos laborals, el reconeixement de títols i la denúncia de l'excessiva subvenció pública de l'esport professional.
- Fomentar l'esport de les **persones grans i els minusvàlids**, a les empreses i a les escoles.
- Impulsar la pràctica esportiva de les **dones** i el seu accés a les funcions de responsabilitat.
- Adoptar l'esport com a instrument de rehabilitació de **persones drogodependents**.
- Desenvolupar les possibilitats de **creació d'ocupació** i de cohesió social de l'esport. Impulsar projectes de **formació professional** en aquest camp.
- Lluitar contra la violència i l'ús de les drogues.
- Subvencionar prioritàriament l'**esport amateur** d'escala reduïda i transfronterera.
- Fomentar els esports **regionals i tradicionals**.
- Subvencionar les **infraestructures** esportives.
- Promoure l'esport com a instrument de **cooperació** i relació internacional.

El dret a una informació plural

El pluralisme dels mitjans de comunicació està unit de forma indissociable a la llibertat d'informació, a la llibertat de premsa i a la llibertat d'expressió, tres llibertats bàsiques per al funcionament del sistema democràtic.

En canvi, i en clara oposició al principi de pluralitat, a tot Europa s'està produint una clara tendència a la concentració monopolista dels mitjans de comunicació i del mercat publicitari que possibilita la utilització abusiva d'aquests mitjans per part de les forces dominants.

Darrere de la façana del lliure mercat s'ofeguen clínicament les possibilitats d'un mercat veritablement lliure. També per aquest motiu exigim l'adhesió de la UE al Conveni europeu per a la Protecció dels drets humans.

IU-IC ha donat suport al PE a l'anàlisi que sobre els mitjans de comunicació es fa en el Llibre Verd **Pluralisme i concentració dels mitjans de comunicació en el mercat interior** elaborat per la Comissió Europea, de cara a emprendre una acció comunitària. Cal que la UE fixi unes regles del joc que li permetin intervenir, perquè els instruments normatius estatals no són suficients.

IU-IC ha defensat que l'acció de la UE que es prendrà d'aquest Llibre Verd hauria de tenir en compte:

- Tots els àmbits dels mitjans de comunicació, és a dir, **premsa i mitjans àudio-visuals**.
- Que es pugui averiguar si hi ha una **influència dominant**.
- Que marqui normes estrictes per a les **empreses publicitàries**.
- Que garanteixi la transparència absoluta del **regim de propietat**.
- L'elaboració d'un **Codi europeu** dels mitjans de comunicació, per garantir l'ètica professional.

Defensarem la construcció d'un espai àudio-visual europeu que estimuli la **cooperació i l'expansió del sector públic** i fomenti la qualitat de la producció cultural dels països membres. I reclamarem:

- El compliment de la directiva **Televisió sense fronteres**.
- La incorporació de l'idioma àrab al servei d'**Euronews**.

IU-IC també ha donat suport a la resolució del PE en defensa del secret de les **fontes d'informació dels periodistes**. Aquest dret haurà d'anar unit al **dret de rèplica** dels ciutadans i les organitzacions socials.

**Pels drets humans i
contra l'exclusió social!**

Els drets humans

Els eurodiputats i les eurodiputades d'IU-IC es comprometen a treballar perquè s'apliqui la resolució del PE sobre la situació dels **drets humans** dins la UE, perquè dins mateix de la UE hi ha casos flagrants d'atemptats als drets humans.

Un element important d'aquesta resolució és el pronunciament a favor d'un **sistema comunitari de protecció dels drets humans, que inclogui els drets econòmics i socials**:

- pobresa, drets econòmics, socials i culturals
- racisme, xenofòbia i discriminacions
- contra la pena de mort
- objecció de consciència
- atemptats a l'Estat de dret (fraud, màfia i crim organitzat)
- dret d'asil
- supressió de legislacions penals d'excepció
- condicions de detenció (Carta dels drets socials dels presos)
- obtenció de la nacionalitat
- discriminacions sindicals i polítiques
- assistència judicial europea
- respecte a la vida privada
- contra el tràfic d'òrgans

Reclamem, una vegada més, que la UE s'adhereixi al **Conveni europeu de protecció dels drets humans**.

El sistema comunitari de protecció dels drets humans ha de tenir una plasmació clara en l'àmbit de la **infància**. Els nens són un dels sectors més sensibles de la població, amb unes necessitats específiques que cal satisfer i protegir, perquè la infància de tota persona i les particulars circumstàncies del seu entorn familiar i social determinaran en gran mesura la seva vida posterior com a persona adulta. Per això, els eurodiputats i les eurodiputades d'IU-IC continuaran treballant per la consecució d'una **Carta comunitària dels drets del nen**, en la línia de la resolució aprovada pel PE l'any 1992, i exigiran que els Estats membres s'adhereixin sense reserves al Conveni de l'ONU de 1989 sobre els drets del nen, uns drets que generen, en conseqüència, obligacions per als pares, l'Estat i la societat.

El dret a la salut

Les propostes d'IC en l'àmbit de la salut van dirigides en funció de dos punts:

- En primer lloc, cal afirmar que el dret a la protecció de la salut és igual per a tots. Per tant, les propostes han d'anar adreçades a reclamar programes de salut comuns per a tots els països comunitaris. Així, l'objectiu de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), "salut per a tothom l'any 2000", es podria dur a terme. Aquest punt suposa que s'impliquin en el tema els diferents fons de la UE.

Cal assolir la **lliure circulació de pacients amb**

prestacions similars, i, quan això no sigui possible, establir mecanismes de compensació i homologació.

També reclamem la **ràpida homologació dels professionals sanitaris** (programes de formació comuns i homologats, homologació de les diferents especialitats mèdiques, etc.). És bo que tota la tecnologia al servei de la salut i els medicaments fossin homologats a tots els països comunitaris, per tal d'aconseguir uns nivells de salut semblants en tots ells.

Cal, també, assegurar mecanismes per garantir la prestació sanitària de les persones en **situació d'immigració** que viuen als països de la UE.

- En segon lloc, defensem l'assoliment d'un marc jurídic d'obligat compliment, per tal de no deixar en mans dels diferents governs o de segons quins governants les decisions de la seva aplicació. En aquest sentit, la reforma dels tractats de l'any 1996 és una fita clara de cara a introduir noves competències comunitàries en matèria de salut.

A Espanya no tenim encara una **lleï de salut laboral**. Per aquest motiu, la protecció de la salut en el món del treball és molt precària, i, d'altra banda, dificulta l'aplicació de tota una sèrie de directives comunitàries en aquest àmbit. El mateix podríem dir sobre la **salut pública**.

IC creu que no es poden deslligar aquestes propostes de la idea de la **solidaritat internacional**. Segons quin sigui el model d'Europa que defensem, més diferències hi haurà amb els països del Tercer Món. Europa ha aconseguit uns estàndards òptims en el camp de la salut (disminució de la mortalitat materno-infantil, cobertura vacunal correcta, nutrició de la població en uns nivells acceptables, etc.), mentre que als països del Tercer Món les taxes de mortalitat materno-infantil o de desnutrició continuen sent molt altes. No augmentar aquestes diferències, més encara disminuir-les té molt a veure amb el model econòmic que defensem i amb la política exterior que plantejem per a la UE. Cal, per tant, establir mecanismes d'homologació i de compensació amb els països menys desenvolupats.

Creiem, també, que cal continuar impulsant les diferents **campanyes generals de la UE de prevenció i informació** sobre determinats temes de salut, com poden ser el càncer o la sida, augmentant els recursos que s'hi destinen i controlant el seu grau d'eficàcia. Algunes d'aquestes campanyes han de tenir en compte els col·lectius amb especials característiques de risc, com, per exemple, la població reclusa o la població amb addiccions.

Pensem, per últim, que si el dret a la salut ha de ser igual per a tots i totes, la **joventut no hi pot quedar al marge** i, per tant, hi ha de poder accedir de forma directa. En aquest sentit, les campanyes globals de la UE en matèria de salut han d'anar lligades a un **pla europeu de formació escolar per a la prevenció**. D'altra banda, defensem també que l'accés al règim de la Seguretat Social sigui per a totes les persones majors de divuit anys, sigui quina sigui la seva condició laboral o la seva nacionalitat.

Aquest pla europeu de formació escolar per a la prevenció ha de defensar, també, l'accés lliure dels joves als serveis d'informació sexual i planificació familiar, i que es garanteixi la gratuïtat dels mètodes anticonceptius i de prevenció de malalties de transmissió sexual per a totes les persones amb dificultats econòmiques.

El dret a l'habitatge

Si bé el problema de l'habitatge afecta tota la societat, és entre la **joventut** que es manifesta amb especial importància. Poder accedir a un habitatge és un element bàsic per garantir la independència de la joventut. L'actual crisi econòmica i la manca d'una política pública activa sobre l'habitatge retarden la marxa de la gent jove de la llar familiar i l'impedeix viure la pròpia vida.

IU-IC defensarà al PE la inclusió del dret a l'habitatge per a tothom en projectes o programes que compten amb participació dels fons estructurals, com és el cas del **Fons Social Europeu (FSE)**, i també el impuls d'iniciatives comunitàries com l'aprovada fa poc i anomenada Urban, que va destinada justament als barris en crisi de ciutats grans i petites. En aquesta línia, podem plantejar:

- La rehabilitació de nuclis vells a les ciutats i d'habitatges vells a les zones rurals (que també pot comptar amb programes europeus específics).
- Potenciació del cooperativisme com a forma de lluitar contra l'especulació.
- Plans per frenar la terciarització de les grans ciutats, fomentant la construcció d'habitatges i evitant la disminució i l'envelliment de la població.
- Impulsar el compliment de la directiva comunitària que assenyalava la necessitat de control rigorós dels materials de construcció.

L'exclusió social

La política comunitària contra l'exclusió social s'inicia el 1985. Actualment està en procés d'aprovació un nou programa per al termini 94-99 per **lluitar contra l'exclusió social i promoure la solidaritat**. La UE ha de tenir per objectiu posar fi a la pobresa i l'exclusió social.

Tot i que encara no existeix una definició mesurable de la noció de **pobresa**, més de 52 milions de ciutadans i ciutadanes europees viuen amb uns ingressos inferiors al 50% dels ingressos mitjans per càpita a cada Estat de la UE. Pateixen, per part, una situació de marginació i exclusió, i la xifra està augmentant.

La lluita contra la pobresa i l'exclusió social ha de formar part de totes les polítiques comunitàries i les accions no han de quedar emmarcades en el límits de la política social, perquè la pobresa i l'exclusió no afecten, actualment, només persones individuals o petits col·lectius, sinó que té un abast molt més ampli i en

constant creixement. En els últims 15 anys han tingut lloc canvis significatius tant en el caràcter com en l'envergadura de l'exclusió. L'exclusió afecta persones, col·lectius i zones geogràfiques cada cop més diversos.

La pobresa té el seu origen en la situació precària que prové de l'absència de factors de seguretat, com l'ocupació, que permeten a les persones i les famílies assumir les seves obligacions i responsabilitats i disfrutar dels drets fonamentals. La pobresa també és fruit dels salaris baixos i del fet que les dones continuen percebent salaris inferiors.

Les causes principals de la pobresa i l'exclusió social són l'**atur creixent** i els **canvis econòmics** a zones industrials i rurals, que fa que vagin quedant exclosos persones i grups que abans era impensable; els **canvis socials**, en les estructures familiars i en les comunitats locals (amb conseqüències, sobretot, per a la gent gran i les dones), i la reducció per part dels Estats de la **protecció social** (debat actual sobre l'Estat del benestar). A més a més, el fenomen de la **immigració** és un clar caldo de cultiu de l'exclusió.

IU-IC treballarà per:

- Vigilar les conseqüències socials de les **polítiques econòmiques restrictives** dels Estats membres en el camí d'arribar a la UEM.
- A l'hora de concebre, proposar, elaborar i aplicar accions en l'àmbit de la pobresa el paper principal ha de recaure en els **protagonistes**, les entitats locals, les associacions socials i econòmiques i la població mateixa, sense oblidar l'important paper de les **ONG**.
- Les accions de la UE han d'examinar les **causes de la pobresa** i no limitar-se només als seus símptomes.
- Un augment dels **recursos comunitaris** per a aquestes accions, que han de ser accions integrades i que es proposin harmonitzar (no sols complementar) les diferents polítiques estatals i regionals.
- Implicació dels **fons estructurals** i continuació i ampliació dels programes d'**iniciativa comunitària** ja existents (com s'ha fet, per exemple, amb el programa HORIZON destinat als minusvàlids).
- Una simplificació dels **procediments de selecció** dels projectes.
- En la **propera modificació dels Tractats**, cal incloure una especial referència a la pobresa i l'exclusió social.
- El dret a un **salari social** comparable amb el poder adquisitiu de la població activa.
- La possibilitat d'accedir a xarxes en les quals les persones puguin rebre un cert **reconeixement**.
- Defensar amb accions concretes la idea que el **municipi i l'escola** són els millors instruments d'integració.

- L'exclusió es manifesta clarament en els barris deteriorats, caracteritzats per deficiències en educació, serveis públics, ocupació, activitats culturals i de temps lliure i planificació urbanística. Cal dedicar-hi accions concretes.
- La Carta comunitària dels Drets socials fonamentals dels Treballadors ha de ser vinculant i no limitada només als treballadors.

El racisme i la xenofòbia

Una política d'integració positiva, activa i no discriminatòria seria el millor antídote contra el racisme i la xenofòbia. I no oblidem que el racisme no és una opinió, és un delictes.

Amb l'ascens de l'extrema dreta a Itàlia i a França, a Bèlgica i a Alemanya, assistim a un increment de les agressions contra els immigrants i els refugiats. El PE dedica molts dels seus esforços a aquest tema. Només cal recordar la feina feta per dues comissions d'investigació, una el 1985, sobre l'ascens del feixisme i del racisme; l'altra, el 1990, sobre el racisme i la xenofòbia.

La UE i els Estats membres han de perseguir legalment les activitats xenòfobes i racistes -que no afecten només els immigrants-, garantint la igualtat de tots davant la llei, sigui quina sigui la seva raça, sexe, ideologia o religió. La UE desenvoluparà una campanya permanent d'informació i estimularà les iniciatives socials que promoguin la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la discriminació. Volem destacar l'important paper que tenen els mitjans de comunicació en el desenvolupament d'unes relacions humanes més solidàries.

L'homosexualitat

IC defensarà una política de no discriminació per raó de l'orientació sexual a partir del criteri que és aquest un dret democràtic. La llista dels àmbits en què els homosexuals són discriminats és llarga i existeixen importants diferències en la situació jurídica i socials entre els homosexuals i els heterosexuales.

IU-IC va jugar un paper important en la discussió al PE, el mes de febrer passat, sobre la igualtat jurídica de gais i lesbianes. Tot i que no es va aconseguir que l'informe es concretés en una futura directiva, la resolució aprovada és important. IU-IC continuarà defensant, doncs:

- Que se suprimeixin totes les disposicions jurídiques que criminalitzen i discriminen les relacions sexuals entre persones del mateix sexe.
- Que la limitació d'edat amb fins protectors sigui igual en el cas de relacions homosexuals i heterosexuales.
- Que es posi fi al tracte desigual de les persones per la seva orientació sexual en les disposicions jurídiques i administratives.

- Que siguin penalitzades la discriminació i la persecució per raons d'orientació sexual.
- Que es reconguin els drets de les parelles homosexuals (drets de successió, drets de subrogació de contracte de lloguer, nacionalització de la parella estrangera, dret d'adopció i pàtria potestat compartida, drets i beneficis laborals i de la seguretat social, etc.).

El problema de les drogues

La criminalitat organitzada a l'Europa sense fronteres exerceix la seva violència contra els ciutadans, imposa la seva llei a l'economia i soscava la democràcia.

La UE ha de promoure la col·laboració entre els Estats membres per a una lluita coordinada contra la criminalitat internacional en totes les seves formes: tràfic d'armes, narcotràfic, terrorisme, tràfic de persones per a la seva prostitució, gran delinqüència econòmica, frau i delictes contra la salut i el medi ambient.

En aquest sentit, la lluita contra el blanqueig de diners requereix un rigorós control dels mercats financers, del sistema bancari i del règim fiscal al si de la UE. En la seva acció internacional, la UE ha de promoure la supressió dels paradisos fiscals i del secret bancari.

Donat el rotund fracàs de l'actual política criminal en relació amb les drogodependències, que no aconsegueix posar fre a l'enorme benefici del tràfic de drogues, proposem que s'estudiï a nivell europeu un projecte de legalització de les drogues amb vista a eradicar-ne el tràfic il·legal, amb polítiques d'informació i prevenció, amb accions sanitàries i de reinserció social i professional dels toxicòmans, de substitució de cultius i de suport material als pagesos dels països productors de droga.

Aquesta política alternativa, amb la supressió del mercat negre, posaria fi al col·lapse del sistema judicial i penitenciari, i milloraria la seguretat ciutadana.

La UE ha de fer pressió sobre els Estats dictatorials o corruptes que fomenten la producció i el tràfic d'estupeficients.

Europol s'ha de convertir progressivament en una policia federal europea, subordinada al control parlamentari i judicial de la UE i dels seus Estats membres.

Els joves

Els joves són el futur d'Europa i Europa és el futur dels joves, que representen avui el 21% de la població total de la UE. I els joves estan presents en tots els apartats d'aquest programa.

IU-IC continuarà treballant al PE per:

- Un increment dels crèdits assignats als programes d'intercanvis juvenils i un major accés a ells dels

joves treballadors, dels parats i dels estudiants amb menys recursos. Cal garantir, a més a més, la **mobilitat dels estudiants**. I cal estendre la consciència entre els joves que l'espai del treball, els estudis, la formació, la cultura, l'economia i les relacions humanes és l'espai europeu.

- La distribució gratuïta d'una **targeta jove europea** que ofereixi descomptes, allotjaments barats, accés als serveis culturals i esportius i el dret a la protecció social bàsica a l'estranger.
- Una **targeta inter-rail moderna**, que doni als joves la possibilitat de viatjar per tot Europa a preus accessibles.
- Un programa europeu de voluntariat i un servei civil a d'altres països membres o al Tercer Món com a alternativa al servei militar obligatori i amb la seva mateixa durada.

IC ha considerat sempre l'objecció de consciència com un dret inherent a la noció de llibertat de pensament. Per tal de garantir-lo, IC planteja les següents mesures:

- Harmonitzar les disposicions que regulen aquest dret entre tots els Estats membres.
- Que l'objecció de consciència sigui considerada com un instrument al servei de la pau, la solidaritat i la convivència, i no una via fàcil de defugir el servei militar.
- Que no es plantegi l'existència d'un servei civil en termes punitius i coaccionadors, castigant els qui opten pel plantejament de l'objecció amb més temps de prestació.
- Que el servei civil esdevingui l'embrió d'un model basat en el voluntariat i fomentat des de les institucions, i que en cap cas el servei civil no tingui relació amb les estructures militars dels Estats.
- Que les places destinades a ser cobertes per objectors o voluntaris no representin llocs de treball o feines destinades a personal qualificat. Cal que es plantegin sempre en termes de suport a les entitats i associacions.
- Que no s'obligui l'objector a justificar les motivacions, ja que això converteix el procés de reconeixement en simples registres de consciència i vulnera els principis de la llibertat de pensament.
- Que es garanteixi, a tots els Estats membres, la possibilitat d'acollir-se a l'objecció sobrevinguda.
- Que, a través dels instruments jurídics que calgui, sortin immediatament de la presó tots els objectors que han exercit la desobediència civil en estar en desacord amb les actuals lleis d'objecció.

Les institucions comunitàries han d'impulsar programes d'educació per a la pau, i així anar posant les bases d'una societat estructurada sobre principis de cooperació i solidaritat.

Un altre camp de treball dels diputats i les diputades d'IU-IC, especialment important, serà el de la **protecció dels joves en el treball**, i l'aplicació i ampliació d'una directiva comunitària amb aquest títol aprovada a finals del 93 que pretén superar la situació actual, en què no es té un coneixement exacte de les condicions de treball dels joves ni de les conseqüències que té per al seu desenvolupament el fet de treballar durant el temps lliure, aspecte, aquest, que va molt lligat al del treball dels nens. Els joves són víctimes molts cops d'**explotació econòmica**.

Cal adoptar normes de protecció dels joves al lloc de treball (eliminar el treball amb productes perillosos i el treball nocturn, necessitat de les pauses) i emprendre iniciatives en l'àmbit de l'educació i la formació professional, per tal de possibilitar als joves un accés real al mercat de treball.

IU-IC continuarà detensant que:

- S'adoptin mesures enfront del **fracàs escolar**, que empenyi molts adollescens fora de les escoles i prematurament al treball o a la marginació. El fracàs escolar o el baix rendiment acadèmic són conseqüència, molts cops, de problemes estructurals com l'atur o la marginació.
- Hi hagi igualtat de tracte **home-dona** en l'accés a la primera feina.
- Es lluiti contra l'**assetjament sexual** al lloc de treball. Les noies joves són el col·lectiu de major risc.
- La directiva inclogui els aspectes de **durada de la jornada i no discriminació salarial**.

La gent gran

IU-IC preconitza la solidaritat entre les generacions. 70 milions d'europes tenen més de 60 anys i seran 100 milions l'any 2000.

Demanem per a la gent gran la **llibertat de circulació i de residència** a tots els Estats membres; una **targeta de la gent gran** que ofereixi descomptes a les xarxes de transport i serveis públics; l'harmonització i equivalència de les **assegurances d'invalidesa**; la gratuïtat de l'**assistència sanitària**.

Els poders públics han de facilitar la participació de la gent gran en la societat i fer possible que continuïn exercint una activitat si així ho desitgen. Han de potenciar l'assistència domiciliària i garantir residències assistencials i habitatges adequats, així com el dret a una mort digna.

La UE i els Estats membres han d'aplicar les propostes aprovades el mes de novembre de 1993 pel **Parlament Europeu de la Gent Gran**, a Luxemburg, com a final de l'**Any Europeu de la Gent Gran** i de la **solidaritat entre generacions** i que, entre altres, són:

- Una **jubilació mínima**.

- Un programa d'actuació de la UE de cinc anys.
- La defensa de l'autonomia, la mobilitat i la seguretat de la gent gran, amb la continuïtat de programes comunitaris ja existents. IU-IC valora positivament la posada en marxa d'accions comunitàries com la iniciativa TIDE, dedicada a estimular la tecnologia de la rehabilitació per facilitar la integració socio-econòmica de la gent gran i de les persones amb discapacitats.
- L'elaboració d'una Carta Europea de la Gent gran.

Lluitarem contra la marginació que pateix molta gent gran. La gent gran ha de poder viure, i no tan sols sobreviure. Res del que se'ls pugui donar és un regal, sinó que ha estat guanyat per l'esforç de tota una vida. No hem d'oblidar, a més a més, que la gent gran ha viscut i ha sofert divisions i guerres a Europa, ha fet uns esforços formidables de reconstrucció i ha donat vida a una societat més democràtica i justa.

En aquest sentit, denunciem la política econòmica que practica el govern espanyol i que està originant entre altres coses, que moltes empreses apliquin les anomenades **prejubilacions i jubilacions anticipades**. El resultat ha estat un nombre col·lectiu que, després d'haver cotitzat més de 35 anys -el que exigeix la llei per tenir dret al 100% de la pensió-, veuen reduïdes les seves pensions en un 40%. Aquesta situació ha estat plantejada ja al PE a través de la seva **Comissió de Peticions** i els eurodiputats i les eurodiputades d'IU-IC es comprometen a seguir-la, en estret contacte amb les organitzacions d'afectats.

La immigració

Els desplaçaments de població s'han produït en el decurs de tota la història. Els fenòmens "migratoris" han tingut una extraordinària importància en els darrers segles, i això ha estat el factor demogràfic de màxima incidència en la composició actual d'àmplies zones geogràfiques, com, per exemple, l'Amèrica del Nord i del Sud o Austràlia.

En les últimes dècades, s'està produint un flux important de població dels països del Sud cap als països del Nord que, molt probablement, anirà en augment els propers anys. Aquestes migracions tenen la seva gènesi en les **desigualtats econòmiques existents**, entre un Nord que, amb el 23% de la població mundial, disposa del 85% dels recursos, i un Sud que, amb el 77% de la població, disposa només del 15% dels recursos. Si a les causes econòmiques hi afegim factors demogràfics (a la ribera mediterrània caldrà crear anualment uns dos milions de llocs de treball els propers anys) i tenint en compte d'altres motius que són desencadenants de grans desplaçaments de població, com els conflictes bèl·lics, les persecucions (per motius polítics, ètnics, religiosos ...), la desertització o la destrucció de recursos naturals, podem fàcilment deduir que els desplaçaments de població continuaran i aquest serà un dels temes que, per les seves repercussions, anirà incrementant la seva importància.

Es calcula que el nombre de residents estrangers

actualment a la UE arriba al 3% de la seva població; d'aquests, que sumen uns 13 milions, 8 milions són de països tercers. Si, a més, sumem a aquests 13 milions l'1,7 milions aproximats de refugiats, el total representa un conjunt de només el 15% de la població migrant de tot el planeta.

Els immigrants procedents de països tercers als països de la Unió Europea -amb diferències significatives entre cada un d'ells- ocupen, en general, els sectors socio-econòmics més desfavorits o marginals (nivells inferiors d'ingressos, majors taxes d'atur, índexs més elevats de fracàs escolar ...). Les diverses legislacions els priven de drets polítics i socials i pateixen discriminació per motius ètnics. Aquesta situació genera, a molts llocs, que les **línies de divisió entre les classes o els grups socials coincideixin sovint amb les línies divisòries entre les comunitats ètniques**.

Davant d'aquest fenomen i de les importants repercussions socials i polítiques que comporta, la majoria de governs europeus han centrat els seus esforços en la construcció d'un **mur impenetrable** per als ciutadans i les ciutadanes procedents de països tercers que volen residir a la UE.

Quin és el posicionament d'IC?

Enfront del retrocés que significaria el resorgiment de divisions socials coincidents amb ètnies, la "resurrecció" de la figura jurídica dels "metecos", l'ascens de la xenofòbia i el racisme, la construcció de nous murs entre els països del Nord i els del Sud, des d'IC, com a força política que pretenem una societat de lliures i iguals en una terra habitable, un món d'homes i dones veritablement lliures i iguals en la seva diversitat, on les diverses nacions, ètnies i cultures puguen afirmar-se i desenvolupar-se en plena llibertat, diàleg i solidaritat, des de Catalunya, però, conscients que vivim en un sol món, **desenvoluparem una bel·ligerància activa** per a la construcció d'una UE solidària i tolerant, que s'enriqueixi amb la diversitat de les cultures i ètnies dels seus habitants.

Paral·lelament, impulsarem i col·laborarem en tots aquells processos i mesures que modifiquin el **model econòmic dominant**, en la direcció d'un nou ordre mundial que faciliti la redistribució més equitativa de la riquesa a nivell mundial, que possibiliti un desenvolupament econòmic respectuós amb el medi ambient i que permeti una vida digna a les poblacions de tots els països, sense que es vegin obligades a haver d'emigrar.

Cal modificar les relacions Nord-Sud, com plantejem en altres apartats d'aquest programa. I cal insistir en el tema de la **cooperació solidària**, més enllà del 0,7%, exigint el control directe del PE sobre els fons de cooperació (FED).

És un greu error no assumir les migracions com un element estructural del sistema econòmic dominant i voler lligar-les només a la necessitat de mà d'obra d'una determinada conjuntura econòmica. Això no sols no és cert per les funcions que majoritàriament desenvolupen els immigrants als països d'acollida (treballs no volguts pels autòctons, economia submergida ...), sinó

perquè fa perdre de vista les causes primeres que, tant en el curs de la història com actualment, són l'origen d'aquest fenomen migratori. Hem d'invocar la **solidaritat** en aquest terreny, com a instrument de justícia social i no pas de caritat, com a restitució del que prèviament s'ha substat.

En base a tot el que hem dit, que emana del nostre manifest-programa, les propostes d'IC es concreten al voltant de quatre principis. Però volem abans assenyalar dues qüestions prèvies com a propostes essencials per a una política comunitària d'immigració:

Garantir el dret d'asil

La UE ha d'oferir un dret d'asil segur als refugiats polítics. Les persones que fugen de la gana, la guerra o les catàstrofes han de ser acollides pels Estats de la UE.

Cal harmonitzar la política d'asil dels Estats membres, fent una interpretació progressista dels continguts de la **Convenció de Ginebra** que, avui per avui, és clar que no és suficient per cobrir tot el ventall de les causes que originen les demandes d'asil.

D'altra banda, cal revocar acords restrictius com el de Dublin, signat pel Consell de Ministres de la UE sense tenir en compte ni les opinions del PE ni les de la Comissió. Els països receptors han de finançar les despeses proporcionalment a la seva riquesa relativa.

Utilitzar els mecanismes regulars de la UE

Tota presa de decisions sobre polítiques migratòries i d'asil s'ha de fer des de les estructures orgàniques de la UE, tant executives (la Comissió) com legislatives (el Parlament) i judicials (el Tribunal de Justícia), i no com fins ara, en d'altres fòrums com Schengen o Trevi o d'altres instàncies com comissions d'experts o grups intergovernamentals diversos.

A l'Europa d'avui tot circula lliurement, menys les persones. Els governs signants de l'**acord de Schengen** han fet fracassar l'objectiu de suprimir les fronteres l'1 de gener de 1993 i han ajornat fins al 1995 la lliure circulació dels ciutadans als països de la UE. El PE demana a la Comissió Europea que denunciï aquests Estats al Tribunal de Justícia, per incompliment del dret comunitari.

A partir d'aquí les propostes d'IC se centren en quatre principis:

1. Igualtat de drets

Aquesta igualtat de drets entre els residents al territori de la UE és la base imprescindible per facilitar la integració i la convivència democràtica, per evitar "castes" socials i per combatre el racisme i la xenofòbia.

Per avançar en aquest principi cal:

- Garantir l'accés a la **ciutadania europea** a tots els residents dels països tercers (amb dret de vot a les

eleccions locals i les europees i amb dret a la lliure circulació, residència i treball a tot el territori de la UE). La concessió del dret de vot municipal a Holanda, Dinamarca i els països escandinaus a tots els estrangers sense distinció de nacionalitat ha iniciat ja aquesta via.

- Facilitar el procés de **doble nacionalitat** (sense renunciar a la nacionalitat d'origen).
- Assegurar la igualtat d'accés a les **prestacions i serveis**, com també al **treball**, inclosa la funció pública (com ha succeït a Holanda).
- Garantir el dret al **reagrupament familiar** (a conviure amb la pròpia família).
- Garantir la titularitat d'una **targeta de resident europeu**, també per a les dones i els nens, que disfrutaran d'un dret individual i autònom a circular i a treballar lliurement en qualsevol dels països de la UE.
- Ratificar, com a mecanisme concret d'actuació, la **Convenció de l'ONU de 1991** per a la "protecció dels treballadors migrants i les seves famílies".

Hem de denunciar la discriminació que es fa quan es reconeix el dret de sufragi **actiu i passiu** en les eleccions municipals només als originaris de la UE -d'acord amb el Tractat de Maastricht. I també la discriminació que representa el **principi de reciprocitat**. Aquest és un criteri inexistent a la resta de països europeus d'immigració. Aquest principi diu, posant un exemple, que, com que Luxemburg no admet durant un cert temps el dret de vot passiu (ser elegit) als immigrants, Espanya tampoc no el donarà als immigrants luxemburgesos que viuen a Espanya. Quan es va reformar l'article 13 de la Constitució espanyola per adequar-lo al Tractat de Maastricht, govern i oposició van perdre l'ocasió de suprimir aquesta font de discriminació i desigualtat.

2. Respecte a la identitat cultural

La UE i els seus Estats han de crear les condicions necessàries per a la construcció d'una **Europa multiètnica i multicultural**, que respecti la identitat cultural dels seus habitants. Cal, en aquest sentit:

- Promoure el **coneixement i el desenvolupament** de les diverses cultures de les minories ètniques dins de la societat, incloent aquests continguts a tots els programes europeus i estatals dels diferents ministeris, especialment els d'ensenyament i cultura.
- Impulsar l'elaboració d'una directiva europea sobre la **igualtat racial**, en la qual es reflecteixi la interculturalitat com a element positiu i enriquidor, es reconegui el respecte a la identitat cultural i es desenvolupin principis per evitar la discriminació.

3. Integració social

S'ha de desenvolupar una **política comunitària** que impulsi i comprometi els governs dels Estats a prendre

mesures per afavorir la integració social dels residents de països tercers.

- Cal impulsar programes i iniciatives (amb un augment dels recursos destinats) que facilitin el procés d'integració, és a dir, que permetin, a través d'accions positives i mesures de discriminació positiva quan calgui, l'accés a tots els recursos en igualtat de condicions que la població autòctona: cobertura sanitària, habitatge, ensenyament, serveis socials, formació ocupacional i treball, mesures que han de compensar les discriminacions que es produeixen.

4. Polítiques antidiscriminatòries

Per avançar cap a la no discriminació per origen o ètnia, cal:

- Una **normativa comunitària que sancioni** tots els actes de racisme, xenofòbia o discriminació, o la incitació, així com la declaració d'il·legalitat d'aquelles associacions o formacions polítiques que els promoguin.
- Incorporar continguts antidiscriminatoris en tota la **política educativa**, principalment als llibres de text.
- Vetllar, pel que fa als **mitjans de comunicació**, per l'eliminació de les actituds que poden ser discriminatòries.

**Una Europa més activa
al món, promotora
de pau i seguretat**

Els esdeveniments que en els darrers anys han modificat d'arrel les relacions internacionals obliguen la UE a jugar un nou paper al món, un paper més autònom i actiu en un Nou Ordre Internacional més just i solidari. Un paper que no descansi exclusivament en les decisions i iniciatives dels EUA i que propugni una democratització de les relacions internacionals que possibiliti la solució dels conflictes mundials en base al respecte als interessos de tots els pobles i de totes les nacions.

S'ha de rebutjar igualment una alternativa "tripolar" integrada pels grans nuclis polítics, militars i econòmics, és a dir, pels EUA, el Japó i la UE, encapçalada pels primers. A aquests intents de monopolitzar les relacions i els organismes internacionals hem d'oposar la concepció de multipolaritat, basada en els grans principis de la llibertat, la igualtat, la pau i la solidaritat.

És en aquesta direcció que considerem que Europa ha de jugar un paper actiu i eficaç, sempre que defineixi una Política Exterior i de Seguretat Comuna (PESC) i actui, d'acord amb ella, de manera unida. Una PESC que ha de tenir com a objectiu prioritari la construcció d'un nou marc de seguretat paneuropea que ha de deixar enrere definitivament les estructures nascudes de la guerra freda i que ha de tenir, per damunt de tot, un caràcter eminentment polític, econòmic, ecològic i cultural.

Aquesta PESC ha de tenir forçosament dues premisses bàsiques:

- a- que la construcció de la unitat europea tingui com a frontispici la Unió política;
- b- que Europa actui des d'un plantejament autònom.

En aquest nou marc, la UE hauria de desenvolupar forçosament un conjunt de mecanismes que, respectant els interessos de cada Estat membre, serveixi per posar en marxa una acció comuna eficaç i autònoma en el terreny de les relacions internacionals i en el de la seguretat. En aquest sentit, i per la importància que ha de tenir aquest aspecte en el procés de construcció europea, creiem que hauria de formar part de manera específica dels Tractats i del patrimoni comunitari.

Inserit en el Nou Ordre Internacional just i democràtic que proposem, el nou sistema de seguretat paneuropeu hauria de tenir com a idees-força les següents:

- a- Desenvolupament màxim de la Conferència de Seguretat i Cooperació a Europa (CSCE), d'acord amb les decisions ja adoptades el 1992, com a marc tendencialment únic per a la resolució dels problemes regionals de seguretat i el diàleg entre tots els països d'Europa. La CSCE hauria de tenir el màxim de competències i de mecanismes per desenvolupar una diplomàcia i unes accions preventives de conflictes i enfrontaments probables.

Considerem inexcusable l'aplicació en la seva totalitat dels continguts de la Carta per a una nova Europa, aprovada a la segona cimera de la CSCE, que va tenir lloc a París.

- b- Desaparició progressiva de l'OTAN i la UEO en tant que instàncies sorgides de l'enfrontament Est-Oest i sense capacitat de generar confiança entre tots els països europeus.

- c- Encaixar la CSCE en el sistema de l'ONU en tant que organització regional de seguretat.

- d- Subordinació a l'estructura de la CSCE de les iniciatives que puguin posar-se en marxa en aquest sentit, com és el cas del proposat "Pacte per a l'estabilitat a Europa".

- e- Promoció d'instàncies de cooperació i seguretat subregionals, particularment en zones sensibles com els Balcans i el Caucàs.

- f- Reducció progressiva i continuada de les despeses militars de tots els Estats i desnuclearització total d'Europa, així com la no presència de forces i instal·lacions militars de tercers països sobre territori europeu.

Manifestem, el nostre rebuig a la constitució de l'euro-exèrcit i estem a favor d'un sistema de seguretat compartida de caràcter merament defensiu, orientat a la cooperació internacional i a la resolució de focus de conflictes puntuals i localitzats. En aquest sentit, remarcuem el nostre ple suport a les propostes de democratització dels exèrcits.

Com ja hem dit en un altre apartat d'aquest programa, donem ple suport a la regulació adequada del dret a l'objecció de consciència (com han exigit els eurodiputats d'IU-IC al plenari del PE del mes de gener d'enguany), conseqüents amb la nostra posició de considerar-la un dret inherent a la noció de llibertat de pensament, un dret reconegut també per la resolució 89/59 de la Comissió de Drets humans de l'ONU i pel Comitè dels Ministres del Consell d'Europa.

Per tal de garantir aquest dret a l'objecció de consciència, cal harmonitzar les disposicions que el regulen entre tots els Estats membres, garantint així els drets humans i les llibertats fonamentals que la UE es compromet a respectar, d'acord amb l'establert en l'apartat 2 de l'article F del tractat.

IC reafirma la convicció que no serà possible la consolidació de la unitat europea sense que els dotze Estats membres parlin amb una sola veu i actuïn conjuntament en l'escena de la política internacional, tal com ja reflectia l'Acta Única. Però nosaltres afegim que tampoc no avançarà la unitat sense una política exterior autònoma dels EUA i, a la vegada, integradora dels diversos interessos estatals dels membres de la UE.

El fet de no haver aconseguit encara aquests objectius ha portat Europa a cometre errors importants a l'hora d'enfrontar-se als grans canvis a l'Europa central i oriental. Les relacions amb la Federació Russa són, en aquest sentit, indicatives. El suport a actituds autoritàries en el camp polític i de radical neoliberalisme en el camp econòmic -personificades en Ieltsin- ha comportat evidents conseqüències negatives. 'És essència' que la UE estableixi una relació clara i sòlida amb els països de l'Europa de

l'Est, en primer lloc amb Rússia, i promoure la seva estabilitat i el seu desenvolupament polític i econòmic en un sentit democràtic i equilibrat, i no la seva disgregació o desmantellament com a Estats.

Davant dels perills per a la seguretat col·lectiva del continent derivats de la situació d'inestabilitat sorgida en aquella part d'Europa, creiem que és important per a la UE l'establiment d'una estratègia basada en una diplomàcia activa i preventiva, en la cooperació econòmica i cultural, en la solució pacífica de les diferències i en les missions de conciliació i arbitratge.

Tenim, malauradament, un exemple massa clar del que comporta la manca d'una autèntica política exterior comuna als **Balcans**. La UE no ha estat capaç d'articular una acció política homògena i s'ha vist condicionada pels interessos particulars d'alguns Estats membres com Alemanya, que ha estimulat i donat suport a la independència de Croàcia -precursora de la de Bòsnia-, o com Grècia, que dona suport obertament a Sèrbia i ha bloquejat el reconeixement de Macedònia. Durant els pràcticament tres anys de conflicte, la UE i la comunitat internacional no han tingut una política clara ni comuna. Els intents de negociació -sempre frustrats- han suposat el reconeixement dels fets consumats, creant un precedent perillós, en una Europa de l'Est prou inestable.

El conflicte dels Balcans evidencia, més que mai, la necessitat d'una PESC coherent i la reforma de l'ONU, com a principal instrument de prevenció de conflictes i negociació diplomàtica. En aquest sentit, caldria un major esforç del conjunt d'Europa per augmentar la presència de Cascs Blaus que tinguessin capacitat suficient per fer arribar l'ajut humanitari i protegir el conjunt de la població afectada i desplaçada per la guerra.

El principal objectiu de la política europea pel que fa als Balcans ha de ser aconseguir **una pau amb justícia**, d'acord amb els mateixos principis de la construcció europea, basada en el dret a l'existència de Bòsnia-Herzegovina com a societat democràtica i multicultural, respectant, alhora, la voluntat de tots els habitants de les àrees en conflicte. Una pau amb justícia que no pot venir per la via d'intervencions militars com les impulsades per l'OTAN, sinó, al contrari, de l'entesa política entre les parts bel·ligerants.

La UE ha d'impulsar el restabliment del diàleg, la supressió de l'anomenada depuració ètnica, la creació de canals d'entesa i la posada en marxa de mesures de confiança, i col·locar en l'horitzó, a mig i a llarg termini, el restabliment de sistemes de cooperació multilaterals a l'ex-Iugoslàvia, avançant en la desmilitarització dels Balcans i la seva conversió en una zona de cooperació pacífica. La UE ha de donar suport a tots aquells i aquelles que, de forma no violenta, s'oposen a la guerra, oferint refugi als desertors i donant suport al moviment pacifista dels Balcans.

En conseqüència, cal que la PESC no estigui condicionada per interessos estratègics d'alguns governs, sinó que sigui una veritable política exterior comuna.

Solidaritat i cooperació

És absolutament imprescindible, també, que la PESC valori com un dels seus objectius fonamentals la superació de les **grans diferències que separen el Nord el Sud** del planeta, en la línia de fer de la solidaritat mundial un element important de la política exterior de la UE.

És cert és que la política comunitària de **cooperació econòmica** amb els països en vies de desenvolupament, malgrat les seves insuficiències -que persisteixen després dels acords de Maastricht-, ha estat present des de la fundació de la CE. El 1990, la UE i els dotze Estats que la componen han aportat 290 milions de dòlars a la cooperació, que equivalen al 41% de la cooperació mundial, enfront del 14% dels EUA i el Japó.

Tot i així, les necessitats creixents de solidaritat humana minimitzen aquestes aportacions. Hi ha més de mil milions de pobres al món i 13 milions d'infants moren a l'any abans dels cinc anys, mentre que un 20% té 150 vegades més de recursos que el 20% dels pobres.

Al mateix temps, la necessitat d'evitar una catàstrofe ecològica exigeix, com assenyalen els acords de la **Conferència de Río de juny del 92**, impulsar un desenvolupament sostenible al Tercer Món, dins el marc de desenvolupament sostenible a escala mundial, evitant alhora el dolorós fenomen de l'emigració.

Per tot això, IC considera prioritària la política de cooperació i proposa nou objectius cap a l'horitzó 2000:

- 1- **Augment dels recursos** destinats a la cooperació fins a l'1% del PIB dels Estats de la UE, com a mínim.
- 2- **Democratització** de les institucions supranacionals que administren els recursos i els programes de cooperació, amb la inclusió del **Fons Europeu de Desenvolupament (FED)** dins dels pressupostos comunitaris amb control del PE -amb exclusió dels destinats a la compra d'armament-, i reforçant la **participació de les ONG**, que tan important s'ha revelat en el desenvolupament de la política de cooperació.
- 3- Tracte especialment favorable a l'entrada de **productes del Tercer Món**, amb mecanismes que assegurin l'estabilitat dels preus davant de les fluctuacions del mercat.
- 4- **Coordinació** entre la política de cooperació de la UE -que hauria de ser la fonamental- i la política de cooperació dels Estats membres.
- 5- **Emprendre mesures decidides** per solucionar el **deute extern** dels països del Tercer Món. L'any 1990, el valor del pagament dels serveis ha triplicat el valor dels ajuts.
- 6- **Estendre els ajuts** de la UE a països que ara no en són beneficiaris i, d'una forma molt específica, estendre la cooperació a Cuba.
- 7- **Realitzar un bon control** de la utilització dels ajuts per assegurar-ne l'eficàcia.

8- Acompanyar la cooperació amb un impuls positiu dels processos d'evolució democràtica i de respecte dels drets humans en els països receptors.

9- Deslligar l'elecció dels països que reben els ajuts econòmics de cooperació dels interessos comercials o polítics de la UE o de qualsevol dels seus membres.

En el camp de la cooperació política, la UE ha de jugar un paper actiu en la solució pacífica i negociada dels conflictes regionals fora d'Europa, en la línia de fomentar l'establiment d'estructures políticament democràtiques, socialment avançades i respectuoses amb la independència de les nacions, completant el procés de descolonització obert després de la Segona Guerra Mundial.

Com a punts d'actuació prioritària, considerem els següents:

- 1- Coadjuvar al compliment íntegre i sense ajornaments de l'acord de pau palestino-israelià signat a Washington el setembre de 1993, aportant l'assistència econòmica i tècnica que calgui per al desenvolupament dels territoris de l'autonomia palestina.
- 2- Prestar tota la col·laboració necessària al nou govern sud-africà sorgit de les eleccions del mes d'abril, per tal que la seva gestió consolidi el nou Estat democràtic, unit i no racista.
- 3- Exigir als dirigents d'Unita i als governs que li donen suport el reconeixement del resultat electoral a Angola i la deposició de les armes d'una manera immediata.
- 4- Exigir la celebració del referèndum d'autodeterminació al Sàhara occidental, en els termes acordats per l'ONU segons la resolució 690 del Consell de Seguretat, pressionant sobre el govern del Marroc perquè abandoni la seva política d'obstaculització del procés.
- 5- Continuar instants la reunificació de Xipre sobre la base de les resolucions internacionals.
- 6- Exigir el reconeixement dels drets del poble kurd i la concessió de les seves reivindicacions nacionals, la qual cosa només serà possible amb la democratització a fons de Turquia i l'Iraq.
- 7- Donar suport als processos polítics resultants de les eleccions democràtiques que se celebren aquest any a Centramèrica i a Sud-amèrica, així com als processos de negociació en curs per acabar amb situacions de vulneració permanent dels drets humans que encara tenen lloc en alguns d'aquells països.
- 8- Exigir l'aixecament de l'il·legal bloqueig nord-americà sobre Cuba.

La PESC haurà de prestar, també, especial atenció a l'establiment de marcs de diàleg i relació estable d'Europa amb el conjunt de l'àrea Mediterrània i, particularment, amb el Magreb. En aquest sentit, la UE hauria d'impulsar una Conferència de Seguretat i Cooperació al

Mediterrani que institucionalitzi el diàleg euro-àrab i dis-
cuteixi mesures de cooperació i seguretat política, econò-
mica, militar, cultural i ecològica entre les dues ribes.

Des d'Espanya s'ha de proposar que la PESC actuï també a favor de la plena democratització i l'absolut respecte als drets humans a Guinea Equatorial, condemnant el règim de Teodor Obiang i promovent la plena coordinació de les polítiques econòmiques i de cooperació cap a aquest Estat de països com França i Espanya.

Pel que fa als acords finals de la Ronda Uruguai del GATT, malgrat que la negociació n'ha millorat els continguts, declarem la nostra insatisfacció, tant pel que fa al manteniment de l'actual i injusta estructura comercial a nivell mundial, com pel que signifiquen de foment de la deslocalització empresarial, de dúmping social i de no protecció del medi ambient. Considerem imprescindible avançar cap al Nou Ordre Econòmic Internacional proposat per l'ONU, en el sentit de disminuir les diferències econòmiques mundials.

Democratització de l'ONU

IC entén que l'acció exterior de la UE no podrà modificar-se en un sentit positiu sense una reforma democràtica i profunda de l'ONU, amb l'objectiu de convertir-la en un instrument vàlid per gestionar l'aplicació del dret internacional i donar solució als problemes existents al conjunt del planeta. De la mateixa manera, entenem que el desenvolupament, en l'àmbit mundial, de polítiques regionals de cooperació i seguretat, en primer lloc -però no exclusivament- a Europa, ajudarà positivament a aquesta reforma de l'ONU.

En aquest sentit, proposem l'adopció d'una acció conjunta dels països de la UE en la línia de sol·licitar la celebració el 1995 d'una conferència intergovernamental que, d'acord amb la carta de l'ONU i coincidint amb el seu 50 aniversari, abordi la democratització de l'organització.

Una democratització que hauria de passar, com a mínim, per les mesures següents:

- a- compliment estricte de la carta fundacional de l'ONU;
- b- ampliació política i geogràfica del Consell de Seguretat i eliminació del dret de vet;
- c- dotació de poders de decisió vinculant a l'Assemblea general;
- d- reforçament de les competències militars de l'ONU i posada en marxa dels organismes pertinents per desenvolupar-les;
- e- dotar l'organització de pressupostos suficients per al compliment dels seus fins.

Considerem, al mateix temps, que els països de la UE haurien d'incloure en aquesta acció comuna la proposta que organismes com el Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Mundial i el GATT fossin col·locats sota el control real de l'ONU.

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

PRESENTE DE LA COMISSIÓ POLITICA REGIONAL ORDENACIÓ DEL TERRITORI
Els diputats i diputades d'IC a les eleccions europees del 1989

Barcelona, 26 de maig de 1994

Benvolguts amics, benvolgudes amigues:

La proximitat del 12 de juny, dia d'eleccions al Parlament Europeu, és un bon motiu per fer repàs de la feina feta per tots els eurodiputats en aquesta legislatura que ara s'acaba i que va començar l'any 1989.

Iniciativa per Catalunya es va presentar a les darreres eleccions amb el lema "l'esquerra que compleix", i creiem que hem complert, que no hem defraudat. Es per això que, en nom d'IC i, més concretament, de la candidatura d'IC a les properes eleccions -candidatura que tinc l'honor d'encapçalar-, us faig arribar un exemplar del programa d'IC per a les eleccions europees, així com un llistat de la feina feta pels eurodiputats i les eurodiputades d'IU-IC i un balanç general de la nostra tasca al Parlament Europeu.

Estem a la vostra disposició per a qualsevol aclariment, i rebrem amb satisfacció tots els suggeriments que ens vulgueu fer de cara al nostre treball parlamentari futur.

Ben cordialment,

Antoni Gutiérrez Díaz

15-5-94

**TREBALL DELS QUATRE EURODIPUTATS D'IU-IC
O DEL GRUP "PER L'ESQUERRA UNITÀRIA EUROPEA" EN EL SEU
CONJUNT**

(Temes o intervencions de l'Antoni Gutiérrez Díaz a part)

Economia

- 5-10-89 Resolució grup - llibre blanc del mercat interior
- 16-10-89 Pregunta grup - harmonització fiscal i IVA
- 12-12-89 Resolució grup - relacions CE i AELC
- 15-5-90 Plenari grup - UEM
- 11-12-90 Resolució grup - el GATT
- 4-3-91 Informe grup - foment empreses i Pimes
- 22-5-91 Pregunta grup - situació econòmica i convergència
- 21-10-91 Pregunta grup - UEM
- 11-2-92 Resolució grup - espai econòmic europeu
- des. 93 Pregunta grup - finançament comunitari i IVA

Sindical

- 17-10-89 Carta grup a la CES - jornada lluita 16-20 octubre
- 17-1-90 Viatge sindicalistes València - Estrasburg
- 24-5-90 Participació grup jornades CCOO Funció Pública - Torino
- 11-3-92 Entrevista sindicats Galícia - Estrasburg
- 15-4-92 Llibertat sindical empresa Du Pont (Asturies) - pregunta Maite
- juliol 92 Drets treballadors estrangers a Suïssa - pregunta Alonso
- nov. 93 Resolució grup - drets sindicals i vida privada

Política social (món del treball)

- 14-11-89 Document grup - la Carta Social Comunitària
- 15-11-89 Resolució grup - la cohesió econòmica i social
- 5-7-90 Resolució grup - UE i cohesió econòmica i social
- 26-8-91 Document grup - modificacions Tractats en matèria social
- 9-9-91 Resolució grup - objectius AU i cohesió econòmica i social
- 18-11-91 Resolució grup - Carta Comunitària Drets socials fonamentals
- 24-4-92 Treball nocturn - resolució i plenari Maite
- 2-7-92 Resolució grup - dimensió social del mercat interior
- 2-10-92 Resolució grup - política econòmica i d'ocupació

4-3-93 Petició ple extraordinari sobre l'atur - Alonso
 juliol 93 Pregunta Laura - importació de ciments i dúmping -
 Astúries
 1994 Alonso - acte sobre l'Europa social a Pamplona

Mines

23-11-89 Conferència regions mineres - Estrasburg
 set. 90 Pregunta Alonso - pla de reestructuració minera
 1-2-91 Pregunta Alonso - reestructuració minera
 7-10-91 Protecció treballadors mines - plenari Maite
 22-1-92 Resolució grup - Hunosa
 25-2-93 Entrevista comissari Energia sobre sector miner - Laura
 14-6-93 Pregunta Laura i Alonso - mines a cel obert a Astúries
 9-2-94 Viatge a Estrasburg sindicalistes mineria
 12-2-94 Laura - acte a Mieres - mines a cel obert

Duanes

7-1-91 Pregunta grup - la professió d'agent de duanes
 12-12-91 Resolució grup - reconversió ciutats frontereres
 10-9-92 Resolució grup - sector duaner privat

Tèxtil

gener 92 Pregunta grup - anti-dúmping i sector tèxtil

Economia social

6-11-90 Resolució grup - mercat únic i impuls economia social

Altres sectors

11-3-91 Pregunta grup - ajut a les drassanes
 27-11-91 Pregunta Alonso - siderúrgia espanyola
 22-9-92 Pregunta Alonso - siderúrgia espanyola
 22-10-92 Resolució grup - siderúrgia comunitària
 27-10-92 Pregunta Alonso - siderúrgia espanyola
 12-11-92 Carta a Leon Brittan sobre la siderúrgia espanyola - Alonso
 16-11-92 Pregunta Alonso - siderúrgia espanyola
 18-11-92 Entrevista Alonso i Laura comissari Brittan - siderúrgia
 24-11-92 Entrevista Alonso - entrevista amb siderúrgics a Brus-
 sel·les
 30-3-93 Pregunta Laura - l'informe Braun (acer)
 14-9-93 Laura - plenari - siderúrgia a Europa

Condicions de treball

- 30-10-92 Pregunta Maite - malaltia a empreses de teixits a Alcoi
15-6-93 Pregunta Maite - productes perillosos empresa a València
febrer 94 Pregunta Laura - seguretat a les mines d'Asturies

Transports

- 15-9-92 Pregunta i resolució Alonso i grup - sistema Inter-rail
17-11-92 Resolució grup - mercat interior dels transports
20-7-93 Pregunta Alonso - crisi del transport aeri
22-9-93 Pregunta Laura - accident de tren a Asturies
6-11-93 Acte Laura - Saragossa - tunel Somport i medi ambient
des. 93 Pregunta Laura - metro de Bilbao i riu Gobelas
des. 93 Pregunta grup - injecció de capital a Air France
gener 94 Pregunta Laura - tunel Somport i medi ambient
11-3-94 Acte Granada - Alonso - Laura - política ferroviària

Agricultura i ramaderia

- des. 89 Plenari Maite - abandon de terres
gener 90 Pregunta Maite - taronja espanyola
gener 90 Pregunta Maite - exportació fruites i hortalisses
març 90 Plenari Maite - preus agrícoles
20-11-90 Informe Maite - sector matèries grasses
31-1-91 Suport grup vaga general pagesos
18-2-91 Plenari Maite - programa LEADER i reforma PAC
1-3-91 Declaracions Maite preus agrícoles 91-92
17-5-91 Votació plenari grup contra reglament regressiu avellana
juliol 91 Pregunta Alonso - embassament a Lleó
1-9-91 Pregunta Maite - suspensió ajuts agrícoles a Espanya
8-10-91 Resolució Maite - situació sector agrícola
10-3-92 Plenari Maite - reforma de la PAC
11-3-92 Entrevista organitzacions agràries Galícia - Estrasburg
10-4-92 Informe Maite sobre la mel i el suro - plenari
maig 92 Regadius transfronterers a Espanya
14-5-92 Plenari Maite - protecció petits agricultors
17-6-92 Inform. grup - productes indesitjables l'alimentació animal
març 93 Pregunta grup - agricultura artesanal
6-3-93 Acte Maite a Albacete - la dona i el món rural
agost 93 Pregunta Laura - ajut productors llet Asturies, Cantàbria i Galícia
23-9-93 Pregunta Maite - lliure circulació de mercaderies
febrer 94 Preguntes Laura - funcionaris DG agricultura

Pesca

març 90	Plenari Maite - pescadors andalusos
16-3-90	Pregunta Maite - ajuts pescadors Euskadi
29-3-90	Pregunta Maite - conflicte pescadors espanyols i el Marroc
maig 90	Pregunta Maite - futur pesca CE a Namíbia
12-6-90	Resolució Maite - acords, ajuts i quotes pesqueres
10-7-90	Informe Maite - acord pesquer amb Guinea
7-12-90	Resolució grup - seguretat navegació-pesca-trànsit submarins
agost 91	Pregunta grup - l'aquicultura i les seves repercussions
2-6-92	Resolució grup - liberalització cabotatge marítim
4-6-93	Pregunta Laura - xarxa de vigilància de costes

Ciència, energia

14-5-90	Pregunta Alonso - línia elèctrica a Asturies
agost 91	Pregunta grup indústria electrònica
2-3-92	Pregunta Alonso - complex energètic Puertollano
14-4-92	Pregunta grup - producció de biocarburants
9-3-93	Plenari Laura - programa Alternar - energies renovables
17-11-93	Trobada grup - sindicats energia - Estrasburg

Cultura

8-11-91	Pregunta Maite - interpretació en castellà reunions de la CE
febrer 92	Pregunta grup - drets de les minories ètnico-lingüístiques
20-5-92	Reunió a Barcelona de la Comissió de Cultura del PE
29-10-92	Pregunta grup - transaccions il·legals del patrimoni cultural
12-5-93	Pregunta Laura i Alonso - conservació església Oviedo
23-6-93	Viatge institut batxillerat a Estrasburg

Mitjans de comunicació

9-11-90	Informe grup - sobre el programa Media
10-12-90	Resolució Alonso - pluralisme mitjans comunicació a Europa
29-10-92	Pregunta Alonso - TV pública espanyola i TV privades
1993	Futur de les televisions locals - Alonso
13-7-93	Viatge mitjans comunicació a Estrasburg
des. 93	Pregunta Alonso - sobre les televisions locals

Sanitat

24-1-92	Informe grup - els medicaments d'ús humà
febrer 92	Pregunta grup - el dret a la salut
25-2-93	Informe grup - transfusions de sang i derivats
29-10-93	Pregunta grup - Maastricht i la salut pública
14-11-93	Resolució grup - sang contaminada

Dona

set. 89	Resolució grup creació comissió dona a l'assemblea CE-ACP
gener 90	Pregunta grup - llicència parental
gener 90	Pregunta grup - reunió Consell sobre la família
9-1-90	Resolució grup - nou programa d'acció per a les dones
març 90	Viatge dones a Estrasburg
19-3-90	Comissió de la Dona - col·loqui sobre dona i ocupació
2-4-90	Resolució grup - càstigs a l'Iran per adulteri de les dones
1-4-90	Pregunta Maite sobre noves tecnologies i treball de la dona
15-5-90	Maite- plenari - assistència sanitària a la dona
20-9-90	Denúncia Maite de les declaracions de Múgica
30-9-90	Informe grup sobre igualtat retribució home-dona
des. 90	Resolució grup - violacions dones a Bòsnia-Hercegovina
19-12-90	Comissió de la Dona - crida a la pau al Golf
26-1-91	Resolució grup - dones i corresponsabilitat parental
28-2-91	Comissió de la Dona - Maite - Tercer programa d'acció
13-3-91	Resolució Maite - dones alemanyes que avorten a Holanda
15-4-91	Resolució grup - violació dones a Catxemir
18-6-91	Resolució grup - violació drets humans contra la dona
4-6-91	Trobada a Brussel·les de les dones d'esquerra europea
25-9-91	Comissió de la Dona - Maite - dona immigrant
9-10-91	Plenari - Maite - discriminació de les dones a les empreses
15-10-91	Comissió de la Dona - Maite - dona i FSE
març 92	Resolució grup - avortament a Irlanda
2-4-92	Informe grup - dones i nens als països en desenvolupament
24-4-92	Maite - reglamentació treball nocturn
13-5-92	Maite - plenari - salaris període maternitat
13-5-92	Comissió de la Dona - Maite - mesures mestresses de casa
9-6-92	Viatge dones a Estrasburg
22-6-92	Maite - exigència de retirada d'un còmic a Aragó
23-7-92	Pregunta grup - protecció dignitat home-dona al treball
10-9-92	Resolució i pregunta grup - dones embarassades i treball
3-12-92	Acte Maite a Oviedo sobre l'assetjament sexual
4-12-92	Acte Maite a Barcelona sobre l'assetjament sexual
15-12-92	Viatge regidores a Estrasburg
març 93	ACP - Maite - dones i eleccions
10-3-93	Resolució Maite - violació dones a l'ex-Iugoslàvia
6-3-93	Acte Maite a Albacete sobre la dona al món rural
set. 93	Viatge a Estrasburg de regidores - Maite
23-10-93	Plenari - Maite - corresponsabilitat parental
26-11-93	Acte Maite - Madrid - dones i institucions
3-12-93	Informe Maite - dona i sector agrícola a la UE

Turisme

15-12-90	Balanç grup sobre l'Any europeu del turisme
6-1-93	Pregunta grup - organisme dedicat al turisme
7-1-94	Acte Alonso - Maó - turisme i medi ambient

Joves

maig 90 Viatge joves a Estrasburg
24-5-91 Informe grup - política CE cap a la joventut
18-1-94 Laura - plenari - sobre l'objecció de consciència
gener 94 Resolució grup - protecció dels joves al treball

Ensenyament

13-12-90 Pregunta grup - becaris a la CE
1-6-91 Pregunta grup - l'ensenyament de la filosofia a Europa
nov. 92 Gestions grup - pressupost de les Escoles Europees

Consum i alimentació

30-1-91 Pregunta Maite - hormones per engreixar bestiar
març 91 Pregunta Maite - hormones per engreixar bestiar a Catalunya
juny 93 Pregunta Laura - el comerç ambulant

Altres temes socials

des. 89 Resolució grup - inundacions Andalusia
gener 90 Pregunta Alonso - habitatges CECA a Espanya
8-10-90 Creació comissió criminalitat organitzada
4-10-91 Pregunta grup - programa Horizon minusvàlids
25-2-92 Participació grup audició sobre la pobresa - Brussel·les
maig 92 Pregunta grup - barris degradats
23-7-92 Pregunta Alonso - drets adquirits treballadors estrangers a Suïssa
25-5-93 Viatge club de rugby a Estrasburg
13-12-93 Resolució grup - els pobres a la CE
19-1-94 Resolució grup - sobre les inundacions a Europa
10-3-94 Viatge Estrasburg - pensionistes Castella-Lleó

Immigració i racisme

3-10-89 Missatge grup a la manifestació contra el racisme a Roma
12-10-89 Pregunta Maite fòrum immigrants
8-2-90 Pregunta grup - mercat únic i lliure circulació (Schengen)
març 90 Resolució grup - el racisme i els immigrants
16-5-90 Pregunta grup - treballadors extracomunitaris
31-5-90 Pregunta grup - els treballadors extracomunitaris
9-7-90 Resolució grup - racisme a Itàlia
11-7-90 Pregunta grup - informe Ford
4-10-90 Resolució grup - informe Ford
10-10-90 Informe Ford - plenari - Maite
14-12-90 Pregunta grup - acords de Schengen
17-1-91 Resolució grup - acords de Schengen

1-3-91	Participació grup jornades d'IC sobre la llei d'estrangeria
25-7-91	Pregunta grup - informe Ford
25-7-91	Pregunta Maite - pensions dels immigrants
1-9-91	Pregunta Maite - el fòrum dels immigrants
3-10-91	Resolució grup - informe Ford
30-10-91	Pregunta Alonso - pensions immigrants
30-10-91	Pregunta Maite - tracte als immigrants als aeroports
març 92	Resolució grup - onada racista a Europa
juny 92	Resolució grup - onada d'immigració a Gibraltar
14-7-92	Pregunta grup - política d'immigració (casos Ceuta i Osea)
1-9-92	Pregunta Maite xenofòbia a Espanya
10-9-92	Resolució grup - política interior a la CE
17-11-92	Resolució grup - assassinat Lucrecia Pérez - plenari Maite
juliol 93	Resolució grup - violència immigrants turcs a Alemanya
8-7-93	Resolució grup - lliure circulació i la immigració
2-10-93	Participació grup jornades política local i immigració d'IC
13-12-93	Resolució grup demanant investigació sobre CEDADE
17-2-94	Alonso - jornades migracions i racisme IU - Madrid

Medi ambient - general

abril 90	Resolució Alonso - ronda exterior d'Oviedo
maig 90	Pregunta Alonso - embassament a Lleó
11-6-90	Resolució grup - dret medi ambient països tercers
1-9-90	Pregunta grup - fons estructurals i medi ambient
nov. 90	Participació grup comissió medi ambient IC
8-5-91	Pregunta Alonso - empresa Du Pont (Asturies) i ambient
11-6-91	Pregunta Alonso - pla urbanístic de Llanes
26-3-91	Pregunta Alonso - directiva impacte ambiental
27-4-91	Acte a Avilés - Alonso - protecció costa cantàbrica
des. 91	Resolució grup - desenvolupament sostenible
24-6-92	Pregunta grup - competències en medi ambient
6-1-93	Pregunta grup - etiqueta ecològica
maig 93	Pregunta Alonso i Laura - directiva impacte ambiental
8-5-93	Acte Laura a Cantàbria - organitzacions ecologistes
9-6-93	Pregunta Alonso i Laura - accés informació medi ambient
30-10-93	Acte a Sevilla - Laura - directives mediambientals
11-3-94	Acte Granada - Alonso, Laura - desenvolupament sostenible

Residus

9-4-90	Pregunta Alonso - abocador Corvera (Asturies)
13-6-90	Pregunta Alonso - abocador Mieres (Asturies)
23-10-90	Pregunta Alonso - residus empresa Langreo (Asturies)
des. 90	Pregunta Alonso - abocador a Navarra
10-12-90	Informe i plenari grup - tractament de residus
nov. 91	Pregunta grup - residus d'envasos a Alemanya
16-11-92	Pregunta Alonso - residus tòxics a Múrcia
23-11-92	Pregunta Alonso - residus hospitalaris a Gijón

15-2-93 Pregunta Alonso - residus tòxics a Somoza (Galicia)
 21-2-93 Acte Alonso a El Ferrol - residus tòxics a Somoza
 abril 93 Pregunta Alonso i Laura - abocador a Alcaraz (Albacete)

Nuclear

20-3-90 Tema Vandellos I - Comissió energia
 13-6-90 Pregunta Alonso - treballadors i radiacions (Madrid)
 13-7-90 Pregunta Alonso - residus nuclears a Espanya
 23-4-91 Informe grup - seguretat fissió nuclear
 7-4-92 Resolució grup - seguretat nuclear
 juliol 92 Resolució grup - planta nuclear a Gran Bretanya
 nov. 92 Resolució grup - transport de plutoni

Animals

nov. 90 Pregunta Alonso - preservació animals Aranga (La Coruña)
 agost 91 Pregunta grup sobre la protecció a la foca monje
 12-9-91 Resolució Alonso sobre conservació llop i activitat ramadera
 febrer 93 Pregunta Laura aplicació directiva sobre les aus a Espanya
 15-6-93 Pregunta Laura-Alonso - autovia Madrid-València i protecció aus
 set. 93 Pregunta Laura sobre el llop asturià

Espais naturals

19-2-90 Pregunta Alonso - repercussions TAV Sierra Norte (Madrid)
 16-3-90 Pregunta Alonso - urbanització a Doñana
 maig 90 Pregunta Alonso - carretera Lagunas Ruidera
 15-3-91 Entrevista grup Coordinadora Salvem Donana - Estrasburg
 25-7-91 Pregunta Alonso - protecció aus als Picos de Europa
 21-10-91 Pregunta grup - parc europeu dels Alps
 6-1-92 Pregunta Maite - protecció aus Mata-Torrevela (Alacant)
 16-6-92 Pregunta Maite i Alonso - Salers aigua amarga (Alacant)
 28-10-92 Pregunta Maite i Alonso - conservació l'Albufera
 des 92 Resolució grup - desert de les Palmes (Castelló)
 14-12-92 Pregunta Maite i Alonso - protecció l'Albufera
 2-3-93 Pregunta Laura - protecció aus Ses Salines (Eivissa)
 8-4-93 Acte Laura a Santander - maresmes Santoña
 febrer 94 Pregunta Laura - desenvolupament sostenible a Doñana

Aigua

oct. 89 Reunió grup badia de Portman (Cartagena)
 juny 90 Pregunta Alonso - contaminació riu d'Avilés
 10-7-90 Alonso - Comissió Peticions - sanejament rius Caudal i Nalon
 3-4-93 Acte Laura a Oviedo sobre el pla hidrològic
 6-7-93 Pregunta Alonso i Laura - contaminació Cantàbric
 13-11-93 Acte sobre la gestió de l'aigua a La Mancha - Laura - Alonso

febrer 94 Pregunta grup - desviament riu Aqueloo

Terra

30-3-90 Acte a Oviedo sobre gestió forestal
set. 90 Lluita contra incendis forestals - plenari Maite
set. 93 Informe Alonso sobre la desertització - plenari

Aire

5-3-90 Pregunta Alonso - contaminació aire Valladolid
17-4-91 Pregunta Alonso - contaminació aire empresa Langreo
14-5-90 Pregunta Alonso - contaminació aire zona Tudela
25-10-90 Pregunta Alonso - contaminació aire empresa Langreo
22-10-91 Pregunta Alonso empresa San Juan de Nieva (Asturies)
5-2-92 Pregunta Alonso contaminació aire empresa Puertollano

Regions i municipis

10-10-89 Resolució grup - regions objectiu 1
17-5-91 Pregunta grup - programa Perifra
oct. 93 Projectes FEDER a Cantàbria - preguntes
12-11-93 Acte València grup - qualitat de vida a les ciutats
16-11-93 Viatge a Estrasburg de càrrec públics d'Esquerda Galega
des. 93 Preguntes grup - fons estructurals a Irlanda, Portugal,
Espanya i Grècia
4-5-94 Viatge Estrasburg - col·laboradors Europa de València

Marroc - Sàhara

oct. 89 Alonso - constitució intergrup Poble Saharià
des. 89 Plenari Alonso - saharisans desapareguts al Marroc
gener 90 Resolució grup - drets humans al Sàhara
set. 90 Resolució Alonso - pla de pau al Sàhara - plenari
19-2-91 Resolució Alonso - pla de pau de l'ONU al Sàhara
abril 91 Resolució grup - referèndum al Sàhara
15-4-91 Resolució grup - drets humans al Marroc
juliol 91 Resolució grup - expulsio escriptor marroquí de França
set. 91 Resolució grup - pla de l'ONU al Sàhara
11-3-92 Plenari Maite - referèndum Sàhara
oct. 92 Resolució grup - drets humans al Sàhara
26-10-93 Viatge associacions poble saharià - Laura
15-11-93 Resolució del grup - detencions il·legals al Marroc
març 94 Resolució grup - drets humans al Marroc
10-3-94 Acte amb altres grups - repressió al Marroc

Colòmbia

5-9-89 Resolució grup - narcotràfic a Colòmbia
juny 92 Resolució grup - drets humans a Colòmbia
nov. 92 Resolució grup - drets humans a Colòmbia

Cuba

27-9-91 Resolució grup relacions CE- Cuba
14-7-93 Constitució grup intergrup contra embargament Cuba
11-12-93 Delegació a Cuba - Laura

Solidaritat, cooperació, internacional (general)

11-9-89 Resolució grup - matança a Sud-àfrica
oct. 89 Pregunta grup - conflicte Eritrea i Etiòpia
9-10-89 Resolució grup - Cambotja
9-10-89 Resolució grup - l'Orient Mitjà
5-11-89 Viatge Alonso - eleccions a Namibia
des. 89 Entrevista grup ambaixador Nicaragua
des. 89 Resolució grup - escoles territoris ocupats Israel - plenari
des. 89 Resolució grup - Filipines
gener 90 Resolució grup - Cambotja
12-1-90 Resolució grup - repressió territoris ocupats per Israel
març 90 Resolució grup - drets humans a Israel
2-4-90 Resolució grup - situació a Angola
14-5-90 Resolució grup - fam a Etiòpia
11-6-90 Resolució grup - repressió a Israel i territoris ocupats
13-6-90 Homenatge a Nelson Mandela - Premi Sakharov - Estrasburg
9-7-90 Resolució grup - drets humans a la Xina
9-7-90 Resolució grup - CE i procés de pau al Liban
9-7-90 Resolució grup - drets humans a Somàlia
10-9-90 Resolució grup - execucions de tuaregs
10-9-90 Resolució grup - Birmània
des. 90 Resolució grup - drets humans a Somàlia
10-12-90 Resolució grup - repressió a la Xina
febrer 91 Resolució Maife - epidèmia còlera Perú
11-3-91 Resolució grup - execucions a Sud-àfrica
abril 91 Resolució grup - drets humans a Somàlia
15-4-91 Resolució grup - fam a l'Àfrica
15-4-91 Resolució grup - drets humans a Mauritània
13-5-91 Resolució grup - fam a l'Àfrica
13-5-91 Resolució grup - situació a Sud-àfrica
juny 91 Resolució grup - situació a Etiòpia
juny 91 Resolució grup - pena de mort al Brasil
juny 91 Resolució grup - un assassinat al Perú
juliol 91 Resolució grup - expulsió de França escriptor marroquí
des. 91 Resolució grup - drets humans a Timor Est

des. 91	Resolució grup - el Zaire
des. 91	Resolució grup - refugiats del Vietnam
20-2-92	Assassinat Madre Coraje a El Salvador - plenari resolució
març 92	Resolució grup - accident a una mina de Turquia
març 92	Resolució grup - drets humans a Catxemir
abril 92	Resolució grup - la pau a l'Orient Mitjà
abril 92	Resolució grup - referèndum a Sud-àfrica
abril 92	Resolució grup - Birmània
maig 92	Resolució grup - repressió territoris ocupats per Israel
maig 92	Resolució grup - Birmània
maig 92	Resolució grup - Armènia
juny 92	Resolució grup - atacs d'Israel al Liban
juny 92	Resolució grup - situació a Timor Est
juny 92	Resolució grup - situació a Tailàndia
juny 92	Resolució grup - drets humans a l'Iran
6-7-92	Resolució grup - situació alimentària a Somàlia
des. 92	Resolució grup - Xipre
14-4-93	Resolució grup - assassinat Hani a Sud-àfrica
maig 93	Viatge Maite al Japó
19-6-93	Resolució grup - situació a Somàlia
11-7-93	Resolució grup - democràcia a Sud-àfrica
14-7-93	Resolució grup - pena de mort a l'Àragia Saudita
14-7-93	Resolució grup - situació territoris ocupats per Israel i atemptat extremistes palestins
22-10-93	Pregunta grup - pau i eleccions a El Salvador
28-10-93	Alonso - plenari - drets humans a Guinea Equatorial
nov. 93	Resolució grup - violència a El Salvador
13-12-93	Resolució grup - drets de l'home a Bahrein
13-12-93	Resolució grup - situació a Algèria
19-1-94	Resolució grup - propera reunió de la Comissió de Drets Humans de l'ONU
19-1-94	Resolució grup - situació al Congo
març 94	Resolució grup - massacre palestins a Hebron
març 94	Resolució grup - detenció parlamentaris kurds a Turquia

Països de l'Est

set. 89	Resolució grup - detencions a Praga
12-9-89	Resolució grup - situació a Polònia
20-11-89	Resolució grup - la unificació alemanya
20-11-89	Entrevista grup amb Dubcek, a Praga
22-11-89	Premi Sakharov a Dubcek
des. 89	Resolució grup - drets humans a Romania
7-12-89	Entrevista grup amb Solidarnosk a Brussel·les
gener 90	Resolució grup - Albània
16-1-90	Resolució grup - Romania
7-2-90	Reunió grup - la CE i els països de l'Est
2-4-90	Resolució grup - Lituània
juliol 90	Resolució grup - la unificació alemanya

9-7-90	Resolució grup - Albània
12-2-91	Informe grup - relacions CE-Albània
7-3-91	Resolució grup - Iugoslàvia
11-3-91	Pregunta grup - Iugoslàvia
13-5-91	Resolució grup - Iugoslàvia
juliol 91	Resolució grup - Albània
26-8-91	Viatge grup a Moscou
9-9-91	Resolució grup - Iugoslàvia
oct. 91	Resolució grup - Iugoslàvia
3-10-91	Resolució i pregunta grup - programa PHARE
des. 91	Resolució grup - discriminacions a la feina a Txecoslovàquia
març 92	Resolució grup - l'ex-Iugoslàvia
10-9-92	Resolució grup - l'ex-Iugoslàvia
nov. 92	Resolució grup - l'ex-Iugoslàvia
26-11-92	Resolució grup - ajut urgent a Moscou i San Petersburg
29-9-93	Situació a l'ex-URSS - Alonso - plenari
nov. 93	Resolució grup - eleccions a Rússia

Seguretat, desarmament, drets humans

nov. 89	Viatge alcalde Anchuras a Estrasburg
20-12-89	Resolució grup - exportació armes europees
2-4-90	Resolució grup - pena de mort als EUA
16-5-90	Pregunta grup - comerç armes i reconversió sector
14-6-90	Pregunta grup - comerç armes i reconversió sector
9-7-90	Resolució grup - drets minories i objecció consciència
19-11-90	Resolució grup - estructura clandestina Gladio
3-12-90	Informe grup - control desarmament
11-4-91	Resolució grup - política exterior i seguretat comuna
23-4-91	Pregunta grup - estructura clandestina Gladio
8-5-91	Resolució grup - política exterior i seguretat comuna
juny 91	Resolució grup - pena de mort al Brasil
1-7-91	Resolució grup - enfortiment CSCE
set. 91	Resolució grup - la màfia
oct. 91	Resolució grup - pena de mort als EUA
juny 92	Resolució grup - la màfia
juny 92	Resolució grup - pena de mort als EUA
14-9-92	Resolució grup - cimera Helsinki II i CSCE
maig 93	Resolució Maite - la violència
18-11-93	Carta grup convidant Julio Iglesias Zamora a Estrasburg
gener 94	Resolució grup - cimera de l'OTAN a Brussel·les

Institucions

14-2-92	Jornades Política comunitària - Barcelona
juny 92	Resolució grup - nomenament president Comissió Europea
7-12-92	Acte a Maó sobre Maastricht
1-7-93	Pregunta Alonso - explicació sigles - major transparència
13-12-93	Resolució grup - Consell Europeu del 10-12-93

- 19-1-94 Resolució grup - dret de vot dels ciutadans de la UE a les
eleccions europees
- 1-3-94 Pregunta Maite - adhesió PE a la Unió Interparlamentària

21-5-94

ALGUNES DE LES ACTUACIONS CONCRETES
D'ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ COM A DIPUTAT D'IU-IC
AL PARLAMENT EUROPEU

Des del juny de 1989

GENERAL

- juliol 89 Vice-president del grup Per l'Esquerra Unitària Europea
- juliol 89 Membre de la Comissió de Peticions
- juliol 89 Impuls als Centres d'Informació Comunitària d'IU-IC a Espanya
- 19-10-89 Acte a Barcelona sobre la unitat política europea
- 16-1-90 Presidència irlandesa - plenari
- 13-2-90 Programa treball Comissió Europea - plenari
- 4-6-90 Acte a Mollet sobre l'esquerra europea
- 29-6-90 Reunió dels eurodiputats d'IU-IC a Madrid
- juliol 90 Cohesió econòmica i social - plenari
- 2-7-90 Ajut al viatge del grup d'IC a la Diputació de Barcelona a Brussel·les i Estrasburg
- 11-7-90 Entrevista amb Pedro Solbes a Estrasburg
- 5-9-90 Viatge de Rafael Ribó a Brussel·les
- 7-9-90 Reunió dels eurodiputats d'IU-IC a Madrid
- oct. 90 Enquesta subscriptors catalans sobre la Unió Europea
- maig 91 Reunió de la Comissió de Peticions a Barcelona
- 18-7-91 Mercat interior i Acta Única - pregunta
- 9-9-91 Mercat interior i Acta Única - pregunta

1992	Informe sobre el <u>Defensor del Poble</u> - Comissió de Peticions
16-5-92	Acte a <u>Barcelona</u> sobre <u>Europa no pot ser una excusa</u> (Maastricht)
27-6-92	Acte a <u>Badalona</u> sobre <u>Maastricht</u>
12-7-92	Acte a <u>Còrdova</u> sobre <u>Maastricht</u>
17-7-92	Acte a <u>Mataró</u> sobre <u>Maastricht</u>
21-7-92	Acte a <u>Barcelona</u> sobre <u>Maastricht</u>
7-9-92	Acte a <u>Molins de Rei</u> sobre <u>Maastricht</u>
18-9-92	Acte sobre <u>Maastricht</u> a la <u>Festa del PCE</u>
26-9-92	Jornada d'IU a <u>Madrid</u> sobre <u>Maastricht</u>
10-10-92	Acte a <u>Mollet del Vallès</u> sobre <u>Maastricht</u>
14-10-92	Cimera <u>Consell Europeu</u> - plenari
17-10-92	Acte a la <u>Festa de Treball</u> sobre <u>la construcció europea</u>
19-10-92	Acte sobre <u>Maastricht</u> amb IC de banca
9-11-92	Acte a l' <u>Hospitalet de Llobregat</u> sobre <u>Maastricht</u>
23-12-92	Acte sobre <u>Maastricht</u> de Joves amb Iniciativa
5-2-93	Acte a l'escola <u>Tecnos (Terrassa)</u> sobre <u>la unió europea</u>
17-5-93	Exposició a <u>Lleida</u> sobre <u>la nova Europa</u>
21-5-93	Acte a la <u>UAB</u> sobre el paper del PE
oct. 93	Debat dels <u>pressupostos</u> - plenari
nov. 93	Candidatura d'Antoni Castells al <u>Tribunal de Comptes</u> - pregunta
8-11-93	Acte a la universitat de <u>Girona</u> sobre <u>l'esquerra europea</u>
8-11-93	Acte a la universitat <u>Pompeu Fabra</u> sobre el paper del PE
19-11-93	<u>Divulgació dades</u> (empreses perilloses) diputat regional italià - pregunta

- 14-12-93 Candidatura Antoni Castells - plenari
- 10-2-94 Constitució Europea - plenari
- 10-3-94 Matutes - comissari i candidat - pregunta
- 21-3-94 Acte a la Universitat de Lleida - construcció europea
- 20-4-94 Viatge a Estrasburg - subscriptors catalans revista EU-ROPA
- 20-4-94 Matutes - comissari i candidat - plenari
- 7-5-94 Boyer, cas Ibercorb i Banc Europeu - pregunta

REGIONS I MUNICIPIS

- juny 89 Membre de la Comissió de Política Regional
- 7-11-89 Programa Rechar per a zones mineres - Comissió Política Regional
- 1990 Informe sobre el marc comunitari de suport de les regions d'Itàlia - Comissió de Política Regional
- gener 90 Consell Comarcal Ripollès - zones fons estructurals
- 26-1-90 Acte a Oviedo amb la Federació Minera de CCOO
- 15-6-90 Programes REGIS territoris insulars, INTERREG i STRIDE - plenari
- 11-9-90 No inclusió de Catalunya en un programa FEDER a favor del tèxtil - pregunta
- oct. 90 Desenvolupament zones mineres - resolució
- 25-10-90 Ordenació del territori - plenari
- 1-2-91 Fons 1990 - zones Espanya objectiu 1 - pregunta
- 1-2-91 Fons 1990 - zones Espanya objectiu 2 - pregunta
- març 91 Informe sobre les relacions entre la CE i els poders regionals i locals - Comissió Política Regional
- 14-3-91 Regions espanyoles - plenari

13-4-91	Reunió a <u>Madrid</u> sobre la <u>política regional</u>
16-5-91	Programa Poseican per a <u>Canàries</u> – plenari
11-6-91	Ajuts donats per la <u>Generalitat</u> – pregunta
8-7-91	Regions espanyoles – plenari
10-7-91	Relacions CE-regions – plenari
nov. 91	II Conferència PE-regions – Estrasburg
12-12-91	Reconversió de les ciutats frontereres (La Jonquera) – resolució
1992	Reducció ajuts algunes regions de l'objectiu 1 – resolució
gener 92	Iniciativa comunitària RETEX – Comissió Política Regional
16-1-92	Presidència de la Comissió de Política Regional, Ordenació del Territori i Relacions amb els Poders locals i regionals
25-1-92	Reunió a Barcelona del Consell d'Europa sobre la carta d'autonomia local
febrer 92	Viatge a Estrasburg col·laboradors ajuntament Sant Pol
26-2-92	Entrevista a Madrid amb el ministre Eguíagaray
28-2-92	Acte a Barcelona sobre present i futur de la política regional europea
7-3-92	Reunió a Montblanc – regidors i tècnics de l'ajuntament
abril 92	Aprovació de la iniciativa comunitària RETEX – plenari
8-5-92	Barcelona – presa possessió Maragall president del CMRE
29-5-92	Acte a València sobre <u>política regional</u>
20-7-92	Visita al parc tecnològic de Cerdanyola i a diversos centres de l'ajuntament de <u>Rubi</u>
19-8-92	Viatge institucional a <u>Menorca</u>
21-9-92	Inauguració <u>Sevilla Centre Europeu Empresa i Innovació</u>
22-9-92	Col·loqui a <u>Sevilla</u> sobre <u>desenvolupament local</u>

- 1-10-92 Participació a Sevilla en la Conferència de Regions Perifèriques i Marítimes
- 6-10-92 Viatge institucional a Asturies
- 7-10-92 Viatge institucional a Cantàbria
- 15-10-92 Jornada al Baix Llobregat
- 16-10-92 Viatge institucional a València
- 23-10-92 Reunió amb empresaris del tèxtil a Igualada
- 23-10-92 Acte a Igualada sobre la iniciativa RETEX
- 11-11-92 Discussió informe sobre cooperatives i desenvolupament regional - Comissió Política Regional
- 13-11-92 Participació a Salamanca en la reunió del CMRE
- 1993 Ajut a la consecució a Rubi d'un Centre Europeu d'Empresa i Innovació
- 25-2-93 Reunió a Còrdova de la Federació de Municipis
- 26-2-93 Acte a Barcelona sobre l'accés als fons estructurals
- 21-4-93 Comitè de les Regions - plenari
- 26-4-93 Viatge institucional a Sevilla
- 5-5-93 Acte a l'Hospitalet de la Federació de Municipis
- 12-5-93 Acte a Vilafranca sobre desenvolupament local
- 14-5-93 Acte a la UAB sobre política regional
- 22-5-93 Viatge institucional a Murcia
- juny 93 Reglaments dels fons estructurals - plenari
- 29-6-93 Galícia - Associació Periodistes Europeus
- juliol 93 Gestions Montsià zona objectiu 5b
- 13-7-93 Reglaments fons estructurals - plenari
- 16-7-93 Energia a nivell regional - plenari

28-7-93	Viatge institucional a <u>Extremadura</u>
12-9-93	Acte a la Festa de Treball sobre la política regional
15-9-93	Jurat dels premis als <u>agermanaments</u> a <u>Brussel·les</u>
18-9-93	Col·loqui a la Festa del PCE
28-9-93	Viatge a Alacant – reunió càrrecs públics.
1-10-93	Projectes FEDER a Cantàbria – pregunta
16-10-93	Trobada sobre l'accés als fons <u>estructurals</u> a Madrid
nov. 93	Comitè de les Regions – plenari
9-11-93	Trobada amb Pujol i Maragall – <u>Barcelona</u>
12-11-93	Jornada a Vilanova i la Geltrú sobre poder local
març 94	Audició TV regionals – UAB – Comissió Política Regional
21-3-94	Fons de Cohesió – plenari
6-4-94	I Conferència PE-municipis – <u>Brussel·les</u> – Comissió Política Regional
9-4-94	Acte a Mérida – Interreg II
16-4-94	Acte a Puerto de Santa Maria – fons i regions deprimides
28-4-94	Sabadell – jornades sobre les ciutats mitjanes
14-4-94	Pont entre <u>Extremadura</u> i <u>Portugal</u> - pregunta
4-5-94	Iniciativa Retex (tèxtil) – plenari
5-5-94	Fons de Cohesió – plenari

MÓN DEL TREBALL

17-10-89	Trobada amb CCOO amb motiu de la concentració a <u>Brussel·les</u>
des. 90	Precarització de l' <u>ocupació</u> – plenari
febrer 90	Debat amb Delors sobre la <u>Carta social</u> – plenari

27-4-90	Acte a <u>Barcelona</u> sobre els drets dels treballadors
juny 90	Falta de negociació col·lectiva a l'empresa <u>Down</u> de <u>Tar-ragona</u> - Comissió de Peticions
febrer 91	Treball amb cooperatives i SAL sobre l' <u>Estatut de la So-cietat Cooperativa</u>
maig 91	Falta de negociació col·lectiva empresa <u>Down</u> de <u>Tar-ragona</u> - Comissió de Peticions
juny 91	Viatge de representants de l' <u>economia social</u> a <u>Estras-burg</u>
set. 91	Gestions <u>pressupost</u> per a l' <u>Acadèmia sindical europea</u>
9-9-91	<u>La Seda de Barcelona</u> - resolució i plenari
23-10-91	Comunicat de suport a la lluita dels treballadors d' <u>Astu-ries</u>
2-12-91	Acte a <u>Barcelona</u> sobre la <u>CE</u> i l' <u>Europa social</u>
1992	Treball sobre el futur dels <u>agents de duanes</u> - Comissió de Peticions i alcaldes zones frontereres (La Jonquera)
1992	Pla de reestructuració d' <u>Hunosa</u> - pregunta
abril 92	Gestions sobre la prohibició de crear comitès d'empresa als <u>Liceus francesos</u>
18-11-92	Viatge gestors municipals del <u>FSE</u> a <u>Estrasburg</u>
1993	Treball sobre el futur dels <u>agents de duanes</u> - Comissió de Peticions i alcaldes zones frontereres (La Jonquera)
març 93	Situació de la <u>siderúrgia espanyola</u> - plenari
març 93	Viatge a <u>Estrasburg</u> del sector <u>tèxtil de Catalunya</u>
8-3-93	Suport a la jornada de lluita del <u>2 d'abril</u> - plenari
18-6-93	Acte a <u>CCOO de la Funció Pública</u> sobre l' <u>Europa social</u>
25-9-93	Acte a <u>Manlleu</u> sobre l' <u>Europa social</u>
13-10-93	<u>Ocupació, creixement i competitivitat</u> - plenari
16-11-93	Intervenció sobre la crisi de l' <u>automòbil</u> i <u>Seat</u> - plenari

- 25-1-94 Comunicat de suport a la vaga del dia 27
- 7-3-91 Resolució sobre l'empresa Santana a Linares
- 18-3-94 Acte sobre el Llibre Blanc - Barcelona
- 7-4-94 El tancament de Gillette a Sevilla - resolució
- maig 91 Fallida a l'empresa Boss de Montcada - pregunta

AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA

- juny 89 Suport pagesos Montagut - Lleida
- març 90 Conflicte pescadors andalusos i el Marroc
- 8-10-90 Pesta equina a Andalusia - resolució
- des. 90 Armadors arrossegament Tarragona - Brussel·les
- 4-12-90 Fiscalitat abusiva caves espanyols - pregunta
- 1991 Promoció del turisme rural a Astúries - resolució
- 27-3-91 Entrevista Unió de Pagesos de Reus sobre l'avellana
- 6-5-91 Acte a Lleida sobre la reforma de la PAC
- 11-6-91 Malaltia blava dels porcs - pregunta
- set. 91 Naufragis pesquers gallecs - resolució
- 1992 Protecció del tomàquet canari - pregunta
- 14-4-92 Projectes de regadiu a Castella-Lleó - pregunta
- 29-6-92 Gestions agricultura periurbana
- 1-3-93 Entrevista Unió de Pagesos de Reus - avellana
- 15-9-93 Agressions contra camions espanyols - pregunta
- 18-3-93 Pregunta sobre l'avellana
- 2-4-93 Defensa de l'avellana - resolució
- 3-5-93 Defensa de l'avellana - pregunta
- 10-8-93 Defensa de l'avellana - resolució

- abril 94 Transport pesca regions ultraperifèriques - plenari
- 20-4-94 Danys a l'avellana pel vent - resolució i plenari

SOCIAL

- 22-11-89 Viatge d'associacions juvenils catalanes a Estrasburg
- 18-1-90 Petició premi Nobel per a Gesto por la Paz
- 5-3-90 Malaltia Alzheimer - pregunta
- abril 90 Ajut projecte Gemini - Dinamarca i Catalunya - integració minusvàlids al mercat de treball
- juny 90 Visita delegació ex-presos a Estrasburg
- 16-10-90 Indemnitzacions a ex-presos polítics - Comissió de Peticions
- nov. 90 Viatge a Estrasburg d'ensenyants de Catalunya
- 8-11-90 Etiquetatge de les begudes alcohòliques - resolució
- 20-11-90 Rebuda Congrés del Benestar - Eulàlia Vintró
- 11-12-90 Atemptat terrorista a Sabadell - resolució i plenari
- 1991 Debat sobre la caserna de Gràcia - Comissió de Peticions
- 26-1-91 Peatge de l'autopista del Maresme - Comissió de Peticions
- 27-3-91 Situació a l'aeroport de Barajas - resolució
- 27-3-91 Declaracions de González sobre el TAV - pregunta
- abril 91 Situació a l'aeroport de Barajas - pregunta
- 2-4-91 Tren d'alta velocitat i la Jonquera - pregunta
- maig 91 Gestors promotors edificis - Comissió de Peticions
- 3-5-91 Pla turístic a Andalusia - pregunta
- 10-6-91 Atemptat terrorista a Vic - resolució

- 15-9-91 Acte a la Festa de Treball sobre les dones i l'Europa social
- nov. 91 Viatge de membres de les àrees de sanitat d'IC i d'IC a Estrasburg
- febrer 92 Habitatges 1.001 del tèxtil (Sant Martí de Provençals) Comissió de Peticions
- 17-3-92 Acte Pastoral Marginalització a Barcelona sobre la pobresa
- 29-6-92 Drets dels deficients mentals - Comissió de Peticions
- 14-7-92 Acte a Barcelona sobre les drogues
- 1-9-92 Condicions per finançar carreteres - pregunta
- 1-3-93 Gestions tren Barcelona-Puigcerdà-Toulouse (alcalde de Ripoll)
- 21-6-93 Atemptats terroristes a Madrid - resolució i plenari
- set. 93 Habitatges aluminosi Guineueta - Comissió de Peticions
- set. 93 Alliberament Julio Iglesias Zamora - resolució i plenari
- nov. 93 Viatge de membres d'associacions de consumidors d'IC-IC a Estrasburg
- des. 93 Asil polític de dos terroristes a Bèlgica - resolució
- 8 Ajut a la realització de l'exposició sobre el llibre feminista
- 26-1-94 Habitatges de la Guineueta - Comissió de Peticions
- 7-2-94 Igualtat jurídica dels homosexuals - plenari

RACISME - IMMIGRACIÓ

- 12-6-90 Contra el racisme - resolució
- 13-11-90 Suport als magrebis tancats a Eivissa
- 18-11-90 Adhesió a la manifestació contra el racisme a Madrid
- 13-12-91 Participació en les Jornades sobre drets dels immigrants a Barcelona

- set. 92 Contra el racisme a Alemanya - resolució
- 20-3-93 Ajut realització Jornades multiculturals i multirracials
- des. 93 Atemptats neo-nazis a Àustria i CEDADE - resolució

MEDI AMBIENT

- 25-10-89 Accident a Vandellòs I - resolució
- 26-10-89 Accident a Vandellòs I - pregunta
- 6-12-89 Comitè anti-nuclear L'Ametlla i alcaldes zona Vandellòs - Brussel·les
- 19-12-89 Accident a Vandellòs I - resolució
- 16-3-90 Programa Envireg i medi ambient - plenari
- abril 90 Sobre Vandellòs I - Comissió de Peticions
- juny 90 Jornades d'Estudi del grup a Tarragona sobre el Medi-terrani
- 8-7-90 Accident a Vandellòs II - resolució
- set. 90 Epidèmia dels dofins al Mediterrani - resolució
- 15-10-90 Abocador a El Mazo (Santander) - Comissió de Peticions
- 18-10-90 Limits del parc d'Aigüestortes - pregunta
- nov. 90 Residus industrials a Almadén - Comissió de Peticions
- nov. 90 Pantà de Rialb - resolució
- 29-11-90 Impacte de la variant de Girona - pregunta
- gener 91 Impacte ecològic de la guerra del Golf - pregunta
- febrer 91 Impacte ecològic de la guerra del Golf - plenari
- 4-2-91 Debat sobre el poligon de tir d'Anchuras - Comissió de Peticions
- 4-3-91 Central de residus al Marroc - Comissió de Peticions i pregunta

2-4-91	Peixos morts a l' <u>Albufera</u> - pregunta
maig 91	Debat contaminació <u>riu Besòs</u> - Comissió de Peticions
maig 91	Debat autopista <u>Garraf</u> - Comissió de Peticions
8-5-91	Torre de control de l'aeroport del Prat i conservació aus - Comissió de Peticions
8-5-91	Pantà de Rialb - pregunta
agost 91	Viatge ajuntament el Prat - tema torre de control aeroport
9-9-91	Incendis forestals a Espanya - resolució
6-11-91	Pla urbanístic a Llanes (Asturies) - Comissió de Peticions
febrer 92	Animals i productes cosmètics - Comissió de Peticions
17-3-92	Perill extinció peixos al riu Gevora (Espanya-Portugal)
17-3-92	Perill extinció aus a Castella-Lleó
març 92	Sobre Vandellòs II - Comissió de Peticions
13-3-92	Jocs Olímpics d'Hivern i medi ambient - resolució
3-4-92	Pressupost direcció general medi ambient - pregunta
26-3-92	Residus industrials a Almadén - Comissió de Peticions
20-6-92	Sopar amb els indis cree del Canadà a Barcelona
juliol 92	Seguretat a la <u>Petroquímica de Tarragona</u> - Comissió de Peticions
1-9-92	El projecte James Bay II al Quebec - pregunta i resolució
12-11-92	Limits Parc Aiguestortes i directiva Habitat - pregunta
30-11-92	Entrevista AMACN (<u>municipis amb centrals nuclears</u>) a Barcelona
1993	Impacte ambiental de l'autovia <u>Cervera-Igualada</u> - pregunta
1993	Seguretat a la <u>Petroquímica de Tarragona</u> - Comissió de Peticions

- 6-1-93 Límits Parc Aigüestortes - pregunta
- 6-2-93 Reunió ADENAT a Madrid (fons estructurals i medi ambient)
- 3-3-93 L'abocador de Santa Maria de Palautordera - pregunta
- 26-3-93 Impacte de la variant de Girona - Roda de premsa i Comissió de Peticions
- abril 93 Residus a Almadén - Comissió de Peticions
- 26-4-93 Acte sobre residus sòlids i Doñana a Sevilla
- 28-4-93 Parc natural Doñana - Comissió de Peticions
- 14-9-93 Conferència premsa sobre parcs naturals (Cevennes-Montseny) - Estrasburg
- 15-10-93 Desviament del riu Aqueloo (Grècia) - Comissió de Peticions
- març 94 Recipients residus nuclears - L'Ametlla - Comissió Peticions
- 3-3-94 El nou projecte EQHHPP (indis cree) - pregunta
- 8-3-94 Tancament centrals nuclears Zorita i Garoña - pregunta
- abril 94 Incendis a Catalunya i País Valencià - resolució
- 5-5-94 Incineració de residus urbans a Mallorca - pregunta

CULTURA

- oct. 89 Reconeixement oficial de l'euskara - Comissió de Peticions
- març 90 Viatge de periodistes catalans a Estrasburg
- 12-3-90 Invitació a Rafael Alberti a Estrasburg
- juliol 90 Recepció de TV3 al País Valencià - Comissió de Peticions
- nov. 90 Viatge d'ensenyants a Estrasburg
- 11-12-90 Coponent de l'informe sobre el català a la CE - Comissió de Peticions - plenari

20-2-91	El <u>castellà</u> , llengua d'Iberoamèrica - pregunta
17-4-91	Rehabilitació del <u>casc antic de Toledo</u> - resolució
maig 91	Recepció de <u>TV3 al País Valencià</u> - Comissió de Peticions
25-7-91	Programa <u>Tempus</u> (cooperació Est-Oest) - pregunta
21-9-91	Reconeixement del <u>gallec</u> - Comissió de Peticions
15-10-91	Condicions de seguretat en la boxa professional - resolució
nov. 91	Gestions per a una trobada d'escriptors catalans i magrebis
5-3-92	El català i el programa <u>LINGUA</u> - pregunta
8-4-92	El català i el programa <u>LINGUA</u> - plenari
13-4-92	El català i el programa <u>LINGUA</u> - segona pregunta
29-6-92	Universitat d'estiu a Lleida
9-11-92	Entrevista sobre les <u>Bases de Manresa</u> - gestió amb el president del PE
30-11-92	Sopar amb l'associació de periodistes europeus a Barcelona
gener 93	Peticció d'inclusió de la revista <u>Mientras Tanto</u> en el programa <u>Phare</u>
27-1-93	Reconeixement del <u>gallec</u> - Comissió de Peticions
27-1-93	Reconeixement de l'euskara - Comissió de Peticions
20-1-93	Presentació del llibre <u>Autobiografia del general Franco</u> a Estrasburg
març 93	No reconeixement per part del govern espanyol de les qualificacions de les <u>Escoles Europees</u> - Comissió de Peticions
5-4-93	El foment dels <u>cine-clubs</u> i el programa <u>Media</u> - pregunta
18-4-93	Participació en les <u>Setenes jornades nacionalistes</u> a <u>Vilanova i la Geltrú</u>

- juny 93 No reconeixement del valencià - Comissió de Peticions
- 22-10-93 Participació jornades sobre normalització lingüística d'IC
- 14-12-93 Pujol parla en català a la Comissió de Política Regional
- 20-1-94 Concentració dels mitjans de comunicació - plenari
- 20-1-94 Secret professional dels periodistes - plenari
- 10-2-94 Reconstrucció del Liceu - resolució i plenari
- 16-3-94 Audiència sobre TV regionals - Comissió Política Regional

DRETS I LLIBERTATS - SOLIDARITAT I COOPERACIÓ

- juny 89 Membre de la Comissió de Cooperació al desenvolupament
- juny 89 Membre de l'assemblea paritària CE-ACP
- juny 89 Membre de la delegació per a les relacions amb Centramèrica i Mèxic
- juliol 89 Suport campanya Colòmbia vive
- oct. 89 Constitució Intergrup Centramèrica
- oct. 89 Entrevista Rubén Zamora (El Salvador)
- 21-10-89 Per l'alliberament Jordi Sánchez (Afganistan) - pregunta
- des. 89 Reunions representants governs El Salvador i Guatemala
- des. 89 Fam a Etiòpia - resolució
- 14-12-89 Acords de Tela (Nicaragua) - pregunta
- 1990 Participació en la reunió San José VI (cooperació amb Amèrica Central)
- gener 90 Intervenció EUA a Panamà - resolució
- 11-1-90 Acords de Tela (Nicaragua) - resolució
- 16-1-90 Debat sobre Centramèrica - plenari
- 23-1-90 Entrevista representants Uruguai

febrer 90	Alliberament <u>Mandela</u> plenari
1-2-90	Cuba – plenari
9-2-90	Entrevista Soviet suprem <u>URSS</u>
25-2-90	Delegació per a les eleccions a <u>Nicaragua</u>
1-3-90	Conferència premsa eleccions a <u>Nicaragua</u> – Brussel·les
15-3-90	Situació a Nicaragua – resolució i plenari
abril 90	Assassinat de Jaramillo a Colòmbia – resolució i plenari
2-4-90	Emissions TV Martí a Cuba – pregunta
24-4-90	Assassinat de jesuïtes a El <u>Salvador</u> – pregunta
25-4-90	Residus Ilac a Nicaragua – pregunta
maig 90	Ambaixada espanyola Guatemala – pregunta i plenari
21-5-90	Viatge a Mèxic
31-5-90	Acreditació de Francisco Paesa (<u>GAL</u>) – pregunta
juny 90	Assassinat jesuïtes El Salvador – plenari
11-6-90	Enfrontaments a l'Àfrica central – resolució
11-6-90	Situació a Sud-àfrica – resolució
9-7-90	Situació a Cambotja – resolució
oct. 90	Detenció de 21 periodistes xilens – resolució
8-10-90	Mort de palestins a Jerusalem – pregunta i resolució
9-10-90	Trobada amb la <u>Unió Patriòtica de Colòmbia</u> – Estrasburg
nov. 90	Relacions amb Amèrica Central i Cuba – plenari
nov. 90	Assassinat de Begoña García a <u>El Salvador</u> – pregunta
19-11-90	Assassinat de Begoña García a <u>El Salvador</u> – resolució
des. 90	Ajut d'urgència a l' <u>URSS</u> – resolució
14-12-90	Drets i llibertats a <u>Andorra</u> – pregunta

1991	Gestions alliberament <u>capità Rosales</u>
21-1-91	Situació a <u>Letònia i Lituània</u> - plenari
22-1-91	Crisi a les <u>repúbliques bàltiques</u> - resolució
28-1-91	Drets i llibertats a <u>Andorra</u> - resolució
12-3-91	Els presos polítics al <u>Sudan</u> - resolució
12-3-91	Contra la guerra del Golf - resolució
12-3-91	Entrevista president <u>Uganda</u>
14-3-91	Resolucions de l'ONU sobre <u>Xipre</u> - resolució i plenari
15-5-91	<u>Política exterior i de seguretat comuna</u> - plenari
16-5-91	Contra les persecucions dins de <u>Kuwait</u> - plenari
juny 91	Drets humans a <u>Hondures</u> - resolució
juny 91	Situació a <u>Algèria</u> - resolució
juny 91	Situació a l' <u>Índia</u> - resolució
9-7-91	<u>Iugoslàvia</u> - resolució i plenari
agost 91	Cop d'Estat a l' <u>URSS</u> - plenari urgent
28-8-91	Pla de l'ONU sobre el <u>Sàhara</u> - resolució
5-9-91	Despeses d' <u>armament</u> i retirada de tropes - resolució
10-9-91	Sobre l' <u>URSS</u> - resolució
oct. 91	Cop d'Estat a <u>Haití</u> - resolució
oct. 91	Drets humans a <u>Colòmbia</u> - resolució
17-10-91	Conferència sobre <u>política exterior i seguretat</u> - resolució
4-2-92	Cooperació amb el <u>Magreb</u> - pregunta
20-2-92	Assassinat de Madre Coraje a <u>El Salvador</u> - resolució
març 92	Drets humans al <u>Zaire</u> - resolució
març 92	Drets humans <u>Costa d'Ivori</u> - resolució

18-3-92	Contra la <u>pena de mort</u> codi militar espanyol – plenari
abril 92	Fam a l' <u>Àfrica</u> – resolució
8-4-92	Referèndum al Sàhara – plenari
14-4-92	Segona detenció Amaui – pregunta
maig 92	Situació a Sud-àfrica – resolució
maig 92	Situació dels pobles del corn d'Àfrica – resolució
juny 92	Jornades d'Estudi a Còrdova sobre la cooperació entre la CE i America Llatina
juny 92	Repatriament refugiats Haití per part EUA – resolució
juny 92	Situació al corn d'Àfrica i Àfrica austral – resolució
juliol 92	Drets humans a Togo
juliol 92	Detencions a Etiòpia
juliol 92	Situació a Sud-àfrica – resolució
6-7-92	Fam a Somàlia – resolució
set. 92	Drets humans a Malawi
set. 92	Ajut maremoto Nicaragua – resolució
set. 92	Violència a l'Àfrica del Sud – resolució
14-9-92	Situació a Somàlia – resolució
nov. 92	Restriccions comercials EUA a Cuba – resolució
nov. 92	Situació a Angola – resolució
3-11-92	Acte a Tenerife sobre el Carib
des. 92	Guinea – resolució
11-12-92	Acte de CCOO de solidaritat amb <u>Nubir Amaui (Marroc)</u>
14-12-92	Drets humans <u>Marroc, Sàhara i llibertat Amaui</u> – plenari
gener 93	<u>Llibertat Amaui (Marroc)</u> – pregunta, resolució, plenari

23-1-93	Acte a <u>Barcelona</u> sobre les <u>ONG</u>
març 93	Programa Konver - reconversió zones <u>armament</u> - Comissió Política Regional
4-3-93	Acte a <u>Sabadell</u> sobre <u>Centramèrica</u> (Lliga drets Pobles)
abril 93	Tempestat a <u>Cuba</u> - resolució
maig 93	Neuritis òptica a <u>Cuba</u> - resolució
maig 93	Desapareguts al <u>Sàhara</u> - resolució
6-10-93	<u>Cuba</u> i <u>Ilei Torricelli</u> - Assemblea CE-ACP - resolució
7-10-93	Situació a <u>Guinea</u> - resolució a l'Assemblea CE-ACP
31-10-93	Acte a <u>Lleida</u> amb les <u>Joves Cambres</u> sobre <u>cooperació</u>
gener 94	Incendi a una presó de <u>Veneçuela</u> - resolució
gener 94	Rebel·lió a <u>Chiapas</u> - resolució
19-1-94	Sobre <u>Guinea Equatorial</u> - resolució
19-1-94	Rebel·lió pagesa a <u>Chiapas (Mèxic)</u> - resolució
març 94	Prohibició vaga <u>general</u> al <u>Marroc</u> - resolució
març 94	Detenció domiciliària de <u>Sun Kyi</u> - <u>Birmània</u> - resolució
març 94	Detenció candidats a <u>Colòmbia</u> - resolució
març 94	Mort a <u>Bolivia</u> d'un espanyol - resolució
abril 94	Situació a <u>Bòsnia</u> - resolució
15-4-94	Situació a <u>Ruanda</u> - resolució
7-5-94	Executius francesos a <u>Bòsnia</u> - pregunta

Aquest és un llistat -forçosament incomplet- d'algunes de les activitats dutes a terme més directament per l'Antoni Gutiérrez Díaz. No inclou totes aquelles que van ser fetes pel grup o pels quatre eurodiputats d'IU-IC com a conjunt, ni aquelles que, dins de la distribució col·lectiva de les feines, van ser assignades concretament a algun dels altres diputats. Tampoc no inclou els actes en què ha participat l'Antoni Gutiérrez Díaz a d'altres països de la Unió Europea.